

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 070279 17 Kž
Brčko, 20.07.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Ilje Klaić kao predsjednika vijeća, Srđana Nedić i Maide Kovačević kao članova vijeća, uz učešće Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih M. B., S. P. i R. B., zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 33/13, 26/16 i 13/17), krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, krivičnog djela Prevara u službi iz člana 379. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja u pokušaju iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i krivičnog djela Nesavjestan rad u službi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branioca optuženog M. B., advokata O.M., branioca optuženog P. S., advokata M. I., te žalbi branioca optuženog R. B., advokata O. Mu., podnesenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 070279 13 K od 03.06.2016. godine, nakon javne sjednice vijeća održane dana 20.07.2017. godine u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine Vladimira Tepavčević, optuženih i njihovih branilaca, donio je

P R E S U D U

I Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine podnesena protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 070279 13 K od 03.06.2016. godine.

II Žalbe branilaca optuženih M. B., P. S. i R. B., djelimično se uvažavaju i prvostepena presuda preinačava u osuđujućem dijelu, tako da sada glasi:

Optuženi

1. M. B., sin B. i majke R., dj. S. rođen godine u T., nastanjen u T., u ulici M. K. broj .., Bosanac, državljanin Bosne i Hercegovine, JMB, po zanimanju diplomirani inženjer arhitekture, oženjen, otac jednog djeteta, završio Arhitektonski fakultet u Beogradu, vojsku služio ../. godine u Beogradu, bez čina, ne vodi se u vojnoj evidenciji, neodlikovan, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan, bio lišen slobode dana 03.10.2011. godine od 13:40 sati do 06.10.2011. godine, protiv njega se ne vodi postupak za drugo krivično djelo,

2. P. S., sin A., i majke R. dj. M. rođen godine u mjestu P. opština Plj., R. C. G., nastanjen u B., ulica M. S. ..., Bošnjak, državljanin Bosne i Hercegovine, JMB, po zanimanju diplomirani inženjer sigurnosti, oženjen, otac troje djece, pismen, završio Fakultet tehničkih nauka RGGF Tuzla-Odsjek sigurnosti, vojsku služio u Koprivnici–Zagrebu godine, bez čina, srednjeg imovnog stanja, neosuđivan, bio lišen

slobode dana 03.10.2011. godine od 13:35 sati do 06.10.2011. godine, protiv njega se ne vodi postupak za drugo krivično djelo,

3. B. R., sin D., i majke S., dj. P., rođen godine u B., nastanjen u B., u ulici S. B. broj ., po narodnosti Hrvat, državljanin Bosne i Hercegovine, JMBB, diplomirani ekonomista, oženjen, bez djece, završio Ekonomski fakultet, vojsku nije služio, bez čina, ne vodi se u vojnoj evidenciji, prosječnog imovnog stanja, neosuđivan, bio lišen slobode dana 03.10.2011. godine od 13:45 sati do 06.10.2011. godine, protiv njega se ne vodi postupak za drugo krivično djelo,

K R I V I S U

što su:

M. B., P. S. i B. R. zajedno,

1. U periodu nakon zaključenja ugovora o izvođenju radova na rekonstrukciji i uređenju aneksa JU Ekonomska škola u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine-LOT 2 - elektroinstalaterski radovi broj: 13-01.1-003365/10-2 od 31.08.2010. godine sklopljenog između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao naručioca radova, i „E. S.“ d.o.o., kao izvođača radova, i to: M. B., kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, S. P., kao šef Odjeljenja za održavanje u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a R. B., kao stručni referent za električne instalacije u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i imenovani nadzorni organ za vršenje nadzora nad radovima na rekonstrukciji i uređenju aneksa JU E. Š. u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine-LOT 2 – elektroinstalaterski radovi, a po osnovu navedenog ugovora, dana 18.11.2010. godine svojim potpisima na potvrdi o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji broj: 16-0234MB-05/10 potvrdili da je izvođač radova „E. S.“ d.o.o. B., shodno pomenutom ugovoru od 31.08.2010. godine, završio izvođenje radova na rekonstrukciji i uređenju aneksa JU E.Š. u skladu sa prvom privremenom situacijom, iako su znali da navedeni radovi u tom trenutku nisu bili ni započeti,

dakle, kao službena lica u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine svojim potpisima ovjerali službenu ispravu sa neistinitim sadržajem,

2. Dana 18.11.2010. godine izdali potvrdu o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji broj: 16-0234MB-05/10, kojom su potvrdili da je izvođač radova „E. S.“ d.o.o. B. shodno ugovoru o izvođenju radova na rekonstrukciji i uređenju aneksa JU E. Š. u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine-LOT 2 - elektroinstalaterski radovi broj: 13-01.1-003365/10-2 od 31.08.2010. godine, završio izvođenje radova na rekonstrukciji i uređenju aneksa JU E. Š. u skladu sa prvom privremenom situacijom, prosljedili Odjeljenju za obrazovanje Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a oni Direkciji za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, znajući da navedeni radovi u tom trenutku nisu bili ni započeti, tako da je dana 29.12.2010. godine, izvođaču radova „E. S.“ d.o.o. od strane Brčko distrikta Bosne i Hercegovine protivno ugovornim odredbama isplaćen iznos od 48.901,33 KM, čime su opisanim radnjama izvođaču radova pribavili korist u vidu protivpravnog raspolaganja navedenim novčanim sredstvima u periodu od 29.12.2010. godine pa do 14.03.2011. godine, a Brčko distriktu pričinili materijalnu štetu koja se ogleda u nemogućnosti kratkoročnih plasmana naznačene sume novca u periodu od 29.12.2010. godine kao dana isplate iznosa od 48.901,33 KM, pa do 15.12.2011. godine, kao dana kada je shodno ugovornim odredbama po stvarno izvršenim radovima navedena suma novca trebala biti plaćena izvođaču radova,

dakle, kao saizvršioци, u svojstvu službenih lica u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlašćenja pribavili jednom kakvu korist, drugom pričinili štetu,

M. B. i S.P. zajedno,

3. Nakon provedenog javnog konkursa za davanje u zakup poslovnih prostora i magacina putem usmenog javnog nadmetanja broj: 22-16-004487710 od 19.01.2011. godine i odluke komisije za provođenje ovog postupka kojom je kao najpovoljnija ponuda za poslovni prostor broj: 1166 izabrana ponuda Bo. R. sa kojom je dana 08.04.2011. godine i zaključen ugovor o zakupu navedenog poslovnog prostora, a koji se nalazi u ulici B. S. na broju .. u Brčkom, M. B., kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, iskorištavanjem svog službenog položaja, a na pismeni zahtjev za sanacijom navedenog poslovnog prostora od strane Bo. R. i bez neophodnog odobrenja Odjeljenja za prostorno planiranje i imovinsko pravne poslove Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za izdavanje lokacijskih uslova, odobrio da se izvrši sanacija pomenutog objekta, o trošku Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine što shodno zaključenom ugovoru nije ni bila obaveza Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te je za obavljanje navedenog posla izabrao firmu „N. G.“ d.o.o., dok se S. P., kao šef Sektora za održavanje u sastavu Kancelarije za upravljanje javnom imovinom na zahtjev M. B. direktno i aktivno uključio u provođenje ovog postupka, da bi nakon izvršenih radova, pomenuta firma ispostavila račun broj: 02/2011 od 13.06.2011. godine koji je M. B. uputio Direkciji za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na plaćanje uz koji je priložio obavještenje o izvršenim radovima sa zahtjevom za isplatu iznosa od 3.249,90 KM, potpisanim i ovjerenim od strane njega i S. P., čime su na taj način i M. B. i S. P. Brčko distriktu Bosne i Hercegovine prouzrokovali štetu i iznosu od 3.249,90 KM, a pribavili korist Bo. R. u istom iznosu,

dakle, kao saizvršioци, u svojstvu službenih lica u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine povredom zakona iskorištavanjem službenog položaja drugome nanijeli kakvu štetu,

M. B. sam,

4. Kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iskoristivši svoj službeni položaj u prijedlogu za raspolaganje imovinom broj: 16-48-031869/09 od 23.02.2011. godine nije predložio pokretanje postupka za raskidanje ugovora o davanju na korištenje građevinskog zemljišta radi građenja koje odgovara parceli označenoj brojem: 1430/17 ukupne površine 1.387,00 m² zaključenog dana 03.10.2000. godine između Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i preduzeća „S. F. CO“ Sr. kao i ugovora o davanju na korištenje građevinskog zemljišta radi građenja poslovnog objekta koje odgovara parceli označenoj brojem: 1430/22 k.o. Vitanovići ukupne površine 6.411,00 m², zaključenog dana 11.05.2000. godine između Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i preduzeća „El C.“ d.o.o. S., a što je bio dužan jer navedena preduzeća nisu u ugovorenom roku od dvije godine od zaključenja istih ispunile svoje ugovorne obaveze koje se ogledaju u investiranju novčanih sredstava i zaposlenju predviđenog broja radnika, već je predložio da se sa preduzećem „S. F. CO“ Sr. zaključi aneks ugovora kojim će se navedenom preduzeću u zamjenu za pomenutu nekretninu koja je bila predmet osnovnog ugovora dodijeliti pravo građenja na parceli označenoj brojem: 1430/13 k.o. Vitanovići površine 3.151 m² vlasništvo Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na način da se isto obaveže da u novom periodu od dvije godine investira 1.000.000,00 KM i zaposli osam radnika, a sa preduzećem „El C.“ d.o.o. S. nastave aktivnosti u pravcu zaključenja aneksa ugovora radi zasnivanja prava građenja na parceli koja je bila predmet osnovnog ugovora, čime je preduzećima „S. F. CO“ Sr. i „El C.“ d.o.o. S. pribavio korist u vidu konstituisanja prava građenja na pomenutim parcelama na što isti nisu imali pravo jer nisu u ugovorenim rokovima, a shodno odredbama pomenutih ugovora ispunili svoje obaveze,

dakle, kao službeno lice, ne obavivši službene dužnosti pribavio drugom kakvu korist,

5. Kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iskorištavanjem svog službenog položaja i prekoračenjem svojih službenih ovlaštenja, dana 26.03.2010. godine sačinio i potpisao brisovnu dozvolu broj: 16-0234MB-05/10 kojom se izdaje dozvola za brisanje založnog prava (hipoteke) koje su uknjižene na osnovu rješenja Osnovnog suda Brčko broj: Dn-1937/90, Dn-877/91, Dn-878/91, Dn-879/91, Dn-880/91, Dn-881/91, Dn-882/91, Dn-883/91, Dn-884/91 i Dn-885/91 upisanim u popisnom listu br. 777 k.o. Brčko 1, odnosno u privremenom registru z.k. uloška br. 333 i z.k. uloška broj 621 k.o. Brčko 1 i z.k. ulošku broj 950 k.o. Brčko 2, radi obezbjeđenja novčanih potraživanja Be. banke specijalizovane poljoprivredne banke „A.“ d.d. Be. po osnovu zaključenog ugovora o kreditu između te finansijske institucije i ODP „B.“ B. (pravni sljednik „N. B.“ d.d. B.), kao i dana 05.05.2010. godine dopunu brisovne dozvole broj: 16-0234MB-05/10 kojom se izdaje dozvola za brisanje založnog prava (hipoteke) koje su uknjižene na osnovu rješenja Osnovnog suda Brčko broj: Dn-876/91, Dn-875/91, Dn-874/91, Dn-873/91, Dn-872/91, Dn-871/91, Dn-894/91 upisanim u privremenom registru u z.k. ulošcima broj 949 i 950 kao vlasništvo „N.B.“ d.d. B., a radi obezbjeđenja navedenih potraživanja i po pomenutom osnovu, a pozivajući se bez pravnog osnova na član 5. i član 6. Dopune naloga supervizora za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine o načinu privatizacije državnog kapitala preduzećima u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, apsolutno zanemarujući činjenicu da je u tenderskom paketu kao nesporno utvrđeno postojanje založnog prava upisanog u korist „A.“ A.D. Be., te da je samim ugovorom o privatizaciji preduzeća DP „B.“ B. zaključenim dana 31.10.2005. godine između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i d.o.o. „G.“ Be., utvrđena obaveza kupca kapitala da rješava pitanje založnog prava i svjestan toga da je privatizacija i rok provjeravanja ispunjenja ugovornih obaveza kupca kapitala definitivno završena 31.10.2008. godine, te je Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na osnovu tih akata donio rješenje broj: 22-16-000263/10 od 26.03.2009. godine kao i broj: 22-16-001908/10 od 05.05.2010. godine kojim se dozvoljava brisanje založnog prava na navedenim nekretninama, na osnovu čega je predsjednik Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine rješenjima broj: 096-0-Dn-10-000977 od 20.05.2010. godine kao i broj: 096-0-Dn-10-001392 od istog datuma izvršio brisanje navedenih založnih prava „A.“ AD Be. na parcelama broj: 333, 621 k.o. Brčko 1 i parcelama broj: 959 i 960 k.o. Brčko II privremenog registra, da bi odmah nakon toga rješenjem Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj: Dn 588/11 od 21.02.2011. godine i broj: Dn 1019/11 od 24.03.2011. godine, na navedenim parcelama izvršeno knjiženje i zasnivanje založnog prava u korist preduzeća „D.“ d.o.o. K., čime je na naprijed opisani način „A.“ A.D. Be. protivpravno izgubila založno pravo na pomenutim nekretninama, te pretrpila štetu u vidu nemogućnosti naplate svojih potraživanja prema preduzeću „N. B.“ d.o.o. B. proisteklih iz pomenutih ugovora o kreditu i to u iznosu od 16.479.531,62 KM,

dakle, u svojstvu službenog lica u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlašćenja pribavio jednom kakvu korist, drugom pričinio štetu,

6. U periodu nakon zaključenja ugovora o izvođenju radova radi izgradnje poslovno-stambenog objekta za zbrinjavanje porodica poginulih boraca i ratnih vojnih invalida u Brčko distriktu broj: OPU-307/11 od 25.03.2011. godine i aneksa ovog ugovora broj: OPU 610/11 od 18.05.2011. godine sklopljenog između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Republike Srpske i Republičke direkcije za obnovu i izgradnju Banja Luke, s jedne strane, kao naručilaca radova i preduzeća „Z.“ d.o.o. B. s druge strane, kao izvođača radova, kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nakon većeg broja telefonskih i ličnih komunikacija sa D. V., predstavnikom firme „Z.“ d.o.o. dogovorio isplatu novčanih sredstava u cjelini za izgradnju tri poslovna prostora u sklopu pomenutog objekta, a koji su bili predmet navedenog ugovora i u obavezi

finansiranja Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao naručioca radova, znajući da ti poslovi nisu bili završeni i da se shodno ugovornim odredbama takva isplata mogla izvršiti tek po ispostavljenom konačnom obračunu, da bi nakon toga po trećoj privremenoj situaciji broj: 48/11 od 01.07.2011. godine ispostavljenoj od strane firme „Z.“ d.o.o. potpisao nalog za prenos sredstava broj: 394101 od 06.07.2011. godine u iznosu od 89.572,40 KM i takav uputio na naplatu u Direkciju za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako da je dana 07.07.2011. godine, izvođaču radova „Z.“ d.o.o. od strane Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, protivno ugovornim odredbama, isplaćen iznos od 89.571,40 KM, čime je opisanim radnjama izvođaču radova pribavio korist u vidu protivpravnog raspolaganja navedenim novčanim sredstvima, a Brčko distriktu Bosne i Hercegovine pričinio materijalnu štetu koja se ogleda u nemogućnosti kratkoročnih plasmana naznačene sume novca u periodu od 07.07.2011. godine kao dana isplate pomenutog iznosa pa do dana 07.12.2011. godine kada je shodno ugovornim odredbama po stvarno izvršenim radovima naznačena suma trebala biti plaćena izvođaču radova,

dakle, kao službeno lice, u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlašćenja pribavio jednom kakvu korist drugom pričinio štetu,

7. Kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nije obavio svoju službenu dužnost i nakon 28.11.2009. godine, predložio pokretanje postupka za raskidanje ugovora o osnivanju i prodaji prava građenja na građevinskom zemljištu koje odgovara parcelama označenim kao k.č. 943/14 u naravi pašnjak 4. klase ukupne površine 3949 m² i livada 4. klase ukupne površine 63 m² kao i k.č. 943/15 u naravi pašnjak 4. klase ukupne površine 84 m² upisane u z.k. ulošku broj: 180 privremenog registra k.o. Brčko 2, zaključenog dana 27.11.2008. godine između Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i preduzeća „T.-F.“ d.o.o. T., a što je, shodno ugovornim odredbama bio dužan jer navedeno preduzeće nije u ugovorenom roku od 12 mjeseci od zaključenja istog ispunilo svoje ugovorne obaveze koje se ogledaju u investiranju novčanih sredstava i zaposlenju ugovorom predviđenog broja radnika, čime je preduzeću „T.-F.“ d.o.o. T. pribavio korist u vidu zadržavanja prava građenja na pomenutim parcelama na što isti nisu imali pravo jer u ugovorenom roku nisu ispoštovali ugovorne obaveze,

dakle, kao službeno lice, neobavivši svoje službene dužnosti drugom pribavio kakvu korist,

8. Dana 09.06.2011. godine, kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine raspisao javni poziv za nabavku objekta u naselju „I.“ za potrebe predškolskog obrazovanja – obdaništa broj: 16-0234MB-013/11, iako je prethodno znao komuniciranjem sa D. V. predstavnikom firme „Z.“ d.o.o. da na identičnoj lokaciji u naselju „Bo.“ I., Brčko, već postoji jedan takav objekat u vlasništvu navedenog preduzeća, te znajući da su u budžetu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za navedene namjene već predviđena određena novčana sredstva, te je uslove javnog poziva u dogovoru sa D. V. prilagodio pomenutom izgrađenom objektu, a sve u namjeri da preduzeće „Z.“ d.o.o. u tom postupku bude izabrano kao najpovoljniji ponuđač, ali do toga nije došlo, te je na taj način preduzeću „Z.“ d.o.o. pokušao pribaviti imovinsku korist u iznosu od 1.580.000,00 KM,

dakle, kao službeno lice, iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlašćenja pokušao drugom pribaviti kakvu korist,

čime su:

- M. B., kao saizvršilac, radnjom opisanom pod tačkom 1. izreke ove presude počinio krivično djelo Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova

6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

radnjom opisanom pod tačkom 2. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog Zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

radnjom opisanom pod tačkom 3. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog Zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

radnjom opisanom pod tačkom 4. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

radnjom opisanom pod tačkom 5. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43. i 49. istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine,

radnjom opisanom pod tačkom 6. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

radnjom opisanom pod tačkom 7. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

i radnjom opisanom pod tačkom 8. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja u pokušaju iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- S. P., kao saizvršilac, radnjom opisanom pod tačkom 1. izreke ove presude počinio krivično djelo Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

radnjom opisanom pod tačkom 2. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca

i radnjom opisanom pod tačkom 3. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- R. B., kao saizvršilac, radnjom opisanom pod tačkom 1. izreke ove presude počinio krivično djelo Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu se primjenom članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) istog Zakona utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca

i radnjom opisanom pod tačkom 2. izreke ove presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje krivično djelo mu se primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

pa sud optužene zbog počinjenih krivičnih djela uz primjenu gore navedenih zakonskih propisa i člana 54. takođe Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

O S U Đ U J E

OPTUŽENOG M. B. NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA OD 3 (TRI) GODINE I 4 (ČETIRI) MJESECA

OPTUŽENOG S. P. NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 5 (PET) MJESECI

OPTUŽENOG R. B. NA JEDINSTVENU KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (ČETIRI) MJESECA.

III Sud optužene M.B., S.P. i R.B., na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine

OSLOBAĐA OD OPTUŽBE

da su:

1. U periodu nakon provedenog sudskog postupka o raskidu ugovora o zakupu poslovnog prostora broj: 4-1-2-145/99 od 22.06.1999. godine i aneksa tog ugovora broj 06-475-3521/02 od 28.02.2002. godine zaključenih između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i d.o.o. „V. K.“ B., te donesenog rješenja o prinudnom izvršenju broj: 096-0-IP-09-000244 Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 16.07.2009. godine, a u vezi predaje u posjed i slobodnog raspolaganja poslovnih prostorija koje se nalaze u Brčkom u ulici M. D., „Š“ naselje, a koji se do tada nalazio pod zakupom navedenog preduzeća, te nakon provedenog tendera po hitnom postupku za obavljanje pomenutih radova i izvršenja istih od strane preduzeća „V-G. P.“ d.o.o. B., a u namjeri da istom pribave protivpravnu imovinsku korist, po ispostavljenom računu broj: RN 02-U/2010 od 19.03.2013. godine od strane navedenog preduzeća M. B., kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, potpisao obavijest o prihvatanju ponude broj: 16-0234MB-02/10 od 17.03.2010. godine, potvrdu o završenim radovima broj: 16-0234MB-03/10 od 23.03.2010. godine i nalog za prenos sredstava broj: 270188 od 29.03.2010. godine, dok su S. P., kao šef Sektora za održavanje u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i R. B., kao stručni referent za elektroinstalacije u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, kao i nadzorni organ za praćenje izvršenja navedenih radova, potpisali obavijest o prihvatanju ponude broj: 16-0234MB-02/10 od 17.03.2010. godine i potvrdu o završenim radovima broj: 16-0234MB-03/10 od 23.03.2010. godine pa iste prosljedili Direkciji za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, iako su znali da su radovi pod rednim brojem dva koji su navedeni na tenderskoj dokumentaciji od 15.03.2010. godine u

iznosu od 5.443,50 KM, već ranije plaćeni preduzeću „V-G. P.“ d.o.o. B. po računu broj: RN 01-u/2010 od 10.03.2010. godine, čime su na opisani način doveli u zabludu ovlaštenog radnika Direkcije za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine da izvrši nezakonitu isplatu, te su tako preduzeću „V-G. P.“ pribavili protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 5.443,50 KM, a oštetili Brčko distrikt Bosne i Hercegovine za isti iznos,

čime bi počinili krivično djelo Prevara u službi iz člana 379. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

optuženog S. P.

da je

2. Iskorištavanjem svog službenog položaja člana komisije za utvrđivanje početne mjesečne cijene zakupnine objekta rekreacionog centra „F.“ Brčko, a nakon što je imenovan na to mjesto odlukom Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj: 16-0234MP-001/11 od 11.04.2011. godine, ostvarivao telefonske komunikacije sa M. T., takođe članom navedene komisije, u svrhu dogovora oko zajedničkog prijedloga da početna licitaciona cijena zakupnine navedenog objekta bude 2.000,00 KM, iako je znao da je izlicitirana cijena za prethodnu godinu bila značajno veća i iznosila 3.500,00 KM, da bi nakon toga, kao predsjednik komisije za izbor najpovoljnijeg ponuđača za dodjelu ugovora po javnom konkursu za davanje u zakup objekta –rekreacioni centar „F.“-gradski bazeni Brčko, ostvarivao lične i telefonske komunikacije sa Ž. V. predstavnikom firme d.o.o. „B. i S.“, kao jednim od učesnika usmenog javnog nadmetanja po pomenutom konkursu, sve u svrhu toga da navedena firma zaključi ugovor za davanje u zakup navedenog objekta sa Brčko distrikatom Bosne i Hercegovine, po što je moguće nižoj cijeni, što u krajnjem slučaju nije realizovano jer je kao najpovoljnija izlicitirana ponuda D. P. od 9.000,00 KM,

čime bi u pokušaju počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 28. istog Zakona.

optuženog R. B.

da je

3. Kao član komisije za javne nabavke određen ispred Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za izbor najpovoljnijeg ponuđača za dodjelu ugovora za nabavku lož ulja za potrebe Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za drugi dio grejne sezone 2010/2011, a imenovan Odlukom o imenovanju privremenog člana komisije za javne nabavke Gradonačelnika Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj: 05-01.1-002097/10 od 28.10.2010. godine, postupajući suprotno članu 9. Zakona o javnim nabavkama Bosne i Hercegovine i pored date pismene izjave o povjerljivosti broj: 13-02-005179/10 od 09.12.2010. godine, očigledno nesavjesno postupio, pa je za vrijeme trajanja postupka izbora najpovoljnijeg ponuđača za dodjelu navedenog ugovora kao i drugih postupaka u vezi sa nabavkom lož ulja za potrebe Vlade i institucija Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sa Ž. V. odgovornim licem u firmi „B. i S.“ d.o.o. inače sinom S. V. odgovornim licem u firmi „V-G. P.“ d.o.o. koja je bila jedan od učesnika u pomenutom postupku javne nabavke, više puta telefonom i lično komunicirao u pravcu favorizovanja te firme u odnosu na druge učesnike tog postupka, te kada ta firma od strane komisije nije izabrana kao najpovoljniji ponuđač, već je bila drugorangirana kao član komisije, izdvojio svoje mišljenje, navodeći da je cijena izabranog ponuđača „B. G.“ neprihvatljiva, te je čak u ime preduzeća „V-G. P.“ sačinio prigovor broj: 16/11 od 14.01.2011. godine, koji su predstavnici navedene firme potpisali i uložili Odjeljenju za stručne i administrativne poslove Vlade Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, kao žalbu broj: 17/11 od 21.01.2011. godine koju su predstavnici firme „V-G. P.“ d.o.o. potpisali i uložili Uredu za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine, a sve u svrhu opstrukcije i prolongiranja dodjele ugovora izabranom najpovoljnijem ponuđaču, što kao posljedicu dovodi do nedostatka zaliha lož ulja, te su pojedina odjeljenja Vlade i institucije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine po izdvojenom hitnom postupku po znatno većim cijenama od one koju je ponudio „B. G.“ u otvorenom postupku izvršila nabavku istog od firme „V-G.P.“ d.o.o., čime je teško povrijeđeno pravo preduzeća „B. G.“ kao

prvorangiranog učesnika kao i drugih ponuđača u pomenutom postupku na pravičnu i aktivnu konkurenciju sa drugim potencijalnim dobavljačima, uz ostvarivanje jednakog tretmana i nediskriminacije, a koja su zagarantovana Zakonom o javnim nabavkama Bosne i Hercegovine,

čime bi počinio krivično djelo Nesavjestan radu u službi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 57. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine vrijeme koje su optuženi proveli u pritvoru od 03.10.2011. do 06.10.2011. godine uračunaje se u izrečenu kaznu zatvora.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 34/13 i 27/14) sud optužene obavezuje da solidarno plate troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.743,84 KM i paušal za rad suda u iznosu od po 200,00 KM, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijeljnom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud oštećenu „A.“ a.d. Be. u stečajju sa imovinskopravnim zahtjevom za naknadu štete upućuje na parnični postupak.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 070279 13 K od 03.06.2016. godine, optuženi M.B., S. P. i R.B. oglašeni su krivim da su radnjama opisanim u izreci te presude počinili navedena krivična djela, i to:

optuženi M. B.

- tački 1. izreke presude počinio krivično djelo Falisifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

- tački 2. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

- tački 3. izreke presude počinio krivično djelo Prevara u službi iz člana 379. stav 1., a u vezi sa članom 31. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- tački 4. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- tački 5. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te

članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- tački 6. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43. i 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine,

- tački 7. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

- tački 8. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- tački 9. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja u pokušaju iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 28. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

pa je zbog počinjenih krivičnih djela, a primjenom navedenih zakonskih propisa osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 6 (šest) mjeseci.

Optuženi S. P.

- tački 1. izreke presude počinio krivično djelo Falisifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

- tački 2. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

- tački 3. izreke presude počinio krivično djelo Prevara u službi iz člana 379. stav 1., a u vezi sa članom 31. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- tački 4. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- tački 11. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

pa je zbog počinjenih krivičnih djela, a primjenom navedenih zakonskih propisa osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.

Optuženi R. B.

- tački 1. izreke presude počinio krivično djelo Falisifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42.,

43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

- tački 2. izreke presude počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca,

- tački 3. izreke presude počinio krivično djelo Prevara u službi iz člana 379. stav 1., a u vezi sa članom 31. istog Zakona, za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

- tački 10. izreke presude počinio krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za koje mu je primjenom navedenog zakonskog propisa, te članova 6., 7., 42., 43., 49., 50. tačka b) i 51. stav 1. tačka e) Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana,

pa je zbog počinjenih krivičnih djela, a primjenom navedenih zakonskih propisa osuđen na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci.

Na osnovu člana 188. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženi su obavezani da solidarno plate troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.743,84 KM i paušal za rad suda u iznosu od po 200,00 KM u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Na osnovu člana 198. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećena „A.” a.d. Be. u stečaju je sa imovinskopравnim zahtjevom za naknadu štete u cjelosti upućena na parnični postupak.

Ž A L B E

Protiv navedene presude žalbe su podnijeli Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, branilac optuženog M. B., advokat O. M., branilac optuženog S.P., advokat M. I. i branilac optuženog R. B., advokat O. Mu..

Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu tužilac) žalbu je podnijelo zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji (član 296. tačka d. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta BiH), s prijedlogom da ovaj sud preinači prvostepenu presudu i optužene M.B., S. P. i R. B. osudi po zakonu i utvrdi im strožije pojedinačne kazne, te da im izrekne strožije jedinstvene kazne u odnosu na one koje je izrekao prvostepeni sud.

Branilac optuženog M.B., advokat O.M. žalbu je podnio zbog:

- bitnih povreda odredaba krivičnog postupka,
- povrede krivičnog zakona,
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- odluke o krivičnoj sankciji.

Branilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu, prvostepenu presudu ukine u cjelosti, te svojom presudom preinači prvostepenu presudu, tako što će optuženog osloboditi od optužbe za krivična djela koja mu se stavljaju na teret prvostepenom presudom ili da sam održi glavni pretres i oslobodi optužbe optuženog ili da ukine prvostepenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Branilac optuženog S. P., advokat M. I. žalbu je podnio zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka,

- povrede krivičnog zakona,
- pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- odluke o krivičnopravnim sankcijama.

Branilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu i preinači prvostepenu presudu na način da pod tačkom 1. izreke presude, izrekne uslovnu osudu, tako da utvrdi kaznu zatvora u trajanju od 3 mjeseca, koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od jedne godine ne počini novo krivično djelo, a da se pod tačkom 2, 3, 4. i 11. izreke presude, donese presuda kojom se oslobađa od optužbe za te radnje ili ukoliko se navedeno ne prihvati da se optuženom za djela pod tačkom 1. i 2. izreke, izrekne uslovna osuda, a da se za radnje pod tačkom 3, 4. i 11. donese presuda, kojom se optuženi oslobađa od optužbe ili da ukine prvostepenu presudu i otvori glavni pretres.

Branilac optuženog R. B., advokat O.Mu. žalbu je podnio zbog:

- bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikt Bosne i Hercegovine,
- povrede Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikt Bosne i Hercegovine,
- pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikt Bosne i Hercegovine.

Branilac je predložio da ovaj sud uvaži žalbu, prvostepenu presudu ukine i odredi održavanje glavnog pretresa u smislu odredbe člana 315. stav 1. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikt Bosne i Hercegovine ili da žalbu uvaži, prvostepenu presudu preinači, te optuženom izrekne oslobađajuću presudu, u smislu člana 314. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikt Bosne i Hercegovine.

Tužilac je podnio odgovor na žalbu branioca optuženog M.B. i branioca optuženog R.B.. U odgovoru na žalbe tužilac osporava žalbene navode istaknute u žalbama navedenih branilaca i smatra da su isti potpuno neosnovani, pa je predložio da ovaj sud žalbe odbije kao neosnovane, a da uvaži žalbu Tužilaštva i preinači pobijanu presudu Osnovnog suda u dijelu odluke o kazni, tako što će optuženima utvrditi strožije pojedinačne kazne zatvora, a zatim ih osuditi na strožije jedinstvene kazne zatvora u odnosu na one na koje ih je osudio prvostepeni sud.

Javna sjednica ovog suda održana je dana 20.07.2017. godine na kojoj su bili prisutni tužilac, optuženi i njihovi branioci.

U pogledu žalbe koju je podnio, tužilac je izjavio da ostaje kod navoda istaknutih u žalbi, u kojoj je sve detaljno obrazloženo i predložio da se optuženi osude na strožije kazne, odnosno da se optuženima izreknu strožije jedinstvene kazne zatvora.

Branilac O. M. je, između ostalog, izjavio da su podnijeli obimnu žalbu obzirom na broj krivičnih djela za koja se njegov klijent tereti, te da su u žalbi istakli sve što su smatrali bitnim i čime osporavaju prvostepenu presudu. U žalbi su istakli djelokrug rada Kancelarije za upravljanje javnom imovinom u vezi postupka obezbjeđivanja i nabavke nekretnina i obaveze trošenja predviđenih sredstava i održavanje zgrada. Branilac smatra da je obaveza bila da se budžetska sredstva troše prema planu, jer ako se ne postupi na takav način onda bi se činio prekršaj, te ako je rađeno po zakonu, onda lice koje je to radilo ne može biti odgovorno. U pogledu tačke 6. prvostepene presude branilac smatra da je optuženi M. B. imao pravo i mogao donijeti brisovnu dozvolu koju je izdao na zahtjev vlasnika „B.“, a to je potvrdilo Pravobranilaštvo, potvrdio je prvostepeni sud rješenjem kojim je izbrisao hipoteku, Apelacioni sud je isto tako potvrdio kao pravilno rješenje prvostepenog suda, te je i Ustavni sud Bosne i Hercegovine iznio svoj stav da su Osnovni i Apelacioni sud pravilno primijetili da je direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom imao to ovlaštenje. Navedena brisovana dozvola je trebala biti donesena još prije, pa nije krivično djelo ispraviti

nećiji propust. Ako se radilo o vanjskom dugu brisovna dozvola se morala donijeti, pa bi, po mišljenju branioca, žalbeno vijeće trebalo donijeti u tom pravcu oslobađajuću presudu.

Optuženi M.B. pridružio se navodima svog branioca.

Branilac M.I. je izjavio da ostaje kod podnesene žalbe i kod svih žalbenih navoda. Osvrnuo se na tačku 11. prvostepene presude, kojom je optuženi S. P.oglašen krivim, te se osvrnuo na obrazloženje prvostepenog suda na te okolnosti navedene na strani 96 odluke, ukazujući da je prvostepeni sud utvrdio da je vršena telefonska komunikacije između Ž. V. i optuženog S. P., zatim je pročitao presretnuti razgovor i istakao da se iz tog razgovora ne može zaključiti da je razgovor vođen između Ž. V.i njegovog klijenta, kako je pogrešno prvostepeni sud utvrdio. Branilac smatra da u postupanju optuženog nema nikakvih protivpravnosti.

Optuženi S. P. pridružio se navodima svog branioca.

Branilac O. Mu. je istakao da je podnio žalbu kojom pobija prvostepenu presudu i da je po tačkama naveo razloge zbog kojih odluku pobija. Osvrnuo se na tačku 2. izreke pobijane presude, za koju je S. P. oglašen krivim, te istakao da se mora postupati u skladu sa Zakonom o izvršenju budžeta i Zakonom o budžetu, te da se ta sredstva, predviđena budžetom moraju trošiti, jer ako se ne postupi na navedeni način čini se prekršaj, nepoštovanjem procedure potrošnje sredstava.

Optuženi R. B. pridružio se navodima svog branioca.

Tužilac je podsjetio na podneseni odgovor na žalbe branilaca O. M. i O. Mu., smatrajući da su iste neosnovane i predložio da se kao takve odbiju.

Branilac O. M. je istakao da nije davao odgovor na žalbu tužioca jer je smatrao da nije imao potrebe za tim, budući da je u svojoj žalbi sve istakao, te da nema izvršenja krivičnih djela od strane M. B..

Branilac M. I. je istakao da je u stvari njegova žalba ujedno i odgovor na žalbu tužioca, te je predložio da se žalba tužioca odbije kao neosnovana.

Branilac O.Mu. je istakao da nije podnosio odgovor na žalbu tužioca, da njegovog branjenika treba osloboditi od optužbe, te je predložio da se njegova žalba koju je podnio uvaži, a da se žalba tužioca odbije kao neosnovana.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u skladu sa članom 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u onom dijelu koji se pobija žalbom, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji će biti navedeni u nastavku odluke.

Žalba tužioca je neosnovana, a žalbe branilaca optuženih su djelimično osnovane, pa je sud odlučio na način opisan u izreci ove odluke.

ŽALBA TUŽIOCA

Tužilac osporava pravilnost prvostepene odluke sa aspekta, kako pojedinačno utvrđenih kazni optuženim, tako i izrečene jedinstvene kazne smatrajući da prvostepeni sud nije dovoljno vodio računa o svim otežavajućim okolnostima koje je utvrdio na strani optuženih, da je dao preveliki značaj utvrđenim olakšavajućim okolnostima, te da u tom

pravcu prvostepeni sud nije dao posebno obrazloženje. Ovaj sud smatra da se ne mogu prihvatiti kao argumentovani žalbeni navodi tužioca, jer je prvostepeni sud, nakon što je utvrdio krivicu optuženih, utvrdio adekvatne pojedinačne kazne za svako krivično djelo, a potom izrekao adekvatne jedinstvene kazne zatvora sve trojici optuženih. Kao što i proizilazi iz izreke pobijane odluke prvostepeni sud je optuženim ublažavao kazne zatvora primjenom članova 50. stav 1. tačka b. i 51. stav 1. tačka e. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, smatrajući utvrđene olakšavajuće okolnosti naročito olakšavajućim i iz uvjerenja da se i sa tako ublaženim kaznama može postići svrha kažnjavanja. I ovaj sud smatra da se utvrđenim, a potom i izrečenim jedinstvenim kaznama koje je izrekao ovaj sud, budući da je optužene oslobodio za pojedina krivična djela, može postići svrha kažnjavanja i sa aspekta generalne i sa aspekta specijalne prevencije. Prvostepeni sud je kao olakšavajuće okolnosti na strani optuženih, kako je navedeno na strani 97 pobijane odluke, cijenio da se radi o porodičnim ljudima, da do sada nisu imali sukoba sa zakonom, a od otežavajućih okolnosti je cijenio društvenu opasnost počinjenih krivičnih djela. Očigledno je da je prvostepeni sud navedene utvrđene olakšavajuće okolnosti cijenio kao naročito olakšavajuće, pa je primjenom članova 50. stav 1. tačka b. i 51. stav 1. tačka e. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optuženima ublažio kazne zatvora ispod zakonom propisanog minimuma, s tim što to nije učinjeno u odnosu na optuženog M. B. za krivično djelo pod tačkom 6. prvostepene presude, odnosno pod tačkom 5. izreke presude ovog suda. I ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno utvrdio pojedinačne kazne, pa je iste i preuzeo kao pravilno utvrđene prilikom izricanja jedinstvenih kazni optuženim, budući da su za pojedine radnje iz prvostepene presude oslobođeni od optužbe. Pored navedenih olakšavajućih okolnosti, o kojima je govorio prvostepeni sud, kao olakšavajuće okolnosti mogle bi se cijeniti da šteta koja je pričinjena, a istovremeno korist drugim licima, nije u tako visokom iznosu koji bi zahtijevao izricanje strožije kazne od utvrđenih, odnosno od izrečenih, te da je optuženi R.B. osoba mlađe životne dobi, da imaju djecu, te veoma korektno držanje optuženih tokom cijelog trajanja krivičnog postupka.

Ono sa čime bi se i ovaj sud mogao složiti, a na šta se ukazivalo žalbom, da je prvostepeni sud mogao dati više razloga u pogledu izrečenih kazni i primjene odredbi o ublažavanju. Međutim, prvostepeni sud je dijelom odgovorio na to pitanje, pa se prigovorom tužioca na te okolnosti ne dovodi u pitanje pravilnost odluke u mjeri u kojoj bi zahtijevalo intervenciju ovog suda u smislu uvažavanja žalbenih navoda u pravcu u kojem su isti i isticali. Ni u žalbi tužioca nisu izneseni argumenti koji bi ukazivali da je optuženima nužno povećati kako utvrđene kazne zatvora, tako i jedinstvenu kaznu zatvora. Budući da se u konkretnom slučaju radi o sticaju krivičnih djela bilo je nužno za svako utvrditi pojedinačnu kaznu, kako je to učinio i prvostepeni sud, a potom izreći jedinstvene kazne zatvora, vodeći pri tome računa o primjeni člana 54. stav 2. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pa se prigovori na te okolnosti tužioca ne mogu cijeniti osnovanim da je prvostepeni sud praktično dva puta privilegovao optužene.

S tim u vezi ovaj sud je žalbu tužioca cijenio kao neosnovanu, pa je u pogledu iste i odlučio kao u izreci ove odluke.

ŽALBA O. M. BRANIOCA OPTUŽENOG M. B.

Branilac optuženog M. B. žalbu je podnio iz svih žalbenih osnova člana 296. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer smatra da je prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke učinio propuste i povrede postupka navodeći argumentaciju za koju je smatrao da ide u prilog žalbenim osnovima kojim prvostepenu presudu pobija. Na početku žalbe branilac se osvrnuo na relevantne zakone kojih se optuženi morao pridržavati i kojih se, po mišljenju branioca, pridržavao, pa smatra da u radnjama optuženog nema protivpravnih postupanja i da bi njegovog branjenika trebalo

osloboditi od optužbe. Dâ se primijetiti da se branilac iscrpno bavio svakom tačkom optužnice kojom se teretio njegov branjenik, uz naročitu pažnju na tačku 6. prvostepene odluke, za koje radnje je optuženom utvrđena i najstrožija kazna. U pogledu svih tačaka optužnice za koje je utvrđena krivica optuženog pred prvostepenim sudom, branilac smatra da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te da je pogrešno primijenio Krivični zakon. Međutim, nakon što je ovaj sud detaljno izanalizirao opširnu i sveobuhvatnu žalbu koju je podnio branilac O.M., zaključio je da argumentacija koja je navedena u žalbi ne podupire u potpunosti žalbene osnove zbog kojih se prvostepena odluka pobija. U onom dijelu žalbe za koji je ovaj sud smatrao da su izneseni valjani argumenti, a odnose se na tačku 3. prvostepene odluke, prvostepeni sud je iste uvažio, te za tu radnju optuženog oslobodio od optužbe, ali u ostalom dijelu izneseni argumenti nisu na adekvatan način osporili pravilnost prvostepene odluke, niti na adekvatan način doveli u pitanje zakonitost iste. Ovaj sud će se osvrnuti na najbitnije navode žalbe iz svih tačaka koje je branilac naveo i dati odgovor na najrelevantnija pitanja na kojima je branilac u žalbi potencirao, te razloge zašto ovaj sud smatra da ti argumenti nisu na uvjerljiv način doveli u pitanje pravilnost prvostepene odluke. Ovaj sud smatra, za razliku od branioca, da prvostepeni sud nije pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, da je isto pravilno i potpuno utvrdio i na isto pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona i u pogledu toga dao dovoljno valjane i uvjerljive razloga, koji isključuju žalbene prigovore branioca O. M..

Budući da se optuženi terete za krivično djelo protiv službene dužnosti, prvostepeni sud je pravilno utvrdio status optuženih u vrijeme izvršenja krivičnog djela, a o čemu govori na strani 34 odluke, da su optuženi u vrijeme obuhvaćeno optužnicom imali status službenih lica iz člana 2. stav 3. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da su u tom svojstvu i postupali prilikom izvršenja navedenih radnji za koje ih je i ovaj sud oglasio krivim. Navedenu činjenicu je bilo nužno utvrditi na način na koji je postupio i prvostepeni sud, budući da se radi o krivičnim djelima protiv službene dužnosti, pa je status optuženih bilo nužno i na siguran način utvrditi.

Tačka 1. izreke prvostepene presude

U pogledu tačke 1. izreke prvostepene presude kojom je optuženi oglašen krivim za krivično djelo Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a u vezi sa članom 31. istog Zakona, branilac ističe kao i u pogledu svih tačaka osuđujućeg dijela odluke, da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, povrijedio Krivični zakon i počinio bitne povrede postupka, a što čini odluku nezakonitom. Neuvjerljivi su navodi branioca da je optuženi M. B. sa drugim licima na navedeni način pokušavao da spriječi dodatne štetne posledice u vidu povećanja cijena radova koji bi mogli nastati za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine usled povećanja cijena materijala, kao i eventualnu štetu ukoliko bi došlo do raskida ugovora koji je zaključen između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao naručioca radova i „E. S.“ d.o.o. B. kao izvođača radova na uređenju aneksa JU E. Š. u Brčkom. Navedena tvrdnja u vidu eventualnog raskidanja ugovora, kao i drugo navedeno na te okolnosti od strane branioca, ne mogu biti opravdanje za protivpravne radnje koje je optuženi preduzeo na način opisan pod tačkom 1., a i tačkom 2. izreke pobijane odluke. Svi argumenti koje branilac u žalbi ističe ne oslobađaju optužene, a ni M. B. od protivpravnog postupanja kojim su ostvarili obilježje krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a opisan pod tačkom 1. izreke pobijane odluke. Prvostepeni sud je na osnovu svih provedenih dokaza sa sigurnošću utvrdio da je optuženi M. B. sa ostalim optuženim potpisao potvrdu o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji koju je izdao „E. S.“ d.o.o. B., iako je znao da radovi na E. Š. nisu ni otpočeti, pa je na takav način svojim potpisom ovjerio službenu ispravu sa neistinitim sadržajem, na koji način je i ostvario obilježje krivičnog djela za koje je oglašen krivim.

Pored potpisa optuženog M.B., na potvrdu o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji, svoje potpise su stavili i optuženi S. P. i R. B., koji su takođe oglašeni krivim za iste protivpravne radnje, kao i optuženi M.B., pa ovaj sud ne vidi razloge zašto se branilac M. poziva na navedenu činjenicu koja je tokom dokaznog postupka utvrđena na siguran način i tu činjenicu nisu osporavala ni ostala dvojica optuženih. Iz prigovora sa strane 5, predzadnji pasus, gdje se ukazuje i na optužene S.P. i R.B. stiče se utisak da se želi dati na značaju navedene dvojice saoptuženih, mada su kao i optuženi M.B. za iste radnje i optuženi, a i kasnije oglašeni krivim.

Optuženi M.B. je sa optuženim S.P. i R.B. potpisao potvrdu o završenim radovima po privremenoj situaciji kao službenu ispravu sa neistinitim sadržajem, iako im je bila poznata činjenica da to što potpisuju ne odgovara istini. Na osnovu potvrde o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji od 18.11.2010. godine, koju je izdalo preduzeće „E. S.“ d.o.o. B., čiji sadržaj su potpisali optuženi, izvršeno je plaćanje iznosa od 48.901,33 KM, iako navedeni radovi na E. Š. nisu bili ni započeti. Međutim, po navodima branioca optuženi su pokušali da spriječe posledice u vidu plaćanja cijene radova koji bi mogli nastati zbog povećanja cijene materijala. Iako se ukazuje na mogućnost povećanja cijene materijala, odbrana nije tokom dokaznog postupka ponudila ni jedan relevantan dokaz da je u tom vremenskom periodu došlo do značajne promjene u cijenama materijala koji je trebao biti iskorišten za potrebe uređenja aneksa E. Š.. Primjećuje se da branilac u žalbi za potvrdu o završenim radovima upotrebljava termin „uputni akt“ uz prvu privremenu situaciju, očigledno u namjeri da se navedenoj potvrdi da marginalan značaj, iako se radi o službenoj ispravi čiji neistinit sadržaj su svojim potpisima ovjerali optuženi. Način na koji branilac u žalbi želi isključiti krivicu optuženog M.B. , pa ukoliko bi se takav prigovor prihvatio kao argumentovan, u praksi bi značilo da direktor, u konkretnom slučaju optuženi, nije imao potrebe da vodi računa šta potpisuje, odnosno da li je ono što potpisuje tačno ili ne, jer bi se njegova obaveza svela na to da kao direktor Kancelarije potpiše, a da drugi svi o tome vode računa da li je sve u navedenoj potvrdi tačno. S tim u vezi, onda se nameće i pitanje uopšte mogućnosti izvršenja navedenog krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave na način da službeno ili odgovorno lice svojim potpisom ili pečatom ovjeri službenu ispravu sa neistinitim sadržajem, jer onaj ko potpisuje ili ovjerava samo to radi, a druga lica istinitost sadržaja, pa onda ne bi ni postojala mogućnost da se navedeno krivično djelo izvrši od strane službenog lica. Branilac potpuno zanemaruje činjenicu da je optuženi znao, kao i optuženi S.P. i R.B. da radovi po prvoj privremenoj situaciji nisu izvedeni. Tokom dokaznog postupka iznoseći svoje svjedočenje optuženi M.B. je istakao da je potpisao navedenu potvrdu, ali isto tako da ne smatra da ga je neko od saradnika pokušao da prevari. Kroz dokazni postupak utvrđeno je da su optuženi svjesno potpisali potvrdu, odnosno potvrdili tačnost navoda prve privremene situacije iako su znali da to što potvrđuju svojim potpisima ne odgovara istini. U tome se i ogledaju obilježja krivičnog djela iz tačke 1. izreke odluke za koje je i optuženi M.B. oglašen krivim.

Optuženi je potpisao potvrdu o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji, mada branilac u žalbi ističe da optuženi svojim potpisom nije ni ovjerio bilo kakav sadržaj, niti omogućio izradu takve isprave, što je u potpunoj suprotnosti sa svim provedenim dokazima, pa čak i sa žalbom, budući da se tvrdi da se postupilo na navedeni način da bi se pokušale spriječiti posledice koje bi mogle nastupiti za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine usled povećanja cijene materijala ili raskidanja ugovora od strane „E. S.“ d.o.o. B..

Optuženi M.B. se tereti da je svojim potpisom ovjerio službenu ispravu sa neistinitim sadržajem, za šta je oglašen krivim, a ne tereti se da je ispravu sačinio. Međutim, lišena je svakog osnova tvrdnja branioca da optuženi M.B. svojim potpisom nije ovjerio službenu ispravu sa neistinitim sadržajem. Tokom dokaznog postupka prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio sve pravnorelevantne činjenice, odnosno da se radi o službenoj ispravi sa neistinitim sadržajem koju je potpisao i optuženi M. B., pa je sud pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona i prihvatio pravnu kvalifikaciju da su u konkretnom

slučaju ostvarena sva obilježja bića krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Tačka 2. izreke prvostepene presude

Tačkom 2. izreke odluke optuženi M.B., S.P. i R.B. oglašeni su krivim da su počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Nakon provedenog dokaznog postupka i brižne i savjesne ocjene dokaza, na način propisan članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je utvrdio da je optuženi počinio krivično djelo za koje se tereti u vrijeme i na način opisan pod tačkom 2. izreke prvostepene presude. Navedena protivpravna postupanja iz tačke 2. usko su povezana sa radnjama izvršenja iz tačke 1., jer je do zloupotrebe službenog položaja od strane optuženog došlo na način da je došlo do protivpravne isplate iznosa od 48.901,33 KM preduzeću „E. S.“ pa je na takav način došlo do pribavljanja koristi navedenom preduzeću, a istovremeno drugom, odnosno Brčko distriktu pričinjena šteta, kako je pravilno utvrdio i prvostepeni sud.

Potpisana potvrda o izvršenim radovima po prvoj privremenoj situaciji prosljeđena je Odjeljenju za obrazovanje Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, iako su optuženi znali da ti radovi nisu ni započeti, pa je na osnovu te potvrde protivno odredbama zaključenog ugovora o izvođenju radova između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao naručioca radova i „E. S.“ kao izvođača radova došlo do isplate, na koji način je pribavljena korist „E. S.“, a šteta Brčko distriktu. Ne može se prihvatiti prigovor branioca da je optuženi dva puta oglašen krivim za istu stvar, odnosno istu potvrdu i isti potpis. Radnja izvršenja krivičnog djela iz tačke 1., odnosno krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave dovršena je kada je radnja u smislu potpisivanja ili ovjeravanja isprave sa neistinitim sadržajem dovršena. Ovo sud naglašava iz razloga što je vrijeme izvršenja krivičnog djela i posledice posebno potrebno razdvojiti, jer se radi o dva krivična djela, mada vrlo povezana. Nakon što je radnja izvršenja krivičnog djela iz tačke 1. optužnice dovršena, navedena potvrda se prosleđuje Odjeljenju za obrazovanje, na osnovu čega se kasnije vrši isplata protivno odredbama ugovora i pribavlja korist „E. S.“ na način da se koristi navedenim sredstvima, a istovremeno pričinjava štetu Brčko distriktu, jer ne može da koristi navedena sredstva.

Na osnovu potvrde sa neistinitim sadržajem koju su potpisali optuženi došlo je, kao što je navedeno, do protivpravne isplate preduzeću „E. S.“. U izvjesnom smislu se pokušava, odnosno potencira i na ulozi Šefa Odjeljenja za obrazovanje R. Č., a kako bi se izbjegla ili umanjila krivica optuženog M. B.. S tim u vezi ne može se ponašanje R.Č., kao šefa Odjeljenja, dovoditi u vezu sa radnjama koje je preduzeo optuženi M.B., a naročito se ne može prihvatiti tvrdnja da je optuženi praktično oglašen dva puta krivim za istu stvar i isti potpis. Kada se uporede radnje izvršenja krivičnog djela opisane pod tačkom 1. i tačkom 2. izreke presude, za koje je optuženi oglašen krivim, nije teško uočiti da se radi o sasvim dvije odvojene radnje sa određenim protivpravnim postupanjem optuženih i posledicama takvog postupanja kojima su ostvarena obilježja dva različita krivična djela.

Nalog koji je potpisao R. Č., u to vrijeme šef Odjeljenja za obrazovanje u Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, je u stvari samo tehnički dio realizacije obaveza po prvoj privremenoj situaciji, na osnovu potvrde koju su optuženi potpisali i izdali, kao da su navedeni radovi izvršeni. Potpisi optuženih su bili dovoljni, odnosno potrebni kao službenih lica Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, da se na osnovu potvrde odobri isplata koju je potpisao R. Č., budući da su se sredstva nalazila na računu Odjeljenja za obrazovanje, a čiji šef je bio R. Č.. S tim u vezi neuvjerljivo se i neargumentovano krivica optuženog pokušava pripisati eventualno propustima nekih drugih, pa prigovor branioca u tom pravcu ovaj sud nije mogao prihvatiti, tim prije jer se postupanje R.Č. uopšte ne može dovesti u vezu sa krivicom optuženog M.B., a i ostalih optuženih. Osnov navedene isplate je

potvrda koju su izdali optuženi, odnosno na kojoj se nalaze potpisi optuženih, a što se od strane branioca optuženog pokušava na neuvjerljiv način relativizovati i pri tome daje značaj činjenici da je nalog za isplatu potpisao R. Č..

Nije branilac u pravu kada tvrdi da djelo koje se optuženom stavlja na teret nije krivično djelo, jer pogrešno zaključuje da nema u konkretnom slučaju ni koristi, a nije nastala ni za koga ni šteta. Pri tome se branilac poziva na nalaz vještaka ekonomske struke N. J., kojem prvostepeni sud s razlogom nije poklonio vjeru i o tome na strani četrdesetoj odluke dao valjane razloge. Nalaz vještaka je potpuno protivrječan nalazu i mišljenju koji je dao u vezi tačke 10. odluke u pogledu štete, odnosno koristi u pogledu besplatnog korišćenja novčanih sredstava. Za utvrđivanje činjenice koristi za nekoga kome se protivpravno daju određena sredstva da ista koristi i da taj koji dobije sredstva ima korist, a drugi koji dâ sredstva ima štetu, nije nužno da se u pogledu te činjenice izjašnjava vještak ekonomske struke, jer se ne radi o složenom pitanju za koje bi trebalo naročito poznavanje finansijskih pravila i propisa.

Što se tiče iskaza svjedoka O. O., koji nije prihvaćen od prvostepenog suda, a takav stav suda je bio u pogledu svih okolnosti na koje je navedeni svjedok davao svoj iskaz, jer je svjedočio na okolnosti više tačaka optužnice. Ni za ovaj sud nije prihvatljiv iskaz i tvrdnja svjedoka da za budžet Distrikta nije nastupila šteta, a ni za drugog korist, a o čemu je već i ovaj sud iznio svoj stav. Neodrživa je tvrdnja da za nekog kome se daju besplatno na korišćenje određena novčana sredstva u iznosu od skoro 50.000,00 KM da za istog nema koristi. Navedena korist se izražava kroz kamate za onoga ko daje taj novac, odnosno kao cijena na korišćenje navedenog novca, jer je opšte poznato da ni jedna banka ne daje novac na korišćenje besplatno, pa to ne može sebi priuštiti ni budžet Brčko distrikta da nekome daje određena sredstva da koristi, na način kako je to učinjeno u konkretnom slučaju. U žalbi se ističe, pozivajući se na iskaz svjedoka O. O., da se navedena sredstva koja su isplaćena „E. S.“ nisu mogla ni plasirati, ni oročavati kod banaka, te da ista moraju biti na računu Direkcije za finansije. Tačno je da se sredstva moraju namjenski koristiti i trošiti, kako je i propisano i članom 9. Zakona o izvršenju budžeta za 2011. godinu. Međutim, odredbom člana 16. istog Zakona predviđena je mogućnost unutrašnje preraspodjele sredstava, tako da su se navedena sredstva po potrebi mogla preraspodijeliti u okviru unutar budžetskog korisnika, tako da se ne može prihvatiti tvrdnja da su navedena sredstva samo morala stojati na računu i da se nizašta drugo nisu mogla koristiti.

U žalbi se u pogledu izvršenja krivičnog djela iz tačke 2. prvostepene odluke na više mjesta potencira da je šef Odjeljenja za obrazovanje R. Č. potpisao nalog za isplatu navedenog iznosa, što nije ni sporno, ali to naravno ne znači da optuženi M.B. u odnosu na te protivpravne radnje nije kriv. U pogledu okolnosti na koje se u vezu dovodi R. Č. sud je već ranije iznio svoj stav, pa se neće na ovom mjestu dodatno baviti navedenim pitanjem, iako se na više mjesta naglašava uloga šefa Odjeljenja za obrazovanje R. Č.. Nadalje, bez obzira što se navedena sredstva nisu mogla plasirati kod banaka, to ne znači da nije bilo koristi za „E. S.“ koji je dobio mogućnost da raspolaže sa navedenim sredstvima, iako za to nisu bili ispunjeni uslovi, u čemu se i ogleda korist za „E. S.“. Na ovom mjestu sud će podsjetiti na to da je radnja izvršenja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisana alternativno, tako da krivično djelo čini službeno ili odgovorno lice koje iskorištavanjem svog službenog položaja pribavi sebi ili drugome kakvu korist, odnosno drugome nanese štetu. Sud ovo napominje iz razloga da i u situaciji kada bi prihvatio prigovor branioca da nema štete za Brčko distrikt obilježja djela postoje, jer je svakako pribavljena korist „E. S.“ u vidu besplatnog raspolaganja navedenim sredstvima. Prema tome, za postojanje navedenog krivičnog djela nije nužno istovremeno postojanje i utvrđenje za nekog štete, a za nekog koristi, jer je dovoljno da se od te dvije navedene posledice nastale zloupotrebom službenog položaja, realizuje jedna od alternativno navedenih, iako se u konkretnom slučaju radi i o pričinjenoj koristi jednoj strani i istovremeno pričinjenoj šteti drugoj strani. S tim u vezi, ne

stoje žalbeni prigovori branioca kojim se želi dovesti u pitanje pravilnost i zakonitost odluke u pogledu tačke 2. izreke pobijane odluke i dovesti u pitanje postojanje obilježja krivičnog djela, neargumentovano tvrdeći da navedenom isplatom nije nikome pričinjena korist ni šteta.

Tačka 3. izreke prvostepene presude

Što se tiče radnji iz tačke 3. izreke pobijane odluke, za koju je ovaj sud optužene oslobodio od optužbe, sud će dati razloge u oslobađajućem dijelu ove odluke, kojom je optužene oslobodio za ovaj dio optužnice, a i optužene S.P. i R.B. za druge radnje, na način kako je to navedeno u izreci ove odluke.

Tačka 4. izreke prvostepene presude

Nakon provedenog dokaznog postupka, odnosno saslušanih svjedoka i prezentovane materijalne dokumentacije, a na okolnosti izvršenja krivičnog djela iz tačke 4. prvostepene presude, prvostepeni sud je brižno cijeneći sve dokaze pojedinačno i u uzajamnoj vezi došao do činjeničnog utvrđenja na kojem je zasnovao svoje uvjerenje da su optuženi M.B. i S.P. preduzeli radnje izvršenja, kako je i opisano u tački 4. i ostvarili obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vezi sa članom 31. istog Zakona. U pogledu činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je dao detaljne razloge na stranama 44 do 52 iz čega proizilazi da je prvostepeni sud posvetio dovoljnu pažnju svim provedenim dokazima i da je na osnovu relevantnih dokaza koje je prezentovao tužilac utvrdio krivicu optuženih. Na okolnosti ovog krivičnog djela iskaze su dali Bo. R., B. R., S. Č., V. L., V. Š., N. Z., O. O., vještak ekonomske struke N. J., a u svojstvu svjedoka saslušani su i optuženi M. B. i S. P., izvršen je uvid u navedenu materijalnu dokumentaciju, te u presretnutu telefonsku komunikaciju, kako je prvostepeni sud naveo u obrazloženju odluke.

Na osnovu pravilnog i potpunog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio da su optuženi na navedeni način iskorištavanjem službenog položaja pribavili korist Bo. R. u iznosu od 3.249,90 KM i istovremeno u navedenom iznosu prouzrokovali štetu Brčko distriktu Bosne i Hercegovine. Optuženi su postupajući suprotno Ugovoru o zakupu poslovnog prostora koji je zaključen 08.04.2011. godine između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao zakupodavca i Bo. R. kao zakupca izvršili adaptaciju objekta koji je Bo. R. izlicitirala, za šta je uloženo 3.249,90 KM. Odredbom člana 5. navedenog ugovora, stavom drugim, predviđeno je da zakupac uzima poslovni prostor u viđenom stanju, te da zakupodavac nema obavezu povrata uložениh sredstava ili bilo kojih drugih troškova koje je imao zakupac, a na šta se zakupac posebno upozorava prilikom zaključenja ugovora. Navedeno je potvrdila i svjedok Bo. R. koja je izjavila da joj je bilo poznato da je dužna da o svom trošku dovede poslovni prostor u stanje za obavljanje djelatnosti kojom se bavi, a isto je potvrdio i svjedok V. L.. Da su navedene radove izvršili potvrdili su i optuženi M.B., a i S. P., smatrajući da na navedeni način nisu pričinili štetu Distriktu. U žalbi se branilac poziva na nesporne činjenice vezane za licitiranje i korišćenje navedenog poslovnog prostora, ali pogrešno navodi da je sanacija navedenog objekta bila u sklopu tekućeg održavanja objekata, te da sanacijom navedenog poslovnog prostora nije mogla biti pričinjena korist korisniku navedenog poslovnog prostora Bo. R.. Tačno je da su u Budžetu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za navedeni period predviđena određena sredstva za održavanje objekata koji su u vlasništvu Distrikta, međutim, Brčko distrikt nije bio u obavezi da vrši sanaciju na objektu koji je izlicitirala Bo. R., kako je to i predviđeno Ugovorom o zakupu poslovnog prostora, jer se izlicitirani prostor uzima u viđenom stanju. Branilac se poziva i na nalaz i mišljenje vještaka N. J., čiji nalaz prvostepeni sud nije prihvatio i na strani 52 odluke o tome dao valjane razloge. I ovaj sud smatra da je prvostepeni sud zauzeo pravilan stav u pogledu nalaza navedenog vještaka. Upravo je zakupac bio dužan da izvrši sanaciju navedenog poslovnog prostora. Svjedok V. Š. je potvrdila da je na nju bilo stalnih pritisaka od strane direktora M. B., da se izvrši zamjena izloga mada su im poznati uslovi pod kojima

je navedeni poslovni prostor izlicitiran. Pored toga nikakve prepravke se nisu mogle vršiti na navedenom objektu bez saglasnosti Komisije za zaštitu kulturno historijskih spomenika Bosne i Hercegovine, jer je navedeni objekat bio od ambijentalne vrijednosti, o čemu je svjedočila S. Č., a što proizilazi i iz presretnutih telefonskih komunikacija koje su vođene između optuženih, a i optuženog M.B. i S. Č.. Tačno je da je navedeni poslovni prostor u vlasništvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ali sanacija navedenog objekta ne znači da je izvršena u korist Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nego je rađeno u korist Bo. R. koja je izlicitirala navedeni objekat.

Imajući u vidu vrijednost radova na navedenom poslovnom prostoru u pogledu angažovanja firme „N. G.“ koja je izvršila radove, u konkretnom slučaju moglo se ići na dogovor jer se radi o manjem iznosu, odnosno na direktni sporazum, a što je u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH, o čemu je svjedočila i Al. K. i ta činjenica nije uopšte sporna. U konkretnom slučaju zloupotreba položaja i protivpravno postupanje se ogleda u omogućavanju bespravne sanacije na štetu Distrikta, a u korist Bo. R., a ne zbog načina angažovanja firme koja je izvela navedene radove.

Nesporno je navedeni izlog bio u lošem stanju, ali to ne znači da se renoviranje istog trebalo izvršiti o trošku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Ni odbrana ne negira činjenicu da se navedena adaptacija nije mogla vršiti bez saglasnosti nadležnog Vladinog odjeljenja, ali da se to može tretirati kao prekršaj, a ne kao krivično djelo.

Branilac prigovara da član 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Zloupotreba položaja ili ovlašćenja) u sebi ne sadrži obilježje krivičnog djela, pa je po mišljenju branioca prvostepeni sud morao upotpuniti ovu tačku ukazivanjem na odgovarajuću materijalnu normu iz nekog drugog ne krivičnog propisa koji je po njemu prekršen, a od koga zavisi postojanje ovog krivičnog djela. Navedeni stav branioca, po mišljenju ovog suda, nije pravilan. Krivično djelo iz člana 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nije blanketno krivično djelo, odnosno nije sa blanketnom dispozicijom, pa da bi bilo nužno ukazati na prekršeni blanketni propis čija povreda bi za posledicu imala obilježje krivičnog djela iz člana 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Navedeno krivično djelo je počinjeno iskorištavanjem službenog položaja od strane optuženih s namjerom da se drugome pribavi korist, u konkretnom slučaju Bo. R., a istovremeno i posledica za Budžet Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u iznosu od 3.249,90 KM, koliko iznose radovi na sanaciji poslovnog prostora. Optuženi su, suprotno uslovima pod kojima je lokal izlicitiran od Bo. R., iskorištavanjem svog službenog položaja pribavili drugom imovinsku korist, to jest Bo. R., a istovremeno i štetu Brčko distriktu u vrijednosti obavljenih radova u iznosu od 3.249,90 KM.

Na strani jedanaestoj žalbe branilac ukazuje i na pojedine odredbe Organizacionog plana Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, na obavezu održavanja javnih objekata u vlasništvu Distrikta, kao i izradu prijedloga plana raspolaganja imovinom, te se poziva na iskaz svjedoka V. L.. Organizacionim planom Kancelarije za upravljanje javnom imovinom propisani su poslovi Kancelarije za upravljanje javnom imovinom i iz istog proizilazi da je dužnost da upravlja nekretninama i stvarima u vlasništvu Brčko distrikta, da održava iste, odnosno jednom riječju da se stara o istima. Iako je izlicitirani objekat vlasništvo Brčko distrikta, imajući u vidu Ugovor o zakupu poslovnog prostora koji je Bo. R. zaključila sa Brčko distriktom, Kancelarija za upravljanje javnom imovinom nije imala nikakve obaveze prema zakupcu. Postupanje Kancelarije je bilo u potpunoj suprotnosti sa odredbama člana 5. navedenog Ugovora. Na te okolnosti je svjedočio i svjedok V. L., kojeg branilac spominje, te je posvjedočio da je obavijestio Bo. R. da Kancelarija za upravljanje javnom imovinom nije u obavezi da vrši sanaciju njenog poslovnog prostora, jer je isti uzela u viđenom stanju. Navedena procedura je svakako bila poznata svjedoku V. L., jer je u tom vremenskom periodu i radio u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom u sektoru za održavanje.

Branilac navodi da izmjena na zakupljenom lokalnu „P.“ nije izvršena na osnovu Ugovora o zakupu, mada se to i ne tvrdi ni u optužnici ni u odluci prvostepenog suda. Iz provedenih dokaza, prvostepeni sud je pravilno utvrdio da je postupanje optuženih na navedeni način bilo protivpravno i da su u radnjama ostvarena obilježja krivičnog djela za koje su oglašeni krivim, a u vrijeme i na način opisan pod tačkom 4. prvostepene odluke.

Nadalje se branilac poziva na nalaz vještaka N. J., da su za 2011. godinu izdvojena budžetska sredstva za održavanje zgrada i prostora. Navedena činjenica nije sporna, niti je istu bilo potrebno da utvrđuje vještak ekonomske struke, budući da se u Budžetu distrikta za navedenu godinu, odnosno svake godine predviđaju određena sredstva za održavanje objekata koji su u vlasništvu Distrikta. To opet ne znači da je sanaciju navedenog poslovnog prostora trebao da finansira Brčko distrikt, nego upravo onaj ko je lokal izlicitirao, kako je i predviđeno Ugovorom o zakupu poslovnog prostora. Ukoliko bi se postupalo na način na koji se žalbom od strane branioca tvrdi, onda praktično Ugovor o zakupu poslovnog prostora i odredbe istog ne bi imale nikakav značaj, ukoliko se tih odredaba ugovorne strane ne bi pridržavale.

Branilac potpuno zanemaruje obaveze koje su za ugovorne strane nastale Ugovorom o zakupu poslovnog prostora i obavezu Bo. R. da sama izvrši potrebne adaptacije, o čemu je govorio i svjedok V. L.. Obaveza Brčko distrikta, za šta se i odvajaju budžetska sredstva, je da preko Kancelarije za upravljanje javnom imovinom vodi računa o nekretninama u vlasništvu Distrikta, ali ne i da vrši renoviranje izlicitiranih objekata, kako branilac u žalbi pogrešno zaključuje.

Nije sporna u konkretnom slučaju, a ni relevantna činjenica, da je izbor izvođača radova DOO „N. G.“ izvršen u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH, imajući u vidu da vrijednost radova ne prelazi iznos 6.000,00 KM, o čemu je govorila i svjedok Al. K., poznavalac svih procedura propisanih Zakonom o javnim nabavkama BiH. Na navedenu konstataciju branioca se ovaj sud osvrnuo iz razloga što branilac dio žalbe posvećuje proceduri izvođenja radova, a što niko od učesnika u postupku nije osporavao. Stiče se utisak da se žalbom i ukazivanjem na okolnosti pod kojima je vršeno renoviranje objekta i ukazivanjem na postupak izbora izvođača radova, što se ne dovodi u pitanje, želi u stvari relativizovati krivica optuženih, odnosno konkretno M. B. za protivpravno postupanje koje je za posledicu imalo obilježje krivičnog djela za koje su oglašeni krivim. Branilac u stvari vrši pokušaj zamjene teza, pa tvrdi da su radovi izvršeni od strane DOO „N. G.“ u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH, a što se uopšte ne dovodi u pitanje, niti je to predmet odlučivanja u konkretnom slučaju. Prilikom utvrđivanja krivice za ovo krivično djelo prvostepeni sud nije počinio propuste, ni povrede postupka na koje se žalbom branioca neargumentovano ukazuje, pa ovaj sud žalbene navode nije mogao prihvatiti kao osnovane, a s tim u vezi ni prijedlog branioca da se optuženi oslobodi od optužbe za navedeno krivično djelo.

Tačka 5. izreke prvostepene presude

Branilac u žalbi na neargumentovan i neuvjerljiv način osporava da je optuženi počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, opisano pod tačkom 5. izreke prvostepene presude, jer kao službeno lice nije obavio službenu dužnost pa je drugome, odnosno preduzećima „S.f. CO“ Sr. i „El C.“ d.o.o. S. pribavio korist. Kao propuste prvostepenog suda kada je u pitanju navedena tačka prvostepene odluke, branilac vidi u tome da nije navedena blanketna norma koju je prekršio optuženi M. B., da nisu provedeni odgovarajući dokazi, da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, te da je povrijeđen Krivični zakon. Ovaj sud smatra da ne stoje žalbeni razlozi koje je branilac istakao, jer je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje na kojem je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog za radnje opisane pod tačkom 5. izreke, te da je na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično

stanje pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona, nalazeći da su u radnjama optuženog ostvarena obilježja bića krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za koje mu je utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana. O svemu tome prvostepeni sud je u odluci na stranama od 52 do 59 dao uvjerljive razloge koji ukazuju na pravilnost odluke koju je donio, a istovremeno isključuju sve prigovore koje je branilac istakao.

Branilac ukazuje na provedeni dokazni postupak, pa navodi činjenice za koje smatra da su tokom dokaznog postupka utvrđene.

Nakon izvršene analize i ocjene izvedenih dokaza prvostepeni sud je utvrdio da preduzeća „S. F. CO“ Sr. i „El C.“ d.o.o. S. nisu ispunila svoje obaveze iz Ugovora o davanju na korišćenje građevinskog zemljišta koje su dobili zaključenjem ugovora 2000. godine, a kojim su se navedena preduzeća obavezala da izvrše određena investiciona ulaganja, te da zaposle određeni broj radnika. Iako je rok u kom su to trebali da obave odavno prošao, sa tim preduzećima direktor Kancelarije nije raskinuo naprijed navedeni ugovor, nego je predložio da se sa navedenim preduzećima sklopi aneks ugovora, iako za tako nešto nije bilo uslova, nego je bilo nužno sa istima raskinuti ugovor usled neispunjenja istog. Na te okolnosti je svjedočila M. J., koja je istakla da joj je direktor M. B., budući da je radila u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom, naredio da se napravi aneks ugovora kojim se mijenjaju dotadašnji ugovori pa se navedenim firmama dodjeljuju druge parcele. Takođe svjedok I. D. govorio je o obavezama preduzeća kojima je dodijeljeno zemljište, te istakao da je jedna od ugovornih obaveza bila da se raskine ugovor ukoliko investitor ne ispuni svoje obaveze iz ugovora i da tako gubi pravo na dodjeljivanje zemljišta. Isto je potvrdio i svjedok S. S., te istakao da je sa onim preduzećima koja nisu mogli ispuniti svoje ugovore isti trebalo raskinuti. Svjedok A. S. vlasnik firme „El C.“ d.o.o. S. je istakao da su mu dodijeljene navedene parcele i da je imao obavezu da izgradi određeni objekat i zaposli određeni broj ljudi u roku od dvije godine, ali da nije izvršio navedene obaveze, jer mu se u međuvremenu razbolila supruga i posvetio se njenom liječenju, što ga je omelo u izvršenju njegovih obaveza. U međuvremenu jedna od parcela dodijeljena je firmi „P.“ na kojoj je izgrađen skladišni prostor, a o čemu je svjedočio E.A.. Iz iskaza M. K. vlasnika firme „S. F. CO“ Sr. takođe se dâ zaključiti da praktično nije započeo nikakve poslove na dodijeljenom zemljištu.

I optuženi M. B. je tokom dokaznog postupka dao svoj iskaz u svojstvu svjedoka, pa je, između ostalog, istakao da Odjeljenje nije pokrenulo postupak za raskid zaključenog ugovora, pa je predložio sklapanje aneksa ugovora, a u namjeri da se produži poslovna saradnja, te da se istovremeno firmi „S. F. CO“ Sr. dodijeli druga parcela, jer je jedna od dodijeljenih u međuvremenu obuhvaćena saobraćajnicom. Kako navedena preduzeća nisu ispunila svoje ugovorene obaveze, sa istima je nužno bilo raskinuti ugovor o dodjeli zemljišta, te isto dodijeliti drugima eventualno zainteresovanim investitorima. Na ovom mjestu nužno je podsjetiti na odredbu člana 3. Organizacionog plana Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, gdje je stavom prvim propisano da Kancelarija upravlja nekretninama i pokretnim stvarima u vlasništvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Kako su sve pravno relevantne i odlučne činjenice tokom dokaznog postupka utvrđene na pouzdan način, prvostepeni sud je izveo pravilan zaključak u pogledu krivice optuženog.

Branilac u žalbi ukazuje na sjednicu Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine održanu 18.02.2011. godine, te izvještaj koji je optuženi M. B. podnio vezano za zemljište dodijeljeno „S. F. CO“ Sr.. Međutim, treba imati u vidu vrijeme kada je ugovor sa navedenom firmom zaključen, to jest tokom 2000. godine i da je do vremena održavanja navedene sjednice Vlade, na šta se branilac poziva, odavno trebalo raskinuti ugovor i sa firmom „S. F. CO“ Sr. i sa firmom „El C.“ S. zbog neizvršenja ugovornih obaveza koje su navedena preduzeća na sebe preuzela, a da optuženi nije predložio pokretanje postupka za

raskidanje ugovora o davanju na korišćenje građevinskog zemljišta radi građenja, a na šta je bio dužan.

Takođe, što se tiče firme „El C.“ S., nesporno je da nisu preduzeli aktivnosti u pogledu realizacije obaveza na koje okolnosti je naročito bio konkretan A. S., ne negirajući da preuzete obaveze nisu izvršene jer je u međuvremenu njegova supruga oboljela i više od pet godina je to liječenje trajalo, pa usled tih negativnih životnih okolnosti nije mogao ni da se posveti ni poslu, a ni preuzetim obavezama.

Ne može se prihvatiti kao argumentovan prigovor branioca da je optuženi M. B. postupao u skladu sa Zakonom o javnoj imovini i Organizacionim planom Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, jer provedeni dokazi upućuju na sasvim drugačiji zaključak, odnosno da je postupanje optuženog bilo u suprotnosti sa navedenim zakonima, jer je trebao da vodi računa o realizaciji ugovora o davanju na korišćenje građevinskog zemljišta radi građenja, koje je dodijeljeno navedenim preduzećima. Ne samo da je izostala aktivnost optuženog u pogledu navedene obaveze, nego je aneksom ugovora išao za tim da im dodijeli i druge parcele, iako je odavno prošao rok za obaveze koje su trebali ispuniti, a u međuvremenu navedena preduzeća nisu pokazala nikakvu poslovnu aktivnost u realizaciji obaveza koje su preuzeli kada im je zemljište dodijeljeno.

Žalbom se neuvjerljivo pokušava ukazati, odnosno opravdati postupanje optuženog na način da je navedenim aneksima ugovora bilo nužno dodijeliti određeno zemljište, da bi imali adekvatan pristup svojim parcelama, a da se pri tome potpuno zanemaruje činjenica da je rok za izvršenje njihovih obaveza od dvije godine odavno prošao i da nisu preduzeli nikakve poslovne aktivnosti koje bi govorele o njihovoj namjeri ispunjenja obaveza koje su preuzeli ugovorima.

I branilac u žalbi ukazuje na Organizacioni plan Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, ali, po mišljenju ovog suda, branilac pogrešno zaključuje da je optuženi postupao na način na koji ga obavezuju zakoni na koje se poziva.

O posledicama neizvršenja ugovora jedne od ugovornih strana, kao što je već naprijed navedeno, svjedočili su svjedoci I. D., S. S. i M. J. i okolnostima pod kojima je došlo do prijedloga da se zakluče aneksi ugovora sa navedenim preduzećima, o čemu je govorila svjedok M. J.. S tim u vezi ne stoji prigovor branioca da se ova tačka presude zasniva na indicijama. Prvostepeni sud je i u pogledu ove tačke odluke raspolagao sa relevantnim i pouzdanim dokazima na osnovu kojih je mogao utvrditi sve pravno relevantne i odlučne činjenice, odnosno propuste optuženog u vidu neobavljanja službene dužnosti kao jednom od alternativno propisanih načina izvršenja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Usled toga je pribavljena korist navedenim preduzećima u vidu konstituisanja prava građenja na navedenim parcelama, na šta nisu imali pravo budući da nisu ispunili svoje obaveze koje su preuzeli prilikom zaključivanja ugovora o dodjeli zemljišta, a koja se ogledala u obavezi da izvrše određena investiciona ulaganja, odnosno izgradnju određenih objekata i zapošljavanje ugovorenog broja radnika.

Tokom dokaznog postupka je utvrđeno da navedena preduzeća nisu ispunila svoje obaveze iz ugovora, pa je bila obaveza Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, odnosno direktora M. B. da pokrene proceduru raskidanja ugovora sa tim firmama, što je potpuno izostalo od strane optuženog, nego je naprotiv predložio zaključenje aneksa ugovora i dodjelu drugih parcela i ostavljanja dodatnog vremena za realizaciju neizvršenih obaveza. Takođe, žalbom se pokušavaju opravdati navedeni postupci optuženog tvrdnjom da ni navedene firme nisu mogle izvršavati svoje obaveze jer im nije obezbijeđen adekvatan pristup njihovim parcelama dodijeljenim 2000. godine. Međutim, kao što je već istaknuto, u drugi plan se stavlja vrijeme u kojem su trebali izvršiti svoje obaveze, što je uslovalo i to da se

jedna od parcela, koja je prvobitno dodijeljena „El C.“ dodijeli firmi „P.“, koja je realizovala planiranu gradnju skladišnog prostora.

Ni za ovaj sud nije sporno da optuženi M. B. kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom ima ovlaštenja da predlaže Vladi Brčko distrikta Bosne i Hercegovine određene aktivnosti u pogledu raspolaganja i upravljanja javnom imovinom. Konkretna situacija i obaveza da se raskine ugovor sa navedenim preduzećima ne može se relativizovati ovlaštenjima koja direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom ima. Pored ovlaštenja na koja i branilac ukazuje, sa čime se slaže i ovaj sud, optuženi kao direktor Kancelarije ima i određene obaveze, kao što je i obaveza u konkretnom slučaju da pokrene postupak raskidanja ugovora sa navedenim firmama, jer nisu ispoštovali svoje preuzete obaveze, a što branilac potpuno zanemaruje.

U namjeri osporavanja pravilnosti navedene odluke branilac ponovo potencira na blanketnoj normi, koju je po mišljenju odbrane prvostepeni sud propustio da navede, kao povredu posebnog zakona usled čijeg nepoštovanja su kao posledica obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Međutim, ovaj sud se već odredio prema navedenom prigovoru, budući da je isto isticano i u prednjem dijelu žalbe branioca, da krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine ne spada u grupu krivičnih djela sa blanketnom dispozicijom, pa s tim nije ni bila obaveza prvostepenog suda da navodi sadržaj bilo koje blanketne norme. Nadalje, branilac prigovara da se prvostepeni sud u tom dijelu odluke poziva na dokaze koji nisu provedeni na glavnom pretresu, kao i činjenice koje nisu utvrđene tokom dokaznog postupka. Za ovaj prigovor se može reći da je neuvjerljiv i paušalan, tim prije jer branilac i ne govori o kojim se to dokazima, koji nisu provedeni na glavnom pretresu, radi, kao ni o činjenici koja nije utvrđena na glavnom pretresu, a da je korišćena u postupku utvrđivanja činjeničnog stanja. Takođe neargumentovana je i tvrdnja da je prvostepeni sud neosnovano i bez ijednog dokaza optuženog M. B. oglasio krivim, te da radnje izvršenja navedenog krivičnog djela i ne postoje. Budući da je prvostepeni sud na okolnosti izvršenja navedenog krivičnog djela iz tačke 5. odluke iznio valjanu argumentaciju, naveo dokaze i činjenice koje su utvrđene na osnovu tih dokaza, pravilno utvrdio sve činjenice i pravilno zaključio da su radnjama optuženog ostvarena sva obilježja bića krivičnog djela za koje ga je oglasio krivim.

Tačka 6. izreke prvostepene presude

Prvostepeni sud je optuženog M. B. nakon provedenog dokaznog postupka i prezentovanih dokaza na te okolnosti tačkom 6. prvostepene presude oglasio krivim zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, nalazeći da su radnjama optuženog opisanim u izreci presude ostvarena obilježja bića navedenog krivičnog djela, pa mu je za isto utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine. U obrazloženju odluke prvostepeni sud je ukazao na sve provedene dokaze na okolnosti izvršenja krivičnog djela iz tačke 6. presude, i to kako iskaza svjedoka, tako i materijalne dokumentacije, izvršio pravilnu ocjenu dokaza i došao do činjeničnog utvrđenja da je optuženi počinio navedeno krivično djelo, jer je postupajući kao službeno lice iskoristio svoj službeni položaj pa preduzeću „N. B.“ d.d. B. pribavio korist, a oštećenju „A.“ a.d. Be. pričinio štetu, kako je to i opisano u izreci u tački 6. odluke. Takođe, prvostepeni sud je ukazao na osnovu kojih dokaza, koje je prihvatio, utvrdio sve relevantne činjenice i zaključio da optuženi nije mogao postupiti na navedeni način i izdati brisovnu dozvolu u korist „N. B.“ d.d. B., pa je tako protivpravno postupanje i kvalifikovano kao krivično djelo za koje je oglašen krivim. O svemu tome prvostepeni sud je u obrazloženju odluke od strane 59 do 72 dao valjane razloge koji nisu ostavili prostora za argumentovane žalbene prigovore branioca optuženog. Branilac prigovara da su dokazi u suprotnosti sa zaključkom suda, da se presuda u ovom dijelu zasniva djelimično i na dokazima koji nisu provedeni, da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, da je povrijeđen Krivični zakon, te da je optuženi postupao u skladu sa ovlaštenjima koja su data Nalogom

supervizora. Svi žalbeni prigovori obrazloženi od strane branioca nisu doveli u pitanje na adekvatan način pravilnost pobijane presude u ovom dijelu, pa ih sud nije mogao ni prihvatiti. Ni odbrana ne osporava činjenicu da je optuženi M. B. kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, na zahtjev „N.B.“ d.d. B. istima izdao brisovnu dozvolu, budući da je na određenom dijelu nekretnina „N.B.“ bila zasnovana hipoteka u korist „A.“ Be. u vezi potraživanja nastalih prije aprila mjeseca 1992. godine.

Sud je naveo kojim svjedocima je poklonio vjeru u pogledu pouzdanosti onoga o čemu su svjedočili, pa je tako predmet njegove analize i ocjene bio i iskaz optuženog M. B., kojem nije poklonio vjeru u pogledu onoga o čemu je svjedočio i o tome dao adekvatno obrazloženje. Dokazi na koje je prvostepeni sud ukazao potvrđuju u potpunosti navode izreke pobijane presude, odnosno obrazloženje u potpunosti slijedi izreku, tako da se nedvosmisleno može zaključiti na osnovu kojih dokaza je prvostepeni sud utvrdio krivicu optuženog.

I ovaj sud je mišljenja da su svjedoci S. F., Z. L., S. S., B. D., A. I., Z. R., D. Č., kao i vještak I. L., te navedena materijalna dokumentacija u dovoljnoj mjeri bili valjana osnova i pouzdani dokazi koji su bili osnova prvostepenom sudu za zaključak u pogledu krivice optuženog.

Branilac podsjećajući na određene dokaze ukazuje na utvrđenje određenih činjenica do kojih se po stavu odbrane došlo. Činjenice koje su bitne za navedenu tačku optužnice, su da je pokrenut postupak privatizacije firme „B.“ da se kao učesnik u licitaciji pojavio D. Č. i da je pod određenim uslovima izvršena privatizacija koja je započeta 31.10.2005. godine, a završena 31.10.2008. godine. Bitno je istaći, da je za Kancelariju za privatizaciju, čiji je zaposleni u to vrijeme bila S. F., nesporno bilo dugovanje „B.“ i postojanje hipoteke u korist „A.“ a.d. Be., koja je bila povjerilac preduzeća „B.“, te da je ta hipoteka zasnovana prije 04. aprila 1992. godine. Tenderski paket privatizacije „B.“ obuhvatao je i postojanje založnog prava upisanog u korist „A.“ a.d. Be., u prilog čemu idu i dokazi Tužioca broj D-368 i D-369, što je svakako bilo dobro poznato i D. Č., što je takođe sa sigurnošću utvrđeno. Preduzeće „G.“ vlasništvo D.Č. je trebalo da riješi pitanje založnog prava, koju je i preuzelo na sebe. Budući da je za Kancelariju za privatizaciju, a i za Vladu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine bilo nesporno potraživanje „A.“ a.d. Be., bilo je u više navrata pokušaja da se dogovore oko visine potraživanja, o čemu su govorili svjedoci S. F. i B. D., tako da bi u privatizacionom postupku bila imovina koja se privatizuje neopterećena, odnosno da bi imali čistu imovinu za privatizaciju, kako je B. D. posvjedočio. Postupak privatizacije završen je 31.10.2008. godine, a brisovna dozvola, koju je izdala Kancelarija za upravljanje javnom imovinom, odnosno direktor M. B., izdata je 26.10.2010. godine, odnosno u vrijeme kada je postupak privatizacije d.d. „B.“ bio dovršen.

Branilac smatra da je postupanje optuženog bilo u skladu sa zakonom, odnosno Nalogom supervizora o načinu privatizacije državnog kapitala preduzeća u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine od 19.09.2001. godine, zatim dopune Naloga supervizora o načinu privatizacije državnog kapitala preduzeća u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine od 24.04.2002. godine i dopune Naloga supervizora od 24.06.2002. godine, te Zakonom o javnoj imovini i Zakonom o Pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Nadalje, branilac smatra da je brisovna dozvola koju je izdao optuženi pravilna i zakonita, pa je na osnovu iste Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine rješenjem broj 096-O-Dn-10-001392 od 20.05.2010. godine dozvolio brisanje založnog prava hipoteke, koje je potvrđeno rješenjem Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 97 O Dn 000408 10 Gž od 20.12.2010. godine, te se poziva na rješenje Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-O-Dn-10-000977 od 20.05.2010. godine kojim se takođe dozvoljava brisanje založnog prava, a isto rješenje je potvrđeno rješenjem Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 97 O Dn 000561 11 Gž od 08.02.2011. godine, što po stavu odbrane potvrđuje pravilnost donesene brisovne dozvole. Takođe poziva se i na odluku Ustavnog suda Bosne i Hercegovine broj AP-1017/11 od 10. juna 2014. godine kojom

se rješavalo po apelaciji Poljoprivredne banke „A.“ a.d. Be. podnesenoj protiv naprijed navedenih rješenja Osnovnog i Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Branilac smatra da je optuženi, kao direktor Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, bio u obavezi izdati traženu dozvolu „N. B.“. Nalogom supervizora o načinu privatizacije državnog kapitala preduzeća u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, odnosno dopunama navedenog Naloga, odredbom člana 5. (ovlašćenja za brisanje hipoteka i drugih tereta) i članom 6. (izdavanje brisovne dozvole od strane Ureda za privatizaciju Brčko distrikta Bosne i Hercegovine) propisana je nadležnost i ovlašćenja za brisanje hipoteka. Odredbom člana 5. dopune Naloga supervizora propisano je da sve hipoteke i njima slično, koje su zasnovane da bi se osigurali vanjski dugovi/krediti nastali prije aprila 1992. godine i koje su trenutno registrovane nad imovinom javnih preduzeća sa sjedištem u Brčkom ili nad javnom imovinom, neće biti predmet privatizacije. Da bi se olakšao proces privatizacije i program ovih preduzeća, ove hipoteke i njima slično će biti izbrisane iz zemljišnih knjiga Brčko distrikta u skladu sa procedurom u članovima 6. do 9. ovog Naloga. Članom 6. propisano je, ukoliko Kancelarija za privatizaciju Brčko distrikta prihvati da je hipoteka ili druga vrsta tereta registrovanom nad preduzećem Brčko distrikta koje je predmet privatizacije jeste hipoteka ili teret zasnovan da osigura vanjske dugove/kredite nastale prije aprila 1992. godine, Kancelarija će preduzeću na koje se hipoteka odnosi izdati dozvolu za brisanje hipoteke ili tereta u vezi sa vanjskim dugovima/kreditima nastalim prije 1992. godine (brisovna dozvola).

Nesporno je da je Kancelarija za privatizaciju prerasla u Kancelariju za upravljanje javnom imovinom i da je u relevantnom periodu iz ove odluke, istom rukovodio optuženi M. B.. Ni za ovaj sud nije sporno da je u postupku privatizacije Kancelarije za upravljanje javnom imovinom imala ovlašćenje u pogledu brisanja hipoteke, odnosno izdavanja brisovne dozvole, a u skladu sa naprijed navedenim odredbama 5. i 6. dopune Naloga supervizora o načinu privatizacije kapitala preduzeća u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine od 24.04.2002. godine i dopune Naloga od 24.06.2002. godine. Međutim, zanemaruju bitnu i odlučnu činjenicu, koju je prvostepeni pravilno utvrdio i o tome dao uvjerljivo obrazloženje, da je u vrijeme donošenja brisovne dozvole od 26.03.2010. godine postupak privatizacije „N. B.“ d.d. B. (pravni sledbenik ODP „B.“ B.) bio završen, odnosno 31.10.2008. godine. Nakon što je Kancelarija za privatizaciju pratila postupak privatizacije koji je trajao tri godine, o čemu je svjedočio svjedok Z. L., utvrdila da su izvršene obaveze iz privatizacije, odnosno da je DOO „G.“ iz Be., čiji je osnivač i vlasnik D. Č. izvršila sve preuzete obaveze, kako u pogledu investicionog ulaganja, tako i u pogledu zapošljavanja predviđenog broja radnika, tako da je postupak privatizacije bio dovršen. S tim u vezi, budući da je postupak privatizacije bio dovršen i u vrijeme donošenja brisovne dozvole, što je bilo poznato i optuženom M. B., ingerencije Kancelarije za upravljanje javnom imovinom su prestale. Nakon toga jedino je bio ovlašćen da izda brisovnu dozvolu, odnosno uspostavljenu hipoteku povjerilac „N. B.“, „A.“ a.d. Be., jer se ispis hipoteke na zahtjev vlasnika vrši samo ako je dug isplaćen u potpunosti, a zahtjev treba da sadrži pismenu izjavu hipotekarnog povjerioca u konkretnom slučaju „A.“ a.d. Be., da pristaje na ispis hipoteke. S tim u vezi, Kancelarija za upravljanje javnom imovinom nije bila ovlašćena da izdaje navedenu brisovnu dozvolu. Takođe se potpuno zanemaruje od strane odbrane da je sastavni dio tenderskog paketa bila i navedena hipoteka zasnovana na nekretninama „N. B.“, što proizilazi iz Ugovora o kupoprodaji kapitala ODP „B.“ B. zaključen između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao prodavca i DOO „G.“ Be. kao kupca dana 31.10.2005. godine, dokaz Tužilaštva D-368. U navedenom Ugovoru je, između ostalog, navedeno: „Prenosom nekretnina na kojima je zasnovano založno pravo, prenose se i svi tereti upisani u C listu ZKI br. 175 k.o. Brezik i ZKI br. 1047, k.o. Brčko. Kupac preuzima rješavanje problematike založnog prava na nekretninama sa AD „A.“ Be., u čiju korist je založno pravo i upisano. Sva dokumentacija vezana za založno pravo dostupna je u Uredu za privatizaciju Vlade Brčko distrikta BiH.“ Ista ova odredba je sastavni dio tenderskog paketa dokaz D-369 tužioca, što znači da je, kao što je prvostepeni sud utvrdio, navedeno bilo poznato i kupcu DOO „G.“ Be., a i optuženom M.B.. Takođe, ovaj sud podsjeća da se u Ugovoru između Brčko distrikta

Bosne i Hercegovine i DOO „G.“ Be. nalazi i Pojašnjenje vezano za potraživanje AD „A.“ Be., koje predstavlja pojašnjenje koje je preduzeće „G.“ DOO B., dostavilo na traženje Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u kom Pojašnjenju je navedeno da „Gospodin Č.D. je 50 posto vlasnik DOO „K. i. M.“ K., koje vlasništvo ustupa „A.“ a.d. Be. za potraživanje koje ista ima prema ODP „B.“ B.. Što se tiče navedenih „budućih koncesija“ u datom pregledu ponude investicijskih obaveza, iste se u stvari odnose na buduće poslove između AD „A.“ Be. i DOO „G.“ Be., a van teritorije Distrikta Brčko“. Iz navedenih dokaza proizilazi obaveza kupca „G.“ Be. da rješava pitanje založnog prava odnosno konstituisane hipoteke. S tim u vezi, Kancelarija za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nije ni bila ovlaštena da izdaje navedenu brisovnu dozvolu, pored navedenog imajući u vidu i da je privatizacioni rok „N. B.“ dovršen 31.10.2008. godine, a da je brisovna dozvola izdata 26.03.2010. godine, u čemu se i ogleda iskorištavanje službenog položaja od strane optuženog i istovremeno koristi koja je iz toga nastala za „G.“ i šteta za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine.

Svoje mišljenje u vezi brisovne dozvole koju je izdao optuženi tokom svjedočenja dali su i svjedoci S. F., Z. L., S. S., B. D., A. I., iz čijih iskaza proizilazi da su bili mišljenja da se nije moglo izvršiti brisanje hipoteke na navedeni način. Takođe, svjedok S. S. je izjavio da je njemu optuženi M. B., koji mu je bio direktor, sugerisao da ne otvara pitanje brisovne dozvole, da je u vrijeme podnošenja zahtjeva za izdavanje brisovne dozvole „B.“ bio privatizovan, a da mu je direktor M.B. naredio da uradi brisovnu dozvolu.

Cijeneći provedene dokaze, kako saslušane svjedoke, tako i materijalnu dokumentaciju, te analizirajući sve ono što je branilac naveo u žalbi, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud pravilno utvrdio i potom zaključio da je postupanje optuženog bilo protivpravno, odnosno da je radnjama opisanim pod tačkom 6. pobijane odluke ostvario obilježje bića krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Takođe, treba imati u vidu da je sud prihvatio nalaz vještaka ekonomske struke I. L., koji je utvrdio koliko iznose potraživanja „A.“ a.d. Be., a istovremeno dao razloge zašto nije poklonio vjeru vještaku finansijske struke A. H.. Treba imati u vidu da je vještak finansijske struke A. H. u svom nalazu i mišljenju, između ostalog, dovodio u pitanje dugovanje koje je „B.“ imao prema „A.“, a čije dugovanje nije bilo sporno ni za Kancelariju za privatizaciju, ni za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, koji su u tom pravcu pokušavali da se sa povjericom „A.“ dogovore oko načina realizacije navedenog potraživanja „A.“, što dodatno čini nalaz navedenog vještaka potpuno neprihvatljivim.

U pogledu mišljenja koje je Pravobranilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine dalo na zahtjev, odnosno prijedloga za izdavanje brisovne dozvole po zahtjevu „N. B.“, kao što i stoji u navedenom mišljenju od 24.10.2010. godine, Pravobranilaštvo je bilo mišljenja da je prijedlog brisovne dozvole u formalno pravnom smislu u skladu sa pozitivnim zakonskim propisima i da se slijedom toga može proslijediti u daljnju zakonom predviđenu proceduru. Navedeno mišljenje u stvari pokazuje da se može proslijediti u daljnju zakonom predviđenu proceduru što znači da izdavanje dozvole slijedi određena zakonska procedura. Što se tiče rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 096-O-DN-10-000977 od 20.05.2010. godine i rješenja broj 096-O-DN-10-1392 od 20.05.2010. godine kojim je dozvoljeno brisanje založnog prava odlučeno je pozivajući se na odredbu člana 6. dopune Naloga supervizora i članom 14. Zakona o privatizaciji preduzeća u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, i da su radnje oko izdavanja brisovne dozvole preduzete od Kancelarije za privatizaciju, nadležnog za izdavanje brisovne dozvole. Ovdje je bitno naglasiti, kao što i proizilazi iz obrazloženja, prvostepeni sud je donio rješenje imajući u vidu da je brisovnu dozvolu izdala Kancelarija za upravljanje javnom imovinom, odnosno prvostepeni sud je odlučio na osnovu dostavljene dokumentacije, i sa aspekta nadležnog organa za odlučivanje.

Tačno je da su navedena rješenja prvostepenog suda potvrđena rješenjima Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 97 o DN 000408 10 Gž od

20.12.2010. godine i broj 97 o DN 000561 11 Gž od 08.02.2011. godine, kako se i u žalbi branioca navodi. I ovaj sud prihvata činjenicu da je u skladu sa Nalogom supervizora o načinu privatizacije državnog kapitala preduzeća u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine od 19.09.2001. godine i dopunama Naloga supervizora, koje su već spominjane, Kancelarija za privatizaciju, odnosno Kancelarija za upravljanje javnom imovinom, u skladu sa odredbom člana 5. i 6. dopuna Naloga supervizora, nadležna za izdavanje dozvole hipoteke, nastale prije aprila mjeseca 1992. godine. Međutim, ovlašćenja se odnose na period i postupak privatizacije, tako da su te odredbe neprimjenjive u navedenoj situaciji kada je postupak privatizacije d.d. „N. B.“ bio dovršen, pa Kancelarija za upravljanje javnom imovinom nije imala više nikakve ingerencije oko postupka privatizacije d.d. „N. B.“ jer je privatizacioni rok 31.10.2008. godine dovršen, te da je „G.“ prilikom privatizacije d.d. „N. B.“ u tenderskom paketu preuzeo i obavezu rješavanja problema založnog prava upisanog u korist „A.“ a.d. Be.nad dijelom nekretnina ODP „B.“, odnosno pravnog sljednika „N.B.“ d.d. B..

Branilac zaključuje da je Kancelarija bila obavezna izdati brisovnu dozvolu ukoliko prihvati da je tom hipotekom osiguran vanjski dug. Kancelarija za privatizaciju, odnosno poslije Kancelarija za upravljanje javnom imovinom, od momenta kada se završi privatizacioni rok, kao što je u konkretnoj situaciji, nema više nikakve ingerencije u pogledu izdavanja brisovne dozvole. Ukoliko bi se prihvatilo stanovište koje branilac iznosi u žalbi, onda se neizostavno nameće pitanje koji je u stvari značaj privatizacije ukoliko i nakon proteka privatizacionog postupka i ispunjavanja predviđenih obaveza, Kancelarija i dalje zadržava ingerencije u pogledu zadiranja u odnose između preduzeća koje je izvršilo privatizaciju i njegovog povjerioca, naročito kada je kao u konkretnoj situaciji, preduzeće „Galames“ preuzelo da u privatizacionom tenderskom paketu rješava i pitanje od ranije uspostavljene hipoteke nad zemljištem preduzeća koje privatizuje. Ovaj sud smatra da odbrana pogrešno tumači Nalog supervizora, pa otuda i pogrešno zaključuje da je Kancelarija obavezna da izda brisovnu dozvolu, a pri tome se zaboravlja da je već dvije godine prošlo od dovršene privatizacije, a s tim i prestala nadležnost Kancelarije za upravljanje javnom imovinom.

Dug koji je „B.“ imao prema „A.“ kupac „B.“ „G.“ je, kao što je već navedeno, preuzeo, tako da je to pitanje bilo neophodno da „G.“ rješava odvojeno od obaveza koje ima prema Brčko distriktu Bosne i Hercegovine u pogledu investicionog ulaganja i zapošljavanja radnika. Branilac na više mjesta potencira u pogledu obaveze izdavanja brisovne dozvole od strane optuženog, uz napomenu da supervizor u svom Nalogu nije odredio vrijeme kada će se ta dozvola izdati. Tačno je da vremensko trajanje supervizor nije odredio, ali sigurno je da se sva ovlašćenja odnose i važe za period postupka privatizacije određenog subjekta, budući da se i Nalog supervizora o načinu privatizacije i dopune Naloga vežu za termin „privatizacija“ što proizilazi iz navedenih Naloga, a što ujedno i određuje vrijeme na koje se nalozi odnose. U konkretnom, ovaj sud hoće reći da navedeni Nalozi važe za vrijeme postupka privatizacije, a kada se privatizacija završi, kao što je bila konkretna situacija, da je dvije godine prošlo od završetka privatizacionog postupka koji je uspješno dovršen, onda se ne mogu naći argumenti koji bi opravdavali primjenu navedenih naloga na situaciju kada je postupak privatizacije dovršen.

Branilac se nadalje, u cilju osporavanja pravilnosti odluke prvostepenog suda, poziva na odredbu člana 32. Zakona o javnoj imovini prema kojem vršenje nadzora nad raspolaganjem javnom imovinom obavlja Pravobranilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u skladu sa Zakonom o Pravobranilaštvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da se Pravobranilaštvo izjasnilo da je prijedlog brisovne dozvole u skladu sa pozitivnim zakonskim propisima. Takođe, navodi da je Pravobranilaštvo znalo da je postupak privatizacije okončan. Ovaj sud podsjeća na sadržaj odredbe člana 2. (pojam) Zakona o javnoj imovini Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koji propisuje da se pod javnom imovinom u Distriktu u smislu ovog Zakona smatraju imovina Distrikta i dobra u opštoj upotrebi. U vrijeme izdavanja brisovne dozvole, a i u vrijeme dostavljanja Mišljenja

Pravobranilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 24.03.2010. godine privatizovano preduzeće „N. B.“ u smislu citirane odredbe člana 2. nije se ni moglo smatrati imovinom Distrikta, jer je postupak privatizacije bio dovršen, pa se navedena odredba člana 32. Zakona o javnoj imovini, na koju se poziva branilac, nije mogla ni primijeniti. Takođe, neosnovana je i tvrdnja da je Pravobranilaštvo znalo da je postupak privatizacije dovršen, jer se u pogledu toga ne navode argumenti, s tim što se samo konstatuje da je vršilo nadzor nad radom Kancelarije za upravljanje javnom imovinom.

Paušalna je tvrdnja branioca i ničim dokazana, da je prvostepenom, a i Apelacionom sudu bila poznata činjenica da je završena privatizacija „B.“, odnosno da je to opšte poznata stvar, na koji način želi osporiti zaključak prvostepenog suda u pogledu saznanja privatizacije „B.“. Što se tiče rješenja Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kojim su odbijene žalbe „A.“ a.d. Be. podnesene protiv prvostepenih rješenja Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, za sud sadržaj odluka nije sporan. Međutim, ukoliko se sagledaju prvostepena rješenja kojim je dozvoljeno brisanje, proizilazi da se odlučivalo sa aspekta ovlaštenja nadležnog organa, odnosno Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, što je uostalom potvrdio i Ustavni sud Bosne i Hercegovine svojom odlukom u predmetu broj AP-1017/11 od 10. juna 2014. godine, gdje je pod tačkom 25. navedene odluke konstatovano da se registar zemljišta prvostepenog suda prilikom donošenja odluke o zemljišnoknjižnim promjenama ograničio samo na ispitivanje da li je upis (briso vnu dozvolu) odredio nadležni organ i da li je upis provodiv s obzirom na stanje u zemljišnim knjigama. Takođe, pod tačkom 25. je navedeno da je Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine naglasio da se apelantčina potraživanja prema relevantnim odredbama tretiraju kao vanjski dug. Očigledno je da se prvostepeni sud nije, a što mu i nije bila obaveza, upuštao u ispitivanje činjenica u pogledu privatizacije „N. B.“, odnosno do koje faze postupka je privatizacija došla, da li je privatizacioni postupak završen i slično. Kao što je i Ustavni sud Bosne i Hercegovine naveo, pošao je od toga da li je odluku o zemljišnoknjižnim promjenama odredio nadležni organ. Iz više puta spominjanog Naloga supervizora o privatizaciji od 19.09.2001. godine i dopuna Naloga, jasna su ovlaštenja za brisanje hipoteka i drugih tereta iz člana 5. i nadležnost izdavanja brisovne dozvole Kancelarije za privatizaciju iz člana 6. dopune Naloga. I za ovaj sud je sasvim jasna navedena zakonska odredba, ali, o čemu je već bilo ranije govora, budući da je postupak privatizacije „N. B.“ dovršen 31.10.2008. godine, a brisovna dozvola je izdata 26.03.2010. godine, nije bilo osnova za primjenu Naloga supervizora o načinu privatizacije državnog kapitala, jer je postupak privatizacije bio dovršen.

Pravilno je prvostepeni sud utvrdio i zaključio da Kancelarija za upravljanje javnom imovinom može izdati brisovnu dozvolu, odnosno brisanje hipoteke samo u postupku trajanja privatizacije, koja je u navedenom slučaju završena 31.10.2008. godine, a nikako 2010. godine, nakon što je dovršen privatizacioni postupak. O takvom svom uvjerenju prvostepeni sud je dao valjane razloge i pri tome nije počinio bitne povrede odredaba postupka, nije ostao nedorečen, niti je obrazloženje protivrječno izreci.

Predmet razmatranja i ocjene prvostepenog suda bili su i nalazi i mišljenja vještaka ekonomske struke I. L. i A. H. i u tom pogledu nije izostalo obrazloženje prvostepenog suda, odnosno nisu izostali razlozi zašto je prvostepeni sud prihvatio iskaz vještaka I. L., a nije prihvatio iskaz vještaka A. H., što u potpunosti prihvata i ovaj sud, a o čemu je već bilo govora.

Branilac neargumentovano osporava potraživanje „A.“ prema „B.“, uglavnom pozivajući se na nalaz vještaka A. H., čiji nalaz i mišljenje prvostepeni sud s razlogom nije prihvatio. Da navedenog potraživanja nije bilo, kako branilac u žalbi ističe, onda je zasigurno da isto ne bi bilo sastavni dio privatizacionog paketa u koji je uvršteno navedeno potraživanje i o čemu je bio upoznat i D. Č. vlasnik preduzeća „G.“ koje je izvršilo privatizaciju „B.“. Sastavni dio tenderskog paketa, o čemu govore dokazi D-368 i D-369

tužioca je i potraživanje koje „A.“ ima prema „B.“, a s tim u vezi i navedena hipoteka, što je bilo svakako poznato i predstavnicima „G.“.

Nadalje branilac potpuno neargumentovano osporava postojanje dokumentacije koja bi govorila o postojanju kredita između „A.“ i „B.“, a što opet nije bilo sporno ni za Kancelariju za provođenje privatizacije, ni za Vladu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Iz već spominjanih dokaza D-368 i D-369 tužioca proizilazi da se u istima D. Č. izjasnio kako će riješiti pitanje hipoteke i dugovanja koja „B.“ ima prema „A.“, što znači da ni kupac preduzeća nije osporavao postojanje dugovanja, koja postoje prema „A.“, a što branilac pokušava na neuvjerljiv način osporiti.

Branilac se u žalbi bavi nalazom vještaka A.H., pa ukazuje na činjenicu, za koju smatra da nije sporna, da se u konkretnom slučaju ne može govoriti o zlatnim klauzulama, pa se s razlogom postavlja pitanje potrebe isticanja nekih činjenica koje ni za odbranu nisu sporne.

Žalbom se takođe pokušava upitnim učiniti da li je D.D. „N. B.“ uopšte pravni slednik DP „B.“ B., protiv kojeg je pokrenut stečajni postupak pred Višim sudom u Tuzli 29.08.1991. godine. Što se tiče privatizovanog preduzeća „N. B.“ d.d. B. kontinuitet istog ničim nije osporen i jasno je da se radi o pravnom sledniku DP „B.“ B., iako se žalbom branioca želi na neargumentovan, a i suvišan način učiniti spornim. Takođe pogrešan je zaključak branioca da „A.“ nema potraživanja prema „N. B.“ ni da u pogledu toga ima bilo kakav dokaz, što je u potpunoj suprotnosti sa svim provedenim dokazima, o čemu je između ostalog govorio i svjedok G. R., a i svjedok B.D. i S. F.. Brisanjem hipoteke na način na koji je postupio optuženi, „A.“ je izgubila mogućnost da prinudno naplati svoja potraživanja, budući da je nakon brisanja navedenog založnog prava na navedenim parcelama zasnovano založno pravo u korist preduzeća „D.“ d.o.o. K., na koji način je „A.“ a.d. Be.ostala bez mehanizma na koji je mogla da realizuje svoja potraživanja u iznosu od 16.479.531,62 KM, koliko su vještačenjem od vještaka I.L. utvrđena potraživanja prema „B.“.

Branilac na više mjesta potencira da je optuženi M. B. postupao u skladu sa ovlašćenjima koja su data Nalogom supervizora, sa očiglednom namjerom da se dodatno dâ težina da se radi o Nalozima supervizora. Sve navedeno u žalbi od strane branioca na okolnosti tačke 6. izreke presude ovaj sud je detaljno analizirao, te zaključio da se istima ne dovodi u pitanje na argumentovan način pravilnost i zakonitost pobijane odluke, jer prvostepeni sud nije počinio povrede postupka i Krivičnog zakona koji bi za posledicu imali nezakonitu odluku, pa navedeni žalbeni prigovori nisu ni mogli biti prihvaćeni od strane ovog suda.

Tačka 7. izreke prvostepene presude

Optuženi M.B. je u vrijeme i na način opisan pod tačkom 7. izreke pobijane presude preduzetim radnjama ostvario obilježje krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za koje mu je prvostepeni sud utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca. Do navedenog činjeničnog utvrđenja prvostepeni sud je došao na osnovu provedenih dokaza, cijeneći iste pojedinačno i u uzajamnoj vezi, i utvrdio da je optuženi navedene prilike postupao kao službeno lice u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlašćenja drugom pribavio korist, odnosno preduzeću „Z.“ d.o.o. B., a drugome to jest Brčko distriktu Bosne i Hercegovine štetu, kako je i navedeno u činjeničnom opisu navedene tačke odluke. O svemu tome prvostepeni sud je dao valjane razloge na stranama 70 do 77, uz adekvatno obrazloženje koji dokazi su na te okolnosti provedeni, kojim svjedocima je poklonio vjeru, koji materijalni dokazi su provedeni i koje odlučne činjenice su utvrđene na osnovu tih dokaza. Branilac smatra da konkretnim radnjama nije prouzrokovana šteta, niti je kod optuženog postojao umišljaj za izvršenje djela, te da ne postoje obilježja krivičnog

djela koje mu se stavlja na teret, da je činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno i da je pogrešno primijenjen Krivični zakon. Iznesena argumentacija branioca na navedene okolnosti nije na adekvatan način ukazala na eventualne propuste suda, niti je dovela u pitanje pravilnost i zakonitost odluke. Branilac prigovara da je optuženi M. B. oglašen krivim, a da u takvoj situaciji R. Č. nije okrivljen, ali se navedeni prigovor na strani 23 žalbe teško može podvesti pod bilo koji žalbeni osnov zbog kojeg se odluka želi dovesti u pitanje.

Branilac dalje ukazuje na dokaze provedene na okolnosti tačke 7. izreke prvostepene odluke, na materijalnu dokumentaciju, a potom zaključuje da je iz toga vidljivo da su radovi koje je finansirao Brčko distrikt Bosne i Hercegovine u cijelosti izvedeni, a da treća privremena situacija predstavlja u stvari okončanu situaciju za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine i da je Kancelarija za upravljanje javnom imovinom bila u obavezi da ova sredstva plati izvođaču radova. Ni za prvostepeni sud, a ni za ovaj sud nije sporno da su radovi koji su plaćeni po ispostavljenoj trećoj privremenoj situaciji od 01.07.2011. godine, koja je ispostavljena od preduzeća „Z.“ d.o.o. B., a nakon čega je optuženi potpisao nalog za prenos sredstava 06.07.2011. godine za isplatu iznosa od 89.572,40 KM naknadno izvršeni. Činjenica da je isplata izvršena po trećoj privremenoj situaciji prije nego što su radovi bili dovršeni, utvrđena je tokom dokaznog postupka. Obaveza Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, a i samim tim direktora M. B., bila je da sredstva plati izvođaču radova, ali tek nakon što svi radovi budu izvedeni, a ne kako je to učinjeno u konkretnoj situaciji. Svjedoci Lj. S., S. M., S. L. i G. N. su potvrdili da radovi koje je izvodilo preduzeće „Z.“ po trećoj privremenoj situaciji nisu bili potpuno dovršeni, iako je optuženi potpisao nalog da se sredstva prenesu na račun firme „Z.“ kao da su radovi dovršeni. Navedenu činjenicu su potvrdili i optuženi M. B., koji je takođe svjedočio tokom dokaznog postupka. I navedena materijalna dokumentacija koju prvostepeni sud navodi na strani 73, 74 i 75 ukazuju upravo na činjenično stanje koje je utvrdio i prvostepeni sud. Optuženom je bilo poznato da radovi po trećoj privremenoj situaciji nisu dovršeni, a bile su mu poznate i odredbe ugovora i način plaćanja za izvršene radove preduzeću „Z.“, budući da je i Brčko distrikt Bosne i Hercegovine bio u jednom dijelu investitor na zgradi za potrebe porodica poginulih boraca i ratnih vojnih invalida.

Branilac navodi da su S. M. i D. A. bili imenovani kao nadzorni organi prilikom izgradnje zgrade za potrebe boraca i njihovih porodica, da je S.M. potpisao da su svi radovi završeni i da na trećoj privremenoj situaciji ne postoji potpis optuženog M. B.. Treću privremenu situaciju je izdalo preduzeće „Z.“ d.o.o., pa se na istoj nije ni mogao naći potpis optuženog M.B., niti se optuženi za to tereti, niti je ko izjavio tokom postupka da se na trećoj privremenoj situaciji nalazi njegov potpis. Optuženi je potpisao nalog za prenos sredstava, a na osnovu ispostavljene treće privremene situacije, pa je došlo do isplate iznosa od 89.572,40 KM na račun preduzeća „Z.“ d.o.o. B., koliko iznosi cijena svih radova koje je finansirao Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, iako svi predviđeni radovi, što je i optuženom bilo poznato, u vrijeme isplate nisu bili dovršeni. Navedeno postupanje optuženog je za posledicu imalo pričinjavanje koristi preduzeću „Z.“ u vidu raspolaganja navedenim iznosom, a i štetu Distriktu, budući da je ostao bez tih sredstava.

Dalje se navodi da je optuženi M. B. potpisao nalog za plaćanje, te isti uputio Direkciji za finansije, jer su se na budžetskom kodu Kancelarije za upravljanje javnom imovinom nalazila planirana sredstva, pa je bio obavezan potpisati takav nalog. Za navedene radnje optuženi se upravo i tereti i za iste je oglašen krivim, budući da je potpisao nalog po ispostavljenoj trećoj privremenoj situaciji, pa su preduzeću „Z.“ d.o.o. isplaćena sredstva u iznosu od 89.572,40 KM, iako radovi u potpunosti nisu bili dovršeni. Obavezu potpisivanja navedenog naloga za isplatu optuženi je imao, ali nakon što svi radovi budu dovršeni.

Tokom dokaznog postupka na prijedlog odbrane saslušan je vještak ekonomske struke N. J., pa se branilac u žalbi poziva na njegov nalaz i tvrdi da nije nastala šteta za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, jer sredstva koja su isplaćena izvođaču radova nisu se ni

smjela kratkoročno plasirati. Prvostepeni sud nije poklonio vjeru vještaku N. J. i u pogledu toga na strani 76 dao je adekvatno obrazloženje, pa je tim prije neuvjerljiva tvrdnja branioca da nema štete. Prvostepeni sud je pravilno zaključio da je prijevremenom isplatom izvršenih radova u korist preduzeća „Z.“ učinjena korist navedenom preduzeću, a istovremeno i šteta Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, jer je ostao bez tih sredstava i bio onemogućen da u navedenom periodu od 07.07.2011. do 07.12.2011. godine istim raspolaže na bilo koji način. Svakako je preduzeće „Z.“ od toga imalo koristi jer je dobio na raspolaganje novčana sredstva u ne malom iznosu i istima se praktično besplatno služio iako nisu bili ispunjeni uslovi da se plate radovi jer nisu bili u vrijeme isplate ni dovršeni. Međutim, i ukoliko bi se prihvatila tvrdnja branioca kao tačna da nema štete za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine ostvarena su obilježja navedenog krivičnog djela iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je radnja izvršenja navedenog krivičnog djela propisana alternativno pa nije nužno da za postojanje obilježja krivičnog djela istovremeno nekome budu pričinjena korist, a nekome šteta. Međutim, prvostepeni sud je pravilno zaključio da je navedenim radnjama pričinjena i šteta budžetu Distrikta, jer je ostao bez navedenih sredstava za vremenski period kako je navedeno u izreci odluke.

Branilac ističe da se navedena sredstva, budući da su bila predviđena za tu namjenu, nisu mogla kratkoročno plasirati, pa tim prije da nema ni štete za budžet Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Zakon o izvršenju budžeta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za 2011. godinu, članom 9. (namjena korišćenja sredstava) stavom 2., propisuje da budžetski korisnici sredstva koriste samo za namjene koje su određene budžetom i to do iznosa planiranog za tog budžetskog korisnika. Međutim odredba člana 16. istog Zakona (unutrašnja preraspodjela sredstava) stavom 1. omogućava unutrašnju preraspodjelu sredstava u okviru ukupnog iznosa odobrenog operativnog budžeta za korisnika. Ovaj sud podsjeća na odredbe Zakona o izvršenju budžeta u vezi prigovora branioca da se ta sredstva ni za šta drugo nisu mogla koristiti, pa da nema štete za Brčko distrikt. U svakom slučaju način na koji su sredstva isplaćena preduzeću „Z.“, a čiji nalog za isplatu je potpisao optuženi ne može se smatrati pravilnim i zakonitim.

Nadalje, branilac ukazuje i na nalaz vještaka H. Z., mada prvostepeni sud nije prihvatio ni njegov nalaz koji je govorio o tome da se nije u obavezi zadržavati 10 % od ugovorene cijene izvedenih radova dok radovi ne budu konačno dovršeni. Međutim, ta tvrdnja u konkretnom slučaju, a na koju se branilac poziva, kao utvrđena od strane vještaka H.Z., nije relevantna sa aspekta krivice optuženog. Odredbe Ugovora o izvođenju radova sa preduzećem „Z.“ jasno su propisivale proceduru načina isplate i utvrđeno je da ta procedura nije ispoštovana od strane optuženog kao direktora Kancelarije za upravljanje javnom imovinom.

Što se tiče navoda da je Direkcija za finansije mogla i imala obavezu da obustavi nezakonit nalog za isplatu, ovaj sud cijeni kao pokušaj da se eventualno krivica za nezakonitu isplatu prenese na nekoga drugoga. Direkcija za finansije postupala je po nalozima ovlašćenog za isplatu, u konkretnom slučaju optuženog M. B., pa je Direkcija vršila tehnički dio realizacije posla, bez mogućnosti i obaveze da preispituje da li su radovi na terenu koji se plaćaju dovršeni. Tokom dokaznog postupka svjedočio je i svjedok O. O. na okolnosti poslova Direkcije za finansije, tako da se taj dokaz ne može smatrati ni relevantnim budući da ukazuje na proceduru i način plaćanja, odnosno ukazao je na potrošnju korisnika budžetskih sredstava.

Treća privremena situacija je osnov za isplatu ako su radovi navedeni u istoj izvršeni, a što nije slučaj u konkretnoj situaciji. Optuženi M. B. je znao da svi radovi na trećoj privremenoj situaciji nisu izvršeni, što je, između ostalog, lično potvrdio tokom svjedočenja. Optuženi je potpisao nalog za isplatu po trećoj privremenoj situaciji na traženje D. V., što je takođe posvjedočio prilikom svjedočenja.

Branilac se ponovo poziva na nalaz vještaka ekonomske struke N. J., čiji nalaz prvostepeni sud kao što je već navedeno nije prihvatio i na strani 76 odluke naveo zašto je uskratio povjerenje navedenom vještaku. Tačno je da su sredstva isplaćena preduzeću „Z.“ u navedenom iznosu bila predviđena za tu namjenu, međutim, neprihvatljiva je tvrdnja vještaka i za ovaj sud, da nema koristi za preduzeće „Z.“ ako dobije navedena sredstva da se istima besplatno koristi nekoliko mjeseci. Nesporno je takođe i to da su navedeni radovi izvršeni, ali i to da su plaćeni nekoliko mjeseci prije nego što su bili izvršeni, u čemu se i ogleda zloupotreba u postupanju kao ovlašćenog lica, a što je za posledicu imalo korist za preduzeće „Z.“ i štetu za budžet Distrikta. Ni prvostepeni, a ni ovaj sud ne tvrde da su izvršeni radovi preplaćeni, pa se ne vidi razloga da se na istome i potencira od strane odbrane.

Kao što i branilac navodi, izvođaču radova su isplaćeni svi radovi, odnosno radovi po trećoj privremenoj situaciji, ali kada isti nisu bili izvršeni, koju činjenicu branilac nevjesto sve vrijeme zanemaruje. Sredstva koja su bila isplaćena preduzeću „Z.“ prije nego što su radovi bili izvršeni, predstavlja korist za navedeno preduzeću u vidu raspolaganja navedenim sredstvima u tom periodu, a i štetu za Distrikt jer je u navedenom periodu ostao bez tih sredstava. Budući da svi žalbeni prigovori na okolnosti ove tačke izreke pobijane odluke nisu osporili pravilnost prvostepene odluke, niti su na argumentovan način ukazali na eventualne propuste suda koji su u žalbi istaknuti, ovaj sud žalbene razloge nije mogao ni prihvatiti kao osnovane.

Tačka 8. izreke prvostepene presude

Neosnovano se žalbenim navodima branioca prigovara da prvostepeni sud nije pravilno utvrdio činjenično stanje, da je počinio povredu odredaba krivičnog postupka, te da je zasnovao presudu na dokazima koji nisu provedeni na glavnom pretresu i da su činjenice utvrđene na glavnom pretresu u suprotnosti sa obrazloženjem presude. Prvostepeni sud je nakon provedenog dokaznog postupka i ocjene svih dokaza utvrdio da je optuženi u vrijeme i na način opisan u tački 8. izreke pobijane presude počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim na način da nije obavio svoju službenu dužnost i predložio raskidanje Ugovora o osnivanju i prodaji prava građenja na zemljištu koje je koristilo preduzeće „T.-F.“ d.o.o. T., pa je tako ne izvršavanjem svoje službene dužnosti drugome pribavio korist odnosno preduzeću „T.-F.“. Na te okolnosti saslušani svjedoci su u potpunosti potvrdili navode optužnice, odnosno potvrdili da je optuženi na opisan način počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim, a za koje mu je prvostepeni sud utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana.

Od strane odbrane se potpuno zanemaruje da je preduzeće „T.-F.“ d.o.o. T. odustalo od investicione izgradnje objekta za proizvodnju lijekova, jer su u međuvremenu izgubili partnera iz Turske sa kojim su trebali da grade fabriku, i što drugog poslovnog partnera nisu mogli pronaći, a na koje okolnosti su svjedočili Z. I., V.H. i A. O. zaposleni u firmi „T.-F.“. Vlasnik iste A. O. je potvrdio da je na navedenim parcelama jedino postavio ogradu, da je pribavio građevinsku dozvolu, a da nije ništa gradio na navedenim parcelama. Naprijed navedeni svjedoci su i kroz svoje svjedočenje naveli razloge zašto su odustali od daljeg investiranja na zemljištu na kojem su namjeravali graditi fabriku lijekova. Svjedok A. O. je istakao da je na dva mjeseca prije davanja iskaza obavijestio pismenim putem Kancelariju za upravljanje javnom imovinom da može tražiti raskid ugovora. S tim u vezi, svi razlozi koje branilac navodi zašto optuženi M. B. nije mogao tražiti raskid ugovora ne stoje, pa ih sud nije mogao uvažiti kao relevantne i kao razloge koji bi isključivali krivicu optuženog. Branilac neuvjerljivo pokušava prikazati da se razlozi za neraskidanje ugovora nalaze u propustima nadležnih službi, budući da nisu, kako branilac navodi, izdali građevinsku dozvolu za predmetnu lokaciju. Takav žalbeni navod je u potpunoj suprotnosti sa iskazom gore navedenih svjedoka koji su pojasnili razloge zbog kojih su odustali od investicionih ulaganja. I optuženi M. B. je tokom svjedočenja istakao da preduzeće nije

ispoštivalo svoje obaveze, a da je Kancelarija bila u obavezi da raskine ugovor zbog neispunjenja ugovorenih obaveza u vidu investicionog ulaganja i zapošljavanja ugovorenog broja radnika. Takvo ponašanje pokušava da se opravda, navodima da mu je bilo u interesu da nastavi poslovnu saradnju sa investitorom. Žalbeni navodi branioca na strani 27 su u potpunoj suprotnosti i sa iskazom optuženog M. B., a što opet ukazuje na potpunu neosnovanost istih. Na strani 79 odluke, gdje je prvostepeni sud podsjetio na iskaz koji je optuženi M. B. dao u svojstvu svjedoka i govorio o obavezama koje Kancelarija za upravljanje javnom imovinom ima i obavezi da se raskine ugovor sa preduzećem „T.-F.“. Podsjećanja radi odredom člana 18. (ovlašćenja Kancelarije) Zakona o javnoj imovini u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine, stavom 1. pod tačkom a) propisano je da Kancelarija za upravljanje javnom imovinom vrši poslove koji se odnose na upravljanje nekretninama i pokretnim stvarima u imovini Distrikta. Iz navedene zakonske odredbe proizilazi obaveza da se vodi računa o imovini Distrikta, a o čemu je, između ostalog, govorio i optuženi M. B..

Nadalje se branilac poziva na iskaz svjedoka Zo. R., pa zaključuje da optuženi i nije bio obavezan da predlaže raskid ugovora ni tamo gdje su bili ispunjeni uslovi za raskid ugovora, te da je optuženi postupao u skladu sa Zakonom o javnoj imovini. Navedena tvrdnja je u suprotnosti kako sa iskazom optuženog M. B., a i sa citiranom odredbom iz člana 18. navedenog Zakona. Svjedok Zo. R. je, između ostalog, potvrdio da je kao član Komisije za praćenje poslovnih inicijativa izvještaj o svom radu, između ostalog, dostavljao i direktoru Kancelarije za upravljanje javnom imovinom. Branilac na strani 28 žalbe stav 2, između ostalog, navodi da optuženi nije bio u obavezi da predloži raskid ugovora ni tamo gdje su bili ispunjeni uslovi da se ugovor raskine. U tom pogledu se navodi da je firmi „T.-F.“ slao opomenu u pogledu izvršenja ugovora, te da nije mogao raskinuti ugovor jer nije protekao rok od 12 mjeseci. Ovaj sud primjećuje da odbrana navedenim žalbenim navodima u izvjesnom smislu dolazi u protivrječnost samoj sebi. Naime, prvo se žalbom ukazuje na odluku Gradonačelnika o formiranju Komisije za praćenje poslovne inicijative Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što isključuje, po mišljenju odbrane, obavezu direktora Kancelarije u pogledu raskidanja ugovora sa preduzećem „T.-F.“. Ukoliko se prihvati takav stav odbrane onda je nužno odgovoriti i na pitanje koje se nameće zašto je optuženi slao opomenu preduzeću „T.-F.“ za izvršenje ugovorenih obaveza. Na navedeni način, po mišljenju ovog suda, odbrana zapada u izvjesnu protivrječnost samoj sebi, što je dodatno čini neosnovanom. Članom 3. Organizacionog plana Kancelarije za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je, između ostalog, propisano da Kancelarija upravlja nekretninama u vlasništvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a što upućuje na obavezu da se stara o toj imovini.

Potpuno je neosnovana tvrdnja branioca da prvostepeni sud nije pravilno utvrdio činjenično stanje, jer po mišljenju odbrane nije sagledao ugovor o osnivanju i prodaji prava građenja, jer da je taj ugovor sagledao ne bi optuženog oglasio krivim. Takođe neosnovan je i prigovor koji se odnosi na povredu Krivičnog zakona. Tokom dokaznog postupka prezentovani su relevantni dokazi koji su i kvantitativno i kvalitativno bili više nego dovoljan dokazni materijal da sud utvrdi da je optuženi počinio krivično djelo radnjama opisanim pod tačkom 8. izreke odluke. Takođe, neosnovan je i prigovor da je prvostepeni sud zasnovao odluku na dokazima koji nisu provedeni na glavnom pretresu, što u svojoj žalbi odbrana prigovara na više mjesta, međutim, ne ukazuje o kojim dokazima se radi na kojima je zasnovana odluka, a koji nisu bili prezentovani tokom dokaznog postupka. Što se tiče činjenica utvrđenih tokom dokaznog postupka, iste nisu u suprotnosti sa obrazloženjem presude, kako se žalbom neargumentovano tvrdi nego suprotno u skladu sa obrazloženjem, jer je prvostepeni sud detaljno ukazao na osnovu kojih dokaza su utvrđene relevantne činjenice, na koji način je sud postupio i u pogledu tačke 8. pobijane presude. Budući da je prvostepeni sud i u pogledu ove tačke odluke na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje, pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona pravilno je postupio kada je optuženog i za ovu tačku optužnice oglasio krivim.

Tačka 9. izreke prvostepene presude

Žalbenim navodima branioca pokušava se osporiti pravilnost pobijane presude sa aspekta pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, protivrječnost izreke presude i obrazloženja, te tvrdnjom da nema obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja u pokušaju iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prvostepeni sud je na osnovu provedenih dokaza utvrdio da je optuženi kao službeno lice, odnosno na mjestu direktora Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlašćenja pokušao da pribavi drugome, odnosno preduzeću „Z.“ imovinsku korist, a na način opisan pod tačkom 9. pobijane odluke. Da se radi o navedenom djelu proizilazi iz iskaza svjedoka S.S., koji je, između ostalog, izjavio da je direktor M. B. na njega vršio pritisak da se raspiše javni poziv, odnosno provede procedura nabavke objekta na način kako je ista i provedena. Svjedok S.S. je takođe naveo da u Zakonu o javnoj imovini nije bilo uporišta za raspisivanje javnog poziva, te da mu je direktor M.B. sugerisao da ne pribavlja mišljenje Pravobranilaštva, jer se o tome Pravobranilaštvo nema šta izjašnjavati, pa mišljenje Pravobranioca nije ni pribavljeno. Svjedok S. J. je takođe izjavila da Pravilnik nije propisivao raspisivanje javnog poziva za nabavku objekta. Svjedok D. V. je potvrdio da je firma „Z.“ već imala napravljeno obdanište. Treba imati u vidu i izjavu optuženog M. B. da su imali određena sredstva za nabavku obdaništa, te da je ta inicijativa potekla od strane preduzeća „Z.“, koji su im nudili taj objekat, a da su na njega lično vršeni veliki pritisci, te da je javni poziv za nabavku objekta u naselju Ilička raspisao pod pritiskom politike.

Branilac navodi da je optuženi M. B. proveo svu propisanu proceduru za nabavku obdaništa u naselju I. u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH. Međutim, iz iskaza svjedoka S. S., a i iskaza svjedoka S. J. proizilazi suprotno od onoga što branilac tvrdi, jer Pravilnik nije predviđao raspisivanje javnog poziva, kao što je urađeno u konkretnom slučaju. I ovaj sud je izvršio uvid u Pravilnik o postupku sticanja imovine u korist Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te zaključio, kao što je potvrdila i svjedok S. J., da Pravilnik nije propisivao raspisivanje javnog poziva.

Branilac ističe da je optuženi M. B. postupao u skladu sa ovlašćenjima i obavezama koje mu nameće funkcija koju je obavljao kako bi se obezbjedilo obdanište za potrebe stanovnika naselja Ilička, te da se radi o redovnim obavezama i aktivnostima Kancelarije za upravljanje javnom imovinom. Ne može se govoriti o postupanjima koja su u skladu sa ovlašćenjem, kako se žalbom tvrdi, koje direktor Kancelarije ima, a da se pri tome ne uzmu u obzir navodi svjedoka S.S. i S.J. koji ukazuju da procedura nije bila u skladu sa zakonom. Tokom postupka je utvrđeno da je optuženi imao više kontakata sa D. V. očigledno s namjerom da se uđe u postupak nabavke obdaništa, koje je već ranije imala izgrađeno preduzeće „Z.“. Ovaj sud zaključuje, kao što je zaključio i prvostepeni sud da je kod optuženog bila namjera da se na navedeni način pokuša obezbjediti navedeno obdanište, na koji način bi i preduzeće „Z.“ ostvarilo imovinsku korist, a na način za koji se procedura ne može smatrati pravilnom i zakonitom. Ne može se prihvatiti žalbena tvrdnja da je sve bilo u skladu sa zakonom, jer su takve tvrdnje u suprotnosti sa iskazima svjedoka koji su bili uključeni u navedeni projekat sa određenim obavezama koje im je davao direktor M. B., koji je i vršio pritisak na svjedoka Stevana Sofić da se procedura nabavke obdaništa provede na navedeni način.

Pogrešno branilac smatra da je krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine krivično djelo sa blanketnom normom koja u sebi ne sadrži sva obilježja bića krivičnog djela, te da je prvostepeni sud morao ukazati na određenu normu iz nekog drugog nekrivičnog propisa koji je prekršen i od čega zavisi postojanje krivičnog djela. Navedeni prigovor je branilac praktično isticao u svim tačkama za koje je optuženi oglašen krivim za navedeno krivično djelo. Budući da je ovaj sud u prednjem dijelu ove odluke već odgovorio na navedeni

prigovor, na ovom mjestu se neće detaljnije osvrnuti na isti nego će samo podsjetiti da se ne radi o krivičnom djelu sa blanketnom dispozicijom kao što branilac pogrešno u žalbi tvrdi, pa da bi bilo nužno ukazati na povredu određenog blanketnog propisa čija povreda za posledicu ima obilježje krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Iz provedenih dokaza proizilazi da su u budžetskim sredstvima predviđena sredstva kojima bi se obezbjedilo obdanište u naselju Ilička i ta činjenica je učinjena nespornom, međutim, ta sredstva su iznosila znatno manje od sredstava za koja je preduzeće „Z.“ ponudilo ranije izgrađeno obdanište u naselju I.. Tačno je da je za navedeni posao oformljena Komisija, ali netačni su navodi da na istu nije vršen uticaj, budući da je svjedok S.S. tokom dokaznog postupka potvrdio da je na njega direktor, optuženi M.B., vršio pritisak da se postupak nabavke, odnosno obezbjeđivanja objekta obdaništa provede na navedeni način. Nadalje se žalbenim navodima potencira da je na optuženog bilo političkih pritisaka da se sprovede nabavka navedenog objekta, mada na te okolnosti nisu izvedeni dokazi, sem što je optuženi M.B. izjavio da je na njega od strane politike vršen pritisak u cilju obezbjeđivanja obdaništa. Pa i ukoliko bi se prihvatilo da je navedenih pritisaka bilo na optuženog, to nikako ne može biti opravdanje da preduzme radnje koje bi imale u sebi obilježje bića krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Na kraju, ovaj sud zaključuje da je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio sve činjenice i na iste pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona i o svemu tome dao uvjerljive razloge, koje kao takve prihvata i ovaj sud, pa je ovaj sud prihvatio sve navedeno za one tačke izreke prvostepene odluke za koje je optuženog i ovaj sud oglasio krivim. Pri tome prvostepeni sud nije počinio povrede odredaba Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je o svemu dao uvjerljive razloge, izreka presude je u skladu sa obrazloženjem iste, te sud nije našao da su opravdani prigovori da su određeni dijelovi izreke u suprotnosti sa utvrđenim činjeničnim stanjem i obrazloženjem istog. U svim radnjama za koje je i ovaj sud optuženog oglasio krivim, utvrđene su protivpravne radnje koje je preduzimao optuženi i pravilno na iste primijenio odredbe Krivičnog zakona, jer su u radnjama optuženog ostvarena obilježja bića krivičnih djela za koja ja oglašen krivim.

Što se tiče žalbenog prigovora koji se odnosi na odluku o krivičnoj sankciji, iako branilac ne ukazuje na eventualne propuste suda kada je odlučivao o vrsti krivične sankcije koju će izreći, ovaj sud je preispitao odluku i sa aspekta i tog žalbenog prigovora. Ovaj sud smatra da je svim utvrđenim olakšavajućim okolnostima dao adekvatan značaj, pa je iste cijenio kao naročito olakšavajuće u skladu sa članom 50. stav 1. tačka b. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i primjenom člana 51. stav 1. tačka e. optuženom utvrdio kazne zatvora ispod zakonom propisanog minimuma za sva djela, sem krivičnog djela iz tačke 6. pobijane presude Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer mu je za to djelo utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine. Jedinostvena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine i 4 (četiri) mjeseca, koju je ovaj sud primjenom člana 54. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine izrekao optuženom, adekvatna je utvrđenim olakšavajućim okolnostima na strani optuženog, brojem krivičnih djela koja je optuženi počinio, stepenu društvene opasnosti istih, tako da je ovaj sud uvjerenja da će se izrečenom kaznom postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i sa aspekta generalne i specijalne prevencije.

ŽALBA M.I. BRANIOCA OPTUŽENOG S.P.

Razmatrajući žalbu M.I. branioca optuženog S.P. i navode iste, ovaj sud smatra da za osuđujući dio presude u izreci ove odluke, a za koje radnje je i prvostepeni sud optuženog oglasio krivim, prvostepeni sud prilikom donošenja odluke u tom dijelu nije počinio bitne

povrede postupka, ni Krivičnog zakona, a ni druge propuste na koje se na neargumentovan način želi dovesti u pitanje pravilnost prvostepene odluke. Što se tiče oslobađajućeg dijela odluke koji se odnosi na optuženog S.P., sud je prihvatio navode i argumentaciju koju je branilac M.I. iznio u tom pravcu, a radi se o tački 3. izreke prvostepene presude i tački 11. prvostepene presude, za koje je ovaj sud optuženog S.P. oslobodio od optužbe, a o čemu će biti detaljnije govora u dijelu ove odluke gdje se bude obrazlagao oslobađajući dio odluke.

Tačka 1. izreke prvostepene presude

Prvostepeni sud je optuženog S.P. tačkom 1. izreke pobijane presude oglasio krivim zbog krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i utvrdio mu kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca. Sve razloge koje je prvostepeni sud u pogledu obrazlaganja te tačke izreke odluke naveo na stranama od 34 do 39 upućuju na pravilnost odluke prvostepenog suda da optuženog oglasi krivim za navedene radnje, a što u potpunosti prihvata i ovaj sud.

Branilac M.I. žalbi prihvata kao pravilno utvrđeno da je optuženi S.P. kao šef odjeljenja u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine zajedno sa optuženim M.B. i R.B. potpisao navedenu potvrdu. U konkretnom slučaju radi se o potvrdi koju su optuženi potpisali u svojstvu službenih lica, a po prvoj privremenoj situaciji koju je izdalo preduzeće „E. S.“, iako su znali da radovi navedeni u prvoj privremenoj situaciji u momentu potpisivanja potvrde o završenim radovima nisu bili ni započeti. Radnje izvršenja koje su za posledicu imale obilježje krivičnog djela za koje je oglasen krivim opisane su u tački 1. izreke odluke. Branilac smatra da su okolnosti pod kojima je krivično djelo učinjeno prezentovani pred prvostepenim sudom nakon što su provedeni svi dokazi, a i dilemu koja se u vrijeme počinjenja radnji postavila pred navedena službena lica, da li da dopuste i omoguće u to vrijeme ugovornoj strani „E. S.“ da raskine zaključeni ugovor o izvođenju radova sa Vladom Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vezi rekonstrukcije aneksa Ekonomske škole u Brčkom. Da se optuženi, po mišljenju branioca, ponašao u skladu sa zaključenim ugovorom nastale bi velike posledice u ekonomskom smislu za budžet Distrikta. Radnje koje su optuženi S.P., a i ostali optuženi, preduzeli u pogledu izvršenja krivičnog djela iz tačke 1. izreke odluke je, po navodima branioca rezultat nastojanja da za budžet Distrikta ne nastanu štetne posledice ukoliko bi došlo do raskidanja ugovora sa izvođačem radova „E. S.“ budući da se problem javio oko uvođenja izvođača radova u ugovoreni posao. Pristupili su izdavanju potvrde o izvedenim radovima po prvoj privremenoj situaciji s namjerom, kako branilac navodi, u cilju izbjegavanja bilo kakve štete za Distrikt, budući da ugovorom o izvođenju radova nije bila predviđena mogućnost avansnog plaćanja.

Svi navodi koje branilac ističe u tom pogledu ne negirajući da se optuženi S.P. nije ponašao u skladu sa zaključenim ugovorom o izvođenju radova, ali s namjerom izbjegavanja većih štetnih posledica za Distrikt ukoliko bi došlo do raskidanja ugovora zaključenog sa izvođačem radova preduzećem „E. S.“, mogu biti eventualno olakšavajuće okolnosti pod kojima je krivično djelo počinio, što se i odrazilo na utvrđenu kaznu za navedeno krivično djelo, a ne i razlozi koji isključuju njegovu krivicu za navedeno postupanje kojim su ostvarena obilježja krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Branilac ukazuje na protokol koji je u cilju rješavanja nastalog problema oko izvođenja radova na aneksu Ekonomske škole, pored optuženih, uzeo i šef Odjeljenja R.Č., pa je upravo protokol bio osnov da se potpisivanjem potvrde o izvršenim radovima i samim plaćanjem pokušava riješiti nastali problem. Ni za branioca nije sporno da navedeni radovi po prvoj privremenoj situaciji nisu bili izvedeni, ali branilac smatra da okolnosti pod kojima je sve učinjeno ukazuju da se radi o posebno olakšavajućim okolnostima koje bi trebalo

cijeniti na strani optuženog, te da je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca prestroga. Što se tiče sastanka na kojem je rješavan navedeni problem, na čemu branilac potencira u žalbi, te usvajanje protokola koji bi trebao da riješi problem oko početka izvođenja radova na aneksu Ekonomske škole, ne može biti razlog da se krše uslovi ugovora, a s tim u vezi i preduzimaju radnje opisane pod tačkom 1. izreke pobijane presude koja u sebi sadrže obilježja krivičnog djela za koje je i optuženi S.P. oglašen krivim. Sve te okolnosti pod kojima je došlo do potpisivanja potvrde o izvršenim radovima po prvoj privremenoj situaciji, kada za to nisu bili ispunjeni uslovi, a na čemu branilac u žalbi potencira, objektivno gledajući su okolnosti pod kojima je krivično djelo izvršeno, a nikako kao okolnosti koje bi isključivale protivpravnost u postupanju optuženog i njegovu krivicu. Za navedeno krivično djelo prvostepeni sud je optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca cijeneći utvrđene olakšavajuće okolnosti kao naročito olakšavajuće, uz podsjećanje da je za navedeno krivično djelo propisana kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) mjeseci do 5 (pet) godina, pa se ne može prihvatiti prigovor branioca da je navedena kazna utvrđena previsoko.

Sve utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženog S.P. prvostepeni sud je cijenio kao naročito olakšavajuće u skladu sa članom 50. stav 1. tačka b. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer je smatrao da se i ublažavanjem može postići svrha kažnjavanja pa je primjenom člana 51. stav 1. tačka e. istog Zakona optuženom utvrdio kaznu zatvora ispod zakonom propisanog minimuma, pa ne bi bilo mjesta za dodatno ublažavanje kazne i po vrsti, kako se žalbom branioca predlaže. Što se tiče otežavajućih okolnosti pravilno je prvostepeni sud utvrdio da se radi o društveno opasnom djelu, ali ipak cijeneći sve druge olakšavajuće okolnosti u smislu člana 50. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine utvrdio optuženom kaznu zatvora za navedeno krivično djelo ispod zakonom propisanog minimuma. Uslovna osuda koja se za navedeno krivično djelo predlaže od strane branioca ne bi bila adekvatna težini počinjenog krivičnog djela, pa je prvostepeni sud pravilno postupio kada se opredijelio za kaznu zatvora dajući olakšavajućim okolnostima adekvatan značaj, što je svakako uticalo na kaznu zatvora koja se utvrdila optuženom za to krivično djelo.

U cilju dokazivanja opravdanosti prijedloga u pogledu kazne koja je utvrđena optuženom S.P. za krivično djelo iz tačke 1. pobijane odluke, branilac u žalbi navodi da je optuženi V. N. u drugom postupku za navedeno krivično djelo oglašen krivim i izrečena mu je uslovna osuda, odnosno utvrđena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca sa rokom provjere od godinu dana. Ovaj sud navedeni prigovor nije mogao cijeniti osnovanim, budući da je svaki predmet zaseban za sebe sa određenim specifičnostima i drugim okolnostima koje ga čine različitim od drugog, pa činjenica da je optuženom V.N. izrečena uslovna osuda za isto krivično djelo ne znači da je tako bilo nužno postupiti i u odnosu prema optuženom S. P.. Navedeni prigovor, kao što je konstatovano, ovaj sud nije mogao prihvatiti iako je izvršio uvid u navedenu presudu u postupku protiv optuženog V.N..

Tačka 2. izreke prvostepene presude

Prvostepeni sud je nakon provedenog dokaznog postupka i izvedenih dokaza na te okolnosti pravilno i potpuno utvrdio sve pravno relevantne i odlučne činjenice, pa je optuženog oglasio krivim da je kao saizvršilac počinio i krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vrijeme i na način opisan pod tačkom 2. izreke pobijane odluke, te mu za isto utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca.

Branilac u žalbu osporava činjenično utvrđenje prvostepenog suda, te navodi da za Brčko distrikt nije nastupila nikakva šteta, a ni imovinska korist za preduzeće „E. S.“ u visini isplaćenog mu iznosa od 48.901,33 KM, a na osnovu izdate potvrde koju su potpisali optuženi. Branilac smatra da je na osnovu iskaza saslušanih svjedoka O. O., R. Č., a naročito

vještaka finansijske struke N. J. utvrđeno da su u budžetu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za 2010. godinu bila obezbijena sredstva za finansiranje radova na rekonstrukciji aneksa Ekonomske škole, te da se izdvojena sredstva nisu mogla koristiti u druge svrhe. Tačno je da su navedena sredstva za rekonstrukciju Ekonomske škole u budžetu Distrikta bila predviđena, kao što i branilac navodi, jer se u protivnom ne bi planiralo, a ni kasnije pristupilo izvođenju navedenih radova. Branilac tvrdi da se predviđena finansijska sredstva za te radove nisu mogla koristiti u druge svrhe, a niti kratkoročno plasirati, te da je vještak ekonomske struke potvrdio da nije nastupila korist za preduzeće „E. S.“. Prvostepeni sud nije prihvatio nalaz vještaka ekonomsko-finansijske struke N. J. i o tome je na strani 40 obrazloženja odluke dao adekvatno objašnjenje. Nalaz vještaka kojem sud nije poklonio vjeru ne može uticati na činjenično utvrđenje prvostepenog suda u pogledu relevantne činjenice pričinjene koristi za preduzeće „E. S.“ i štete za Budžet Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Potpuno je i za ovaj sud neprihvatljivo mišljenje vještaka da za nekoga nema nikakve koristi, ako dobije da se besplatno služi novčanim sredstvima u iznosu od gotovo 50.000,00 KM, a da pri tome nema ni štete za Budžet ukoliko u vremenskom periodu od skoro 3 mjeseca ostane bez navedenih finansijskih sredstava. Sredstvima koja su isplaćena preduzeću „E. S.“ kada za to nisu bili ispunjeni uslovi po prvoj privremenoj situaciji došlo se u situaciju da se upuste u finansiranje preduzeća „E. S.“ dajući mu unaprijed novčani iznos da se istim služi. Podsjećanja radi odredbom člana 16. (unutrašnja preraspodjela sredstava) Zakona o izvršenju budžeta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za 2011. godinu, stavom prvim propisano je da: „Direkcija, na zahtjev budžetskog korisnika, može donijeti odluku o preraspodjeli sredstava u okviru ukupnog iznosa odobrenog operativnog budžeta za korisnika, a najviše do 10 % ukupno odobrenih rashoda operativnog budžeta budžetskog korisnika ne uključujući naknadne izmjene i dopune budžeta“. Na navedenu odredbu zakona ovaj sud podsjeća iz razloga što su navedena sredstva mogla biti u operativnoj upotrebi unutar budžetskog korisnika, konkretno Odjeljenja za obrazovanje, što isključuje prigovor branioca da se navedena sredstva nisu ni za šta drugo mogla upotrebljavati, odnosno da bi sredstva ukoliko se za tu namjenu ne potroše morala ostati neiskorištena.

Optuženi S.P. je, kao što je i tačkom 1. izreke pobijane presude utvrđeno, potpisao potvrdu o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji, a na osnovu koje je došlo do protivpravne isplate firmi „E. S.“ iznosa od 48.901,33 KM. Branilac prigovara da optuženi S.P. nije dao nalog za plaćanje avansa navedenog iznosa, pa samim tim nije mogao ni počiniti krivično djelo koje mu se stavlja na teret. Optuženi S.P. je sa optuženim M.B. i R.B., a što je utvrđeno tokom postupka, potpisao potvrdu o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji, a na osnovu koje je kasnije došlo do isplate navedenog iznosa. Što se tiče R.Č., na kojeg branilac ukazuje u žalbi, kao šefa Odjeljenja, isti je obavio samo tehnički dio posla u smislu da je na osnovu potvrde o završenim radovima koju je potpisao i optuženi dao nalog da se navedena sredstva isplate, budući da je bio šef Odjeljenja na čijem računu su se nalazila sredstva za poslove oko uređenja aneksa Ekonomske škole.

Nakon što je prvostepeni sud pravilno i potpuno utvrdio da je optuženi svojim radnjama opisanim pod tačkom 2. izreke pobijane odluke ostvario obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, pravilno je primijenio odredbe Krivičnog zakona na utvrđeno činjenično stanje i za isto optuženom utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca, nalazeći da je utvrđena kazna adekvatna svim olakšavajućim okolnostima, što kao pravilno utvrđeno prihvata i ovaj sud, pa se prigovor branioca optuženog i u pogledu utvrđene kazne nije mogao prihvatiti kao argumentovan.

Tačka 4. izreke prvostepene presude

Žalbom branioca se osporava pravilnost prvostepene presude i u pogledu tačke 4. izreke iste, kojom je optuženi S.P. oglašen krivim da je zajedno sa M. B., kao saizvršilac,

počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za koje mu je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 30 (trideset) dana. Budući da je ovaj sud prvobitno razmatrao žalbu optuženog M. B., te da su za tačku 4. izreke pobijane presude optuženi M.B. i S.P. zajedno oglašeni krivim da su kao saizvršioци postupali, ovaj sud je odlučujući po žalbi branioca O. M. u prednjem dijelu ove odluke dao razloge u pogledu pravne valjanosti i zakonitosti prvostepene odluke kojom su optuženi M.B. i S.P. oglašeni krivim za navedeno krivično djelo. Budući da su žalbe podnesene iz istih zakonom predviđenih žalbenih osnova da se ne bi ponavljalo već rečeno na te okolnosti, ovaj sud će se u najbitnijem osvrnuti na žalbene navode branioca optuženog S.P., advokata M. I..

Branilac se u žalbi po prigovorima iz tačke 4. izreke prvostepene presude poziva na činjenično utvrđenje, pa, između ostalog, navodi da je u nadležnosti Kancelarije za upravljanje javnom imovinom i obaveza da se brine i stara o održavanju svih poslovnih prostora koji su u vlasništvu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, što uključuje ulaganje novčanih sredstava u sanaciju istih, bez obzira da li su ti prostori izdati u zakup ili ne. Navedeni zaključak branioca je pogrešan. Ugovorom o zakupu poslovnog prostora koji je zaključen 08.04.2011. godine između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine kao zakupodavca i Bo. R. kao zakupca propisana su sva prava i obaveze ugovornih strana. Tako je tačkom 5. navedenog ugovora propisano, u stavu drugom, da zakupac uzima poslovni prostor u viđenom stanju i nema pravo vršiti bilo kakve adaptacije i prepravke bez pismene saglasnosti zakupodavca, te da zakupodavac nema obavezu povrata uložениh sredstava ili bilo kojih drugih troškova koje je imao zakupac, a na šta se zakupac posebno upozorava prilikom zaključenja ugovora. U konkretnom slučaju iz budžeta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine nisu se mogle vršiti nikakve prepravke niti bilo kakva ulaganja u poslovni prostor koji je izlicitirala Bo. R. imajući u vidu naprijed navedene odredbe ugovora. U iznosu od 3.249,90 KM koliko iznose troškovi izvršenih radova na poslovnom prostoru koji je izlicitirala Bo. R., a čije radove su odobrili optuženi, je i pričinjena šteta Distriktu, a istovremeno korist zakupcu navedenog objekta. Optuženi su, kako je to i opisano u tački 4. prvostepene presude, iskorištavanjem svog službenog položaja u svojstvu službenog lica na opisani način prouzrokovali štetu za budžet Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. I branilac u žalbi podsjeća na odredbe ugovora o zakupu poslovnog prostora koji je zaključen između Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i Bo. R. kao zakupca, ali sadržaj istog potpuno pogrešno tumači i ugovorenim obavezama daje potpuno drugi smisao, te izdatke koje je trebala da finansira zakupac poslovnog prostora predstavlja kao investiciono održavanje koje je u obavezi zakupodavca. Branilac pogrešno zaključuje da je obaveza bila na strani zakupodavca da finansira sanaciju navedenog objekta. Na strani 49 pobijane odluke prvostepeni sud govori o obavještenju Kancelarije za upravljanje javnom imovinom od 07.03.2011. godine koje je upućeno Bo. R. da poslovni prostor uzima u viđenom stanju i da Kancelarija nije u mogućnosti vršiti bilo kakve popravke ili sanaciju navedenog poslovnog prostora.

Tokom dokaznog postupka saslušana je i svjedok Bo. R. koja je izjavila da joj je bilo poznato da se objekat uzima u viđenom stanju i da je bila dužna da snosi troškove koji su bili potrebni da se poslovni prostor dovede u stanje za obavljanje djelatnosti kojom se bavi. Svjedok V. Š. koja je u navedeno vrijeme radila u Kancelariji za upravljanje javnom imovinom, je, između ostalog, izjavila da je bilo stalnih pritisaka direktora da se izvrši zamjena navedenog izloga. Kao što je navedeno u izreci odluke u protivpravnom postupanju aktivno učešće je uzeo i optuženi S.P., šef sektora za održavanje u sastavu Kancelarije za upravljanje javnom imovinom. Svjedok V. L., koji je takođe u navedeno vrijeme bio zaposleni Kancelarije za upravljanje javnom imovinom, je tokom dokaznog postupka izjavio da je obavijestio Bo. R. da Kancelarija nije u obavezi da izvrši sanaciju navedenog poslovnog prostora i da je isti uzet u viđenom stanju. Šteta koja je pričinjena Brčko distriktu Bosne i Hercegovine se upravo ogleda u iznosu koji je iz budžetskih sredstava uložен u vršenje popravke na izlogu poslovnog prostora koji je izlicitirala Bo. R..

Optuženi S.P. nije mogao postupiti na navedeni način, jer Brčko distrikt Bosne i Hercegovine nije bio u obavezi da vrši popravke na izlicitiranom lokalnu, kako branilac u žalbi pogrešno zaključuje, u čemu se i ogleda protivpravno postupanje optuženog koje je za posledicu za budžet Brčko distrikta Bosne i Hercegovine imalo štetu u iznosu od 3.249,90 KM, koliko iznose izvršeni radovi na sanaciji objekta koji je izlicitirala Bo. R..

ŽALBA O. MU. BRANIOCA OPTUŽENOG R.B.

Branilac optuženog R. B., advokat O.Mu. žalbenim navodima osporava pravilnost prvostepene presude sa aspekta istaknutih žalbenih osnova, budući da je optuženi R.B. tačkama 1. i 2. izreke pobijane presude oglašen krivim da je navedena krivična djela počinio zajedno sa optuženim M.B. i S. P.. Ovaj sud je prilikom razmatranja žalbi branilaca naprijed navedenih optuženih, najvećim dijelom odgovorio na sva pitanja koja su kroz žalbe branioći optuženih potencirali. Što se tiče žalbe branioća O.Mu., sud će se osvrnuti na ona pitanja koja nisu učinjena spornim u žalbama branilaca optuženih M.B. i S.P., a sve u namjeri da se nepotrebno ne opterećuje obrazloženje ove odluke i u cilju adekvatnog odgovora na sve žalbene prigovore.

Tačka 1. izreke pobijane presude

Neosnovano se žalbom prigovara da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama, odnosno da o odlučnoj činjenici neistinitog sadržaja sud ne daje nikakve razloge. Optuženi su tačkom 1. prvostepene presude oglašeni krivim zbog krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave iz člana 383. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, jer su kao službena lica ovjerili službenu ispravu sa neistinitim sadržajem, a u vrijeme i na način opisan u tački 1. izreke pobijane odluke. Prvostepeni sud je utvrdio da prva privremena situacija koja je ispostavljena od strane preduzeća „E. S.“, a na osnovu koje su optuženi, a i optuženi R. B. svojim potpisima na potvrdi o završenim radovima po prvoj privremenoj situaciji potvrdili da su radovi po prvoj privremenoj situaciji izvršeni, iako su znali da ti radovi nisu ni započeti. U pogledu toga prvostepeni sud je dao obrazloženje da se radi o službenoj ispravi, i u čemu se sastoji neistinit sadržaj koji su svojim potpisima optuženi, kao službena lica, potpisali. Tokom dokaznog postupka na osnovu provedenih dokaza je utvrđeno da u vrijeme izdavanja potvrde o završenim radovima koju su potpisali optuženi po prvoj privremenoj situaciji radovi nisu bili ni započeti, što znači da sadržaj u navedenoj potvrdi nije odgovarao istini, u čemu se i ogleda obilježje navedenog krivičnog djela, jer je i optuženi svojim potpisom kao službeno lice ovjerio službenu ispravu sa neistinitim sadržajem.

Branilac se u žalbi poziva na nalaz vještaka elektro struke D. A., koji je naveo da su radovi po prvoj privremenoj situaciji u cijelosti izvršeni, pa branilac zaključuje da je sadržaj prve privremene situacije istinit. Tačno je da su radovi navedeni u prvoj privremenoj situaciji izvršeni, ali naknadno, odnosno ne u ono vrijeme kada je ista izdata na osnovu koje su optuženi potpisali potvrdu o završenim radovima, što znači da su svojim potpisima ovjerili službenu ispravu sa neistinitim sadržajem. Prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje na osnovu iskaza svjedoka E. D., V. N., G. N., vještaka Z. Ro., a i optuženi R.B. je tokom svjedočenja na glavnom pretresu potvrdio da ništa nije bilo urađeno od elektro radova, koji su bili navedeni u prvoj privremenoj situaciji i potvrdi o završenim radovima, nego da je taj sadržaj o izvedenim radovima bio istinit tek u vrijeme njegovog saslušanja. Činjenica da su radovi po prvoj privremenoj situaciji naknadno izvršeni ne oslobađa krivice optužene za krivično djelo za koje su tačkom 1. izreke oglašeni krivim. Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud dao sve razloge o odlučnim činjenicama, pa tako i u pogledu tačke 1. izreke pobijane odluke, o čemu prvostepeni sud govori na stranama od 34

do 38 ukazujući na provedene dokaze i relevantne činjenice koje su utvrđene na osnovu dokaza, kako iskaza svjedoka, tako i materijalne dokumentacije koji su prezentovani tokom dokaznog postupka. Suprotno navodima odbrane, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud izvršio brižnu i detaljnu analizu svih provedenih dokaza, te pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice na kojima je zasnovao svoje uvjerenje o krivici optuženog za radnje opisane pod tačkom 1. i 2. izreke pobijane odluke, a koje činjenično utvrđenje i obrazloženje u pogledu istih potpuno prihvata i ovaj sud.

Vještak D. A. na čiji nalaz se branilac poziva je, između ostalog, naveo da u momentu izdavanja prve privremene situacije sadržaj iste nije bio tačan, ali je naknadno bio tačan kada su radovi izvršeni.

U cilju izbjegavanja krivice optuženog R. B. odbrana ukazuje na iskaz svjedoka E. D. u navedeno vrijeme direktora Ekonomske škole, kao osobe koja je doprinijela da radovi na adaptaciji aneksa škole ne počnu u planirano vrijeme, a što se ne može dovesti u vezu sa radnjama koje je preduzeo optuženi, na način opisan pod tačkom 1. i tačkom 2. izreke pobijane odluke.

Tokom dokaznog postupka utvrđeno je da radovi na uređenju aneksa Ekonomske škole nisu započeti na vrijeme, odnosno da preduzeću „E. S.“ nije omogućeno da započne radove u predviđenom roku. Međutim, sve radnje koje su preduzeli optuženi, odnosno R. B., ne mogu se ni na koji način smatrati zakonitim, ni činjenica da radovi nisu mogli početi na vrijeme može isključiti krivicu optuženog.

Nesporno je takođe da je početak poslova na uređenju aneksa Ekonomske škole pratio niz poteškoća, međutim, sve to ne opravdava optuženog za preduzete protivpravne radnje kojim je počinio krivično djelo za koje je oglašen krivim.

Tokom dokaznog postupka svjedok S. Č., kojeg branilac spominje u žalbi, nije raspolagao relevantnim informacijama u vezi problema oko početka radova u Ekonomskoj školi. Svjedok R. Č., kojeg takođe branilac spominje u žalbi, je izjavio da je, nakon što su dobili potvrdu o izvršenim radovima, da je obaveza Odjeljenja za obrazovanje bila da isplati novac po toj potvrdi, te je takođe izjavio da je potvrda o izvršenim radovima dostavljena prije nego što su građevinski radovi započeti.

U žalbi branilac takođe navodi da su optuženi 18.10.2010. godine uradili potvrdu o završenim radovima po ispostavljenoj prvoj privremenoj situaciji, a da su to uradili u dogovoru sa S.Č., te da su potvrdu potpisali optuženi i optuženi R.B. i da je ista dostavljena Odjeljenju za obrazovanje, nakon čega je došlo do isplate sredstava preduzeću „E. S.“, budući da su sredstva bila za tu vrstu radova obezbijedena u budžetu Odjeljenja za obrazovanje. Pa upravo se i propusti optuženog R. B. kojima su ostvarena obilježja krivičnog djela Falsifikovanje službene isprave ogledaju u tome što je potpisao navedenu potvrdu po ispostavljenoj prvoj privremenoj situaciji, a da sadržaj iste ne odgovara istini. Nadalje branilac u žalbu na stranama 3 i 4 hronološki ukazuje na radnje koje su preduzimane tokom postupka istrage, pa je na osnovu toga zaključio da je protiv optuženih 2 godine i 8 mjeseci bespotrebno vođena istraga, ali u tom dijelu žalbe ne ukazuje na propuste suda koji bi za posledicu imali nezakonitu odluku.

Branilac podsjeća na dio iskaza koji je optuženi R. B. dao u Policiji i izjavio da je bio svjestan da je potpisao nešto što nije bilo urađeno, te da je smatrao da potpisivanjem prve privremene situacije rješava nepredviđene okolnosti i da se omogućava realizacija projekta oko aneksa Ekonomske škole, te da oko toga Distrikt neće imati nikakve štete, budući da je isplaćen iznos koji je namijenjen za realizaciju tog projekta. I iz iskaza optuženog koji je dao na glavnom pretresu, da sadržaj koji je potpisao što se tiče elektro radova u prvoj privremenoj situaciji nije ništa urađeno, proizilazi da je optuženi u potpunosti bio svjestan

činjenice da sadržaj koji potpisuje ne odgovara istini. Međutim, razlozi koje branilac navodi za takvo postupanje ne mogu biti okolnosti koje isključuju krivicu optuženog.

Neosnovano i neargumentovano branilac prigovara na povredu Krivičnog zakona iz člana 298. stav 1. tačka a. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tvrdeći da u radnjama optuženog nisu ostvarena bitna obilježja krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Branilac pogrešno smatra da prva privremena situacija nije službena isprava sa neistinitim sadržajem, a da bi to bila da izvođač radova nije uopšte izvršio radove iz privremene situacije. U konkretnom slučaju bitna je i odlučna činjenica, koju branilac potpuno zanemaruje, da sadržaj koji su potvrdili svojim potpisima nije odgovarao istini, jer radovi u tom trenutku nisu bili ni započeti. Činjenica da su radovi naknadno izvršeni, ne isključuje protivpravnost postupanja optuženog. Radovi po prvoj privremenoj situaciji koji su naknadno izvršeni ne oslobađaju optuženog krivične odgovornosti što je svojim potpisom na potvrdi o ispostavljenim radovima po prvoj privremenoj situaciji potpisao tačnost istih, iako je znao da ništa nije urađeno, što je i optuženi R.B potvrdio tokom svjedočenja. Stoga se ne može prihvatiti prigovor branioca da se u konkretnom slučaju ne radi o ispravi sa neistinitim sadržajem.

Takođe neosnovano se prigovara da djelo koje se optuženom stavlja na teret nije krivično djelo, pa se pri tome poziva na odredbu člana 25. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odnosno na institut beznačajnog djela. Branilac smatra da se radi o beznačajnom djelu, jer je izostala štetna posledica, pa se ukazuje na nalaz vještaka ekonomske struke N. J., koji je utvrdio da je šteta za Distrikt nastala u iznosu od 17,40 KM, koliko bi iznosila kamata po viđenju na iznos od 41.796,01 KM. Ovaj sud podsjeća da prvostepeni sud nije poklonio vjeru nalazu vještaka N.J., a što se žalbom takođe zanemaruje, pa se dokaz koji nije prihvaćen želi dovesti u vezu sa tvrdnjom da se radi o beznačajnom djelu. Branilac tvrdi da za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine izvršenjem krivičnog djela iz tačke 1. nije nastupila šteta s namjerom isključivanja krivice optuženog za navedeno krivično djelo. Međutim, kada se radi o krivičnom djelu Falsifikovanja službene isprave iz člana 383. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za koje je optuženi oglašen krivim nije ni nužno da nastupi štetna posledica u vidu štete izražene u određenom novčanom iznosu. U konkretnom slučaju bitno je utvrditi, za postojanje obilježja navedenog krivičnog djela, a što je prvostepeni sud u toku dokaznog postupka i utvrdio, da je optuženi kao službeno lice svojim potpisom ovjerio službenu ispravu sa neistinitim sadržajem. Navedeno krivično djelo je izvršeno momentom kada službeno lice svojim potpisom ovjeri službenu ispravu sa neistinitim sadržajem, a što se i desilo u konkretnom slučaju. Branilac na neuvjerljiv način pokušava protivpravno ponašanje optuženog R. B. opravdati tvrdnjom da je investitor kriv što nije na vrijeme preduzeće „E. S.“ uveo u posao. Da je u posao uveden na vrijeme ne bi bilo potrebe ni da se potpisuje navedena prva privremena situacija, te da je optuženi samo svojim djelovanjem spriječio nastanak štete, jer bi „E. S.“ u protivnom mogao tražiti naknadu štete. Takva tvrdnja se ne može dovesti u vezu sa postupanjem optuženog, a naročito isključiti njegovu krivicu za radnje opisane pod tačkom 1. izreke odluke.

Prilikom odlučivanja o krivici optuženog za krivično djelo Falsifikovanje službene isprave iz tačke 1. pobijane odluke, prvostepeni sud je pravilno i potpuno utvrdio sve odlučne činjenice i na iste pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona, nalazeći da su u radnjama optuženog ostvarena obilježja krivičnog djela za koja je oglašen krivim. Pri tome prvostepeni sud nije počinio ni druge propuste na koje se žalbom neosnovano ukazuje, jer je prvostepeni sud u pogledu zaključka o krivici optuženog dao valjane i uvjerljive razloge koji ukazuju na pravilnost zaključka suda.

Tačka 2. izreke prvostepene presude

Optuženog R. B. prvostepeni sud je oglasio krivim da je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1., a u vezi sa članom 31. Krivičnog

zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vrijeme i na način opisan pod tačkom 2. izreke prvostepene presude. Branilac optuženog neargumentovano osporava činjenično utvrđenje i pravilnost odluke zbog povreda odredaba Zakona o krivičnom postupku i povrede Krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Za razliku od branioca, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud dao sve razloge o odlučnim činjenicama iz kojih proizilaze obilježja krivičnog djela za koje je optuženog sud oglasio krivim, te utvrdio da je radnjama koje su opisane pod tačkom 2. izreke pobijane presude, a o čemu je već bilo govora u prednjem dijelu ove odluke. Tako je sud utvrdio na koji način je pribavljena korist izvršenjem krivičnog djela, kome je pričinjena šteta i u čemu se ogleda. Na osnovu potvrde koju su optuženi potpisali po prvoj privremenoj situaciji, istu su proslijedili Odjeljenju za obrazovanje na osnovu čega je protivno odredbama ugovora preduzeću „E. S.“ d.o.o. Brčko kao izvođaču radova na uređenju aneksa Ekonomske škole isplaćen iznos od 48.901,33 KM. Upravo se, kako je prvostepeni sud na strani 40 odluke zaključio, imovinska korist pribavljena preduzeću „E. S.“ ogleda u mogućnosti raspolaganja sredstvima isplaćenim u navedenom novčanom iznosu, a istovremeno i šteta za Brčko distrikt zato što su u navedenom vremenskom periodu ostali bez navedenih novčanih sredstava. Prvostepeni sud je pravilno postupio što nije prihvatio nalaz vještaka N. J., odnosno njegov nalaz da u konkretnom slučaju nema nikakve štete i da je u stvari na način kako je postupio optuženi spriječen nastanak veće štete. Da bi se zaključilo da je na navedeni način učinjena korist „E. S.“, a i šteta Distriktu u konkretnom slučaju nije bilo ni nužno naročito poznavanje finansijskih propisa, jer je jednostavno zaključiti da onaj ko dobije da se besplatno služi određenim novčanim iznosom od skoro 50.000,00 KM, kao što je to bilo u konkretnoj situaciji, sigurno ima koristi, a istovremeno onaj ko daje ta sredstva bespravno sigurno ima štete. Prvostepeni sud je dao valjane razloge zašto nije prihvatio nalaz navedenog vještaka, pa je, između ostalog, utvrdio da je nalaz vještaka u pogledu radnje iz tačke 2. izreke oko potrošnje sredstava i tačke 10. izreke prvostepene presude kontradiktoran. Vještak je zaključio na okolnosti iz tačke 10. odluke da se za dobijeni novac i korišćenje istog mora platiti neka cijena, dok je vezano za potrošnju sredstava u vezi tačke 2. istakao da praktično nema nikakve kamate, a što nalaz čini protivrječnim. Nesporno je, a na šta i branilac podsjeća, da su u budžetu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za 2010. godinu bila predviđena sredstva za uređenje aneksa Ekonomske škole. Međutim, to nikako ne znači da su sredstva trebala biti doznačena „E. S.“, na način opisan pod tačkom 2. izreke odluke, jer je takvo postupanje, pored toga što ima obilježja krivičnog djela, u suprotnosti i sa budžetom na koji se branilac poziva, jer se potrošnja sredstava mora vršiti na zakonit način, a što se ne može reći za postupanje optuženih.

Branilac u žalbi navodi da se sredstva isplaćena po prvoj privremenoj situaciji nisu mogla kratkoročno plasirati kod banaka, i pri tome ukazuje na odredbu člana 6. stav 3. (budžet kapitalnih potreba) Zakona o budžetu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. I u situaciji kada bi se prihvatila tvrdnja odbrane da se navedena sredstva nisu mogla koristiti za druge namjene postoje obilježja krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, jer je za drugog odnosno preduzeće „E. S.“ pričinjena korist u vidu besplatnog raspolaganja određenim sredstvima, pa nije ni nužno da drugome bude pričinjena šteta. Treba imati u vidu da je radnja izvršenja krivičnog djela iz člana 377. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine propisan alternativno. Za postojanje krivičnog djela nužno je da se nekome pribavi korist ili drugome šteta, što se desilo u konkretnom slučaju. Ovaj sud podsjeća i na odredbu člana 29. (unutrašnja preraspodjela odobrenih budžetskih sredstava) Zakona o budžetu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji u stavu 1. propisuje: „Direkcija na prijedlog budžetskog korisnika može donijeti odluku o unutrašnjoj preraspodjeli u okviru ukupnog iznosa odobrenog za budžetskog korisnika.“ Iz navedenog proizilazi da su navedena novčana sredstva u međuvremenu mogla biti korištena i za druge svrhe po potrebi. Po odobrenju Direkcije mogla su biti korištena privremeno i u druge svrhe, za istog budžetskog korisnika. O istome govori i član 16. (unutrašnja preraspodjela sredstava)

Zakona o izvršenju budžeta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za 2011. godinu, a na čiji sadržaj je već ukazivano u prednjem dijelu ove odluke.

Branilac podsjeća i na iskaz svjedoka O. O. koji je objasnio da sredstva moraju biti na raspolaganju u svakom momentu za plaćanje i da ta sredstva moraju biti na računu da se mogu realizovati plaćanja na osnovu potpisanog ugovora. Upravo potpisani ugovor između investitora Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i izvođača radova preduzeća „E. S.“ na uređenju aneksa Ekonomske škole je predvidio način plaćanja po privremenim situacijama, koji određuju kada se izdaje privremena situacija odnosno da se izdaje i da treba vršiti plaćanje po istoj kada radovi budu dovršeni. Prvostepeni sud je utvrdio da je optuženi postupao suprotno navedenom ugovoru, a što je imalo za posledicu obilježje krivičnog djela za koje je oglašen krivim tačkom 2. izreke pobijane odluke.

Izvršeno plaćanje po prvoj privremenoj situaciji u iznosu od 48.901,33 KM izvršeno je iz predviđenih sredstava za tu namjenu, kao što i branilac O. Mu. u žalbi na strani 7 navodi. Pri tome treba imati u vidu, a što je i utvrđeno tokom dokaznog postupka, da su ta sredstva isplaćena u vrijeme kada radovi koji se plaćaju nisu bili ni započeti. Činjenica da su sredstva isplaćena iz sredstava za tu namjenu ne isključuje protivpravnost postupanja optuženog, jer i ugovor na osnovu kojeg se vrši plaćanje, o kojem je govorio i svjedok O. O., predviđa uslove kada se plaćanje može vršiti. Ni za ovaj sud nije prihvatljiv nalaz vještaka N. J. da preduzeće „E. S.“ nije imalo nikakve koristi od uplaćenih mu novčanih sredstava u iznosu od 48.901,33 KM, kada za tu isplatu nije bilo uslova, ni osnova, te da za Brčko distrikt Bosne i Hercegovine nije pričinjena nikakva materijalna šteta.

Branilac nadalje prigovara da u raspolaganju novcem koji je isplaćen preduzeću „Energo sistem“ nema protivpravnosti, pa se poziva na odredbu člana 9. stav 2. Zakona o izvršenju budžeta Brčko distrikta Bosne i Hercegovine za 2011. godinu koji propisuje da budžetski korisnici sredstva koriste samo za namjene koje su određene budžetom. Pri tome treba imati u vidu da je za potrošnju odobrenih budžetskih sredstava ugovorom o izvođenju radova između „E. S.“ i Brčko distrikta Bosne i Hercegovine predviđen način i uslovi po kojima će se vršiti plaćanje izvedenih radova i to po izdavanju privremenih situacija, koje će sadržavati opis dovršenih radova i cijenu, pa navedeni prigovor, kao i odredba člana na koji se branilac pozvao ne isključuje protivpravno postupanje optuženog R. B.. Sredstva isplaćena preduzeću „E. S.“ su bila namijenjena za uređenje aneksa Ekonomske škole i tu ništa nije sporno. Međutim, ono što je sporno je način i okolnosti pod kojima su sredstva isplaćena. Dokaznim postupkom je utvrđeno da su ta sredstva isplaćena suprotno ugovoru zaključenom između investitora i izvođača radova. Upravo su optuženi učinili korist preduzeću „E. S.“ na način što su mu stavili na raspolaganje navedeni novčani iznos prije obavljenih radova navedenih u prvoj privremenoj situaciji i omogućili mu da se služi navedenim novčanim sredstvima, iako se nisu stekli uslovi za isplatu istih.

Nesporno je da su radovi na uređenju aneksa u Ekonomskoj školi naknadno urađeni, što je utvrdio i svjedok odnosno vještak elektro struke D. A., na čiji nalaz se poziva branilac u žalbi, ali na osnovu nalaza pogrešno zaključuje da u postupanju optuženog nema nikakve protivpravnosti. Činjenica da su radovi koji su plaćeni naknadno izvršeni ne isključuje protivpravno postupanje optuženih, a ni optuženog R. B., pa se prigovor branioca na te okolnosti nije mogao prihvatiti kao argumentovan. Prvostepeni sud je na osnovu raspoloživih dokaza utvrdio protivpravno postupanje optuženih i na pravilno činjenično utvrđenje pravilno primijenio odredbe Krivičnog zakona nalazeći da su u radnjama optuženih, opisanim pod tačkom 2. izreke prvostepene odluke, ostvarena obilježja krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Sve navedeno od strane prvostepenog suda u potpunosti prihvata i ovaj sud. Prvostepeni sud prilikom utvrđivanja krivice optuženog R. B. za ovo krivično djelo nije počinio bitne povrede postupka, a ni povrede Krivičnog zakona niti je činjenično stanje ostalo pogrešno i nepotpuno utvrđeno, kako se žalbom branioca

neargumentovano prigovara. Budući da prvostepeni sud nije počinio propuste na koje se žalbom ukazuje, ovaj sud je prihvatio obrazloženje koje je sud dao, pa je i ovaj sud za navedene radnje optuženog oglasio krivim i utvrdio kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) mjeseca.

Imajući u vidu žalbene osnove zbog kojih branilac O.Mu. pobija prvostepenu odluku, a vodeći računa o proširenom dejstvu žalbe iz člana 308. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, sud je preispitao žalbu i sa aspekta kazne koja je izrečena optuženom. Ovaj sud smatra da je prvostepeni sud na strani optuženog R. B. pravilno cijenio sve utvrđene olakšavajuće okolnosti i dao im značaj naročito olakšavajućih okolnosti u skladu sa članom 50. stav 1. tačka b. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i optuženom R. B. utvrdio kaznu zatvora ispod zakonom propisanog minimuma, a koje je kao pravilno utvrđene preuzeo i ovaj sud. Budući da je ovaj sud optuženog R. B. oslobodio za dio radnji za koje je prvostepenom odlukom oglašen krivim, ta činjenica se odrazila i na jedinstvenu kaznu zatvora koju je izrekao ovaj sud, iako je prvostepeni sud pravilno cijenio olakšavajuće okolnosti na strani optuženog. Izricanje blaže kazne optuženom R.B. od kazne koju je izrekao prvostepeni sud, je posledica činjenice da je optuženog ovaj sud oslobodio za dvije radnje izvršenja krivičnog djela, a što se nužno moralo odraziti i na jedinstvenu kaznu zatvora koju je izrekao ovaj sud.

Jedinstvene kazne zatvora koje je ovaj sud izrekao optuženim su u skladu sa svim utvrđenim olakšavajućim okolnostima iz člana 49. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine koje je i prvostepeni sud utvrdio cijeneći ih kao naročito olakšavajuće okolnosti u smislu člana 50. stav 1. tačka b. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. U pogledu optuženog M. B. je bilo nužno uzeti u obzir i težinu posledice koja je nastala izvršenjem krivičnog djela iz tačke 6. izreke prvostepene odluke, a i sve druge okolnosti koje je uzeo prvostepeni sud. Ovaj sud je uvjerenja da će se izrečenim kaznama postići svrha kažnjavanja propisana članom 42. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sa aspekta specijalne i sa aspekta generalne prevencije. Uvažavajući i sve navedeno što je prvostepeni sud utvrdio, ovaj sud se opredijelio za kazne koje je optuženima izrekao u izreci ove odluke.

OSLOBAĐAJUĆI DIO ODLUKE

Kao što je i navedeno u stavu II izreke ove presude, sud je djelimično uvažio žalbe branilaca optuženih, pa je optužene M. B., S.P. i R. B., na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobodio od optužbe zbog krivičnog djela Prevara u službi iz člana 379. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz tačke 3. izreke prvostepene presude, optuženog S. P. i za krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz tačke 11. izreke prvostepene presude, te optuženog R. B. oslobodio od optužbe i za krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz tačke 10. izreke prvostepene presude, jer nije dokazano da su optuženi počinili navedena krivična djela.

Tačka 1.

Branionci optuženih u žalbama su osporavali pravilnost odluke u pogledu tačke 3. izreke prvostepene odluke, odnosno činjenično utvrđenje do kojeg je došao prvostepeni sud na osnovu svih provedenih dokaza, tvrdeći da u konkretnom slučaju nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo Prevara u službi, na način kako je to opisano u tački 3. izreke pobijane odluke. Branionci su iznijeli argumentaciju koja potkrepljuje njihove tvrdnje da se u konkretnom slučaju, kada su u pitanju poslovi u vezi predaje poslovnog prostora koji je koristio d.o.o. „V. k.“ Brčko koji se nalazi u „Š“ naselju i radovi oko deložacije predmeta i

stvari koji su se zatekli u poslovnom prostoru, radi o dva odvojena posla sa istina sličnim obavljenim radovima, sa dva različita iznosa koji su plaćeni nakon obavljenih poslova po osnovu dva tendera, a radove je izvodilo preduzeće „V-G. P.“. Branioci su ukazali koji radovi su izvršeni po tenderu od 09.03.2010. godine i tenderu od 15.03.2010. godine, što ukazuje da se radi o dva odvojena poslovna događaja, pa je valjalo uvažiti te žalbene navode i optužene za te krivičnopravne radnje osloboditi od optužbe, jer nije dokazano da su iste počinili. Prvostepeni sud je pravilno izveo navedene dokaze, međutim, na osnovu istih je izveo pogrešan zaključak, te optužene oglasio krivim za navedeno krivično djelo iako se iz izvedenih dokaza, a naročito materijalne dokumentacije koja je pratila izvedene radove, a koje je tužilac dostavio i koji su izvedeni, mogao izvesti sasvim drugi zaključak. Na te okolnosti saslušani su svjedoci H. A., M.Š., S. J., S. V., D. T., O. O., a i optuženi su tokom dokaznog postupka saslušani u svojstvu svjedoka, te je prezentovan materijalna dokumentacija. Iz iskaza saslušanih svjedoka, a kao što se argumentovano i prigovaralo žalbama branilaca optuženih, nije se mogao izvući zaključak da su optuženi počinili krivično djelo Prevara u službi, da su drugome, odnosno preduzeću „V-G. P.“ pribavili protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 5.443,50 KM, na način da su doveli u zabludu ovlašćeni organ da izvrši nezakonitu isplatu u navedenom iznosu, na taj način plaćajući radove koji su već plaćeni u istom iznosu po računu od 10.03.2010. godine.

Kancelarija za upravljanje javnom imovinom dostavila je preduzeću „V-G. P.“ Brčko zahtjev za ponudu – dokaz D-202 tužioca, u vezi radova na demontaži i odvozu opreme i inventara iz poslovnog prostora u „Š“ naselju, čiji je zakupac bio „V. k.“. Iz tendera - dokaz D-203 tužioca od 09.03.2010. godine ukupna vrijednost radova je 6.950,97 KM koji su potpisali optuženi, zatim dopis o prihvatanju ponude od 10.03.2010. godine koji su potpisali optuženi, kao i dopis o završenim radovima Direkciji za finansije Brčko distrikta Bosne i Hercegovine od 15.03.2010. godine kojim se obavještava da je radove izveo „V-G. P.“ i da vrijednost radova iznosi 6.950,97 KM. Iz gore navedene dokumentacije sastavljene po prvoj ponudi proizilazi da se radi o ponudi od 23.02.2010. godine za radove navedene u zahtjevu za ponudu koju je Kancelarija za upravljanje javnom imovinom uputila preduzeću „V-G. P.“.

Potom je podnesen zahtjev za ponudu od Kancelarije za upravljanje javnom imovinom dana 11.03.2010. godine preduzeću „V-G. P.“ sa zahtjevom za ponudu u vezi radova na demontaži i odvozu opreme iz poslovnog prostora u „Š“ naselju i čišćenju prostora nakon odvoza inventara, čiji je zakupac bio „V. k.“. Iz tendera - dokaz D-206 tužioca proizilazi da se radi o vrijednosti radova od 6.778,40 KM sa PDV-om, a ponuda je od 15.03.2010. godine izvođač „V-G. P.“. Dana 17.03.2010. godine Kancelarija za upravljanje javnom imovinom je dostavila obavijest preduzeću „V-G. P.“ koju su potpisali optuženi – dokaz D-207 tužioca, te dopis Direkciji za finansije od 23.03.2010. godine, kojim se Direkcija obavještava da su izvršeni radovi u vezi poslovnog prostora u „Š“ naselju, čiji je zakupac bio „V. k.“, da je izvršilac radova bio „V-G. P.“ i da radovi iznose 6.778,40 KM. Iz naprijed navedene materijalne dokumentacije proizilazi da se radi o sasvim dva odvojena posla, koje prati adekvatna dokumentacija sa sličnim poslovima oko odvoza inventara iz prostora koji je koristio „V. k.“, kao i demontaže peći, te prevoza u magacin bivše baze McGovern. U materijalnoj dokumentaciji u tenderu od 09.03.2010. godine – dokaz D-203 tužioca i tenderu od 15.03.2010. godine - dokaz D-206 tužioca, navedeni su radovi koje je bilo nužno uraditi, iz čega takođe proizilazi zaključak da se radi o dva odvojena posla, a na šta se sve ukazivalo žalbama branilaca optuženih. Sa navedenom materijalnom dokumentacijom trebalo je u vezu dovesti i iskaz svjedoka M. Š. koji je kao sudski izvršilac, postupao u izvršnom postupku povjerioca Brčko distrikta Bosne i Hercegovine protiv izvršenika „V. k.“ u postupku oslobađanja poslovnog prostora u „Š“ naselju od stvari i lica. Između ostalog, svjedok M. Š. je izjavio da su poslovi trajali četiri do pet dana, a on je povremeno navraćao dok su ti poslovi obavljani. Svjedok je podsjetio da su stvari koje je trebao preuzeti bile kabaste i da je tovareno na kamion sa šljepom. Trebalo je razmontirati jednu peć za šta je trebalo bar dva dana, što nisu uspjeli kompletno ni demontirati, te da su se u jednom ćošku objekta nalazile neke stvari koje su već nešto prije izuzete iz nekih drugih

prodavnica, a koje su uskladištene odvojeno od toga što su oni izvozili. Te stvari, dalje je naglasio svjedok, koje nisu bile „V.“ one su tu ostale mimo konkretnog izvršnog postupka, te da su to bile neke stvari od možda nekih drugih prodavnica. Navedene stvari koje su bile pod hipotekom drugih banaka, te ih je trebalo popisati i negdje uskladištiti, te da je bilo i drugih stvari koje su odvojene, koje nisu bile predmet tog izvršnog postupka. Svjedok H. A. je potvrdila da je sudski izvršilac M.Š. popisao sve zatečene stvari koje su kasnije prevožene u bivšu bazu Mc Govern. Svjedok S. V. je potvrdio da je njegova firma učestvovala u dva tendera u vezi odvoza stvari i štuta iz samoposluge u „Š“ naselju, a u prilog čijoj izjavi ide i pismena dokumentacija koja je pratila navedene tendere, a na koju je ovaj sud već ukazao. Kada je riječ o svjedoku S. V., žalbom je branilac O.M. ukazao da je isti presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 073239 14 K od 10.06.2014. godine oslobođen od optužbe da je kao direktor i vlasnik preduzeća „V-G. P.“ dostavio Kancelariji za upravljanje javnom imovinom, a ovi dalje Direkciji za finansije Brčko račun broj RN 02-U/2010 od 19.03.2013. godine, iako je znao da su radovi po tenderskoj dokumentaciji od 15.03.2010. godine u iznosu od 5.443,50 KM već ranije plaćeni, odnosno da je počinio krivično djelo Prevara u službi iz člana 379. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te da je prvostepena presuda potvrđena od strane Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, budući da se radi o dva odvojena poslovna događaja, a kako je uostalom i odbrana svih optuženih isticala u svim podnesenim žalbama. Ovaj sud je izvršio uvid u navedene presude, te se uvjerio u tačnost navoda u žalbi, što ukazuje na pravilnost žalbenih osnova koje su isticali branioca optuženih kada je u pitanju krivično djelo Prevara u službi iz člana 379. stav 1. u vezi sa članom 31. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a opisano pod tačkom 3. prvostepene presude.

Svjedok Danica Tešić, zaposleni u firmi „V-G. P.“ je izjavila da je povodom izvršenih radova izdala dvije fakture, jer svi radovi nisu bili izvršeni odjednom, a čiji iskaz se takođe potvrđuje kroz pismenu dokumentaciju koja je pratila tendere, a o čemu je već bilo govora. U kontekstu ovoga nužno je spomenuti iskaz svjedoka O. O., zaposlenog u Direkciji za finansije, koji je potvrdio da nije moguće da se ponovi broj naloga i da se po istom nalogu vrši ponovno plaćanje. Kada se izvrši ocjena iskaza navedenih svjedoka pojedinačno i u uzajamnoj vezi, te dovede u vezu materijalna dokumentacija o kojoj je ovaj sud govorio, a sa aspekta prigovora koje su isticali branioci optuženih, ovaj sud je zaključio da nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo Prevara u službi iz člana 379. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na način opisan pod tačkom 3. izreke prvostepene presude, pa je na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine optužene oslobodio od optužbe. Branioci su na argumentovan način ukazali na pogrešan zaključak prvostepenog suda u pogledu krivice optuženih, pa je ovaj sud i odlučio na način opisan pod stavom III tačka 1. oslobađajućeg dijela odluke i optužene za te radnje oslobodio od optužbe.

Tačka 2.

Uvažavajući žalbene prigovore koje je istakao branilac optuženog S. P., advokat M. I., ovaj sud je, na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, oslobodio optuženog od optužbe da je počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlašćenja iz člana 377. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine iz tačke 11. prvostepene presude, nalazeći da nije dokazano da je optuženi počinio navedeno krivično djelo. Optuženi S.P. se teretio da je kao službeno lice iskorištavanjem svog službenog položaja pokušao da drugom pribavi korist, odnosno da je preduzimao radnje kako bi firma DOO „B. i S.“ izlicitirala Sportsko rekreacioni centar „F.“, odnosno gradske bazene, pa da je u tom pravcu uticao na utvrđivanje početne licitacione cijene navedenog objekta. Optuženi je, što je utvrđeno, bio član Komisije za određivanje početne cijene za davanje u zakup Sportsko rekreacionog centra F., odnosno gradskih bazena. Ostvarivao je kontakte sa članovima komisije M.T., Đ.D. i A.K., a u cilju određivanja početne licitacione cijene za koju su se dogovorili da bude u iznosu od 2.000,00 KM, kako bi

ista bila prihvatljiva i da bi se prijavilo što više zainteresovanih lica. Dogovor je bio da početna cijena bude niža nego prethodne godine kako bi se zainteresovao što veći broj lica za postupak licitacije. To su potvrdili i svjedoci Đ. D. i A.K., a i optuženi S.P., koji je tokom dokaznog postupka saslušan u svojstvu svjedoka. Nakon provedenog postupka licitacije lokal je izlicitiran za iznos od 9.000,00 KM od D. P.. Na osnovu provedenih dokaza nije se moglo zaključiti da je optuženi počinio krivično djelo na način da je pokušao drugome da pribavi kakvu korist zloupotrebom službenog položaja. Kao što proizilazi iz iskaza navedenih svjedoka, svima je bila namjera da odrede cijenu koja bi bila prihvatljiva i koja bi istovremeno bila interesantna za veći broj lica, a pri tome nisu bili u obavezi da se pridržavaju početne licitacione cijene iz prethodne godine, a ni prethodnih godina, jer se početna licitaciona cijena mijenjala. Branilac pravilno otvara pitanje, na osnovu izložene argumentacije, u čemu se u stvari ogleda protivpravnost i zloupotreba u postupcima optuženog, te da ni jednim propisom nije određeno da su se morali pridržavati ranije početne licitacione cijene. Početna cijena za koju su se optuženi i drugi članovi komisije opredijelili je bio rezultat dogovora, da se odredi niža cijena od ranijih godina, jer se prethodne godine pojavio samo jedan ponuđač. Učešće većeg broja učesnika licitacije može se obezbijediti jedino određivanjem niže licitacione cijene, kako u žalbi na strani 9 pravilno ističe branilac M.I., a što su, između ostalog, potvrdili i svjedoci A. K. i Đ. D., da samo adekvatna i niža cijena može privući veći broj ponuđača. Sve radnje koje je optuženi preduzeo kao predsjednik Komisije za određivanje početne cijene, bile su očigledno s namjerom da se privuče veći broj učesnika licitacije, a da bi se mogla kroz licitacioni postupak postići adekvatna cijena, jer određivanje početne licitacione cijene ne znači da će se po istoj početnoj cijeni navedeni bazeni i izlicitirati, što se praktično nikada i ne dešava, jer konačna cijena izlicitiranog objekta uvijek bude veća od početne cijene.

Činjenica da se S. P. uglavnom putem telefona dogovarao sa članovima komisije, ne znači da je postupao na protivpravan način. Komisija treba da se dogovori oko početne cijene, a da li će to biti usmeno ili putem telefona, je potpuno irelevantno. O navedenoj činjenici je govorio i branilac optuženog, te isticao da se čak u praksi dešava održavanje telefonskih sjednica na nivou najviših organa odlučivanja u Bosni i Hercegovini. Što se tiče telefonske komunikacije ostvarene između Ž. V. i zaključka suda da je ista obavljena sa S. P., branilac M.I. se naročito osvrnuo na strani 10 žalbe, a na čemu je potencirao i na javnoj sjednici, detaljno analizirajući presretnutu telefonsku komunikaciju, iz koje se u stvari dâ zaključiti da je komunikacija vođena između Ž. V. i R. B., a ne optuženog S. P. i Ž. V., a da se prisustvo optuženog S.P. samo na momente spominje prilikom obavljanja telefonskog razgovora između Ž.V. i R.B.. Navedena komunikacija ne ukazuje na bilo koji način zloupotrebe, niti učešće optuženog S.P. u navedenoj komunikaciji. Prvostepeni sud o navedenoj komunikaciji govori na strani 96 pobijane odluke, pa pogrešno zaključuje da je ista vođena između S.P. i Ž. V., a u namjeri da firma „B. i S.“ zaključi ugovor o zakupu bazena po što nižoj cijeni. Budući da se žalbom branioca M.I. na te okolnosti iznijela valjana argumentacija, koja na adekvatan način ukazuje da se ne može prihvatiti navedeni zaključak prvostepenog suda, pa je taj prigovor kao osnovan trebalo uvažiti.

Tačka 3.

Razmatrajući žalbene navode branioca optuženog R. B., advokata O. Mu. te prihvatajući iste, ovaj sud je optuženog R.B. na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobodio od optužbe i za krivično djelo Nesavjestan rad u službi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, a opisano u stavu III pod tačkom 3. oslobađajućeg dijela ove odluke, jer nije dokazano da je optuženi počinio navedeno krivično djelo. Iznesenom argumentacijom branilac osporava pravilnost odluke, jer razlozi navedeni u istoj ne ukazuju, odnosno ne upućuju na pravilnost zaključka da je optuženi R. B. počinio krivično djelo za koje je prvostepenom presudom pod tačkom 10. izreke, oglašen krivim.

Branilac ističe da nije dokazano da je optuženi R.B. kao član Komisije postupao suprotno članu 9. Zakona o javnim nabavkama Bosne i Hercegovine i da nije lično, a ni telefonom komunicirao sa Ž.V. dok je bio član Komisije za javne nabavke za izbor najpovoljnijeg ponuđača za dodjelu ugovora za nabavku lož ulja za potrebe Vlade za grejnu sezonu 2011/2012. Takođe, branilac podsjeća da je Osnovni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine 04.02.2011. godine, na prijedlog tužioca, izdao naredbu za preduzimanje posebnih istražnih radnji i da su od tog dana počele posebne istražne radnje, kada je optuženi R.B. uveliko završio svoj posao kao član Komisije za nabavku lož ulja, te da nije imao uticaja na dalji tok javne nabavke, tako da nije ni mogao počinuti krivično djelo za koje se tereti.

Ovaj sud smatra da su osnovani prigovori branioca i da isti ozbiljno dovode u pitanje pravilnost zaključak prvostepenog suda u pogledu krivice optuženog. Optuženi R.B. je bio član Komisije za javne nabavke, te je prilikom odlučivanja o najpovoljnijem ponuđaču za dodjeljivanje ugovora za nabavku lož ulja izdvojio svoje mišljenje, smatrajući da nije najpovoljnija ponuda koju je dala firma „B. G.“. Tokom dokaznog postupka saslušana je svjedok Al.K., koja je radila u Pododjeljenju za javne nabavke na poziciji šefa, tako da joj je poznata procedura oko javnih nabavki. Između ostalog, je izjavila da svaki član komisije u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama BiH ima pravo da izdvoji svoje mišljenje. Iz iskaza svjedoka Al.K. proizilazi da optuženi R.B. nije prekršio član 9. (povjerljivost) Zakona o javnim nabavkama Bosne i Hercegovine. Takođe je navedeni svjedok pojasnila da su ponuđači dužni navesti u svojoj ponudi šta je to povjerljiva informacija u njihovoj ponudi, koja se ne može odavati u daljem postupku nabavke u smislu člana 9. Zakona o javnim nabavkama BiH. Preduzeće „B. G.“ u svom obrascu nije navelo ništa što bi se smatralo povjerljivim, pa optuženi R.B. nije mogao ni prekršiti odredbu o povjerljivosti, a s tim u vezi ni postupiti suprotno odredbi člana 9. Zakona o javnim nabavkama BiH, što mu se stavlja na teret. Svjedok je izjavila da je izjava o povjerljivosti definisana članom 9. Zakona o javnim nabavkama BiH, te da podrazumijeva da članovi komisije od momenta otvaranja ponude sve one informacije koje imaju iz ponuda ne smiju proslijediti nekoj drugoj ili trećoj strani, sve do momenta donošenja odluke i obavještanja najpovoljnijeg ponuđača o njegovom izboru. Svjedok mišljenje, koje je izdvojio R.B., nije smatrala nikakvom opstrukcijom postupka, nego pravom svakog člana komisije da svoje mišljenje izdvoji ukoliko se ne slaže sa ostalim članovima. S tim u vezi, iz iskaza svjedoka Al. K. ne proizilazi zaključak prvostepenog suda, o čemu prvostepeni sud govori na strani 92, da je optuženi povrijedio odredbu člana 9. Zakona o javnim nabavkama BiH, odnosno izjavu o povjerljivosti. Isto ne proizilazi ni iz iskaza svjedoka D. J., iako je isti smatrao da nije bio osnovan prigovor R.B., ali ne osporava pravo na izdvajanje mišljenja. Što se tiče telefonskih komunikacija, do čijeg sadržaja se došlo primjenom posebnih istražnih radnji, koje su određene naredbom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 025966 11 Kpp od 04.02.2011. godine, radi se o komunikacijama koje su vođene u vremenskom periodu koji nije relevantno vrijeme u kojem je krivično djelo počinjeno, kako se i žalbom branioca prigovara, jer su obaveze optuženog već prestale krajem decembra 2010. godine. I prvostepeni sud navodi da je uvidom u komunikacije telefonske vođene između optuženog R.B. i Ž.V. konstatovao da su iste vođene od 08.02.2011. godine do 10.05.2011. godine, o čemu prvostepeni sud govori na strani 91 obrazloženja odluke, a što ukazuje da su komunikacije vođene u vremenskom periodu koji nije relevantan sa aspekta radnji opisanih u izreci iz tačke 10. prvostepene presude, a u kom pogledu je prigovarao i branilac optuženog.

Što se tiče podataka koji se nalaze na USB stiku koji je oduzet od optuženog ne može se sa sigurnošću uzeti utvrđenim da je upravo optuženi sačinio prigovor u ime preduzeća „V-G.P.“ od 14.01.2011. godine. Navedena činjenica nije utvrđena na pouzdan način. Naime, budući da je vođen disciplinski postupak protiv optuženog R. B. vezano za povredu odredbe člana o povjerljivosti, istom je bila potrebna dokumentacija kako bi se za vođenje disciplinskog postupka mogao adekvatno pripremiti, a koji postupak nije rezultirao utvrđivanjem disciplinske odgovornosti optuženog. Iz provedenih dokaza nije se sa

sigurnošću moglo utvrditi da je optuženi preduzeo radnje za koje se tereti, odnosno da je na bilo koji način favorizovao preduzeće „V-G.P.“, niti da je vršio bilo kakvu opstrukciju u pogledu procedure dodjeljivanja ugovora najpovoljnijem ponuđaču. Optuženi R.B. je nesporno izdvojio svoje mišljenje u pogledu najpovoljnijeg ponuđača, međutim, takvo njegovo postupanje ne može se smatrati opstrukcijom, jer je isto bilo u skladu sa ovlašćenjima koja ima kao član Komisije, o čemu je svjedočila Al.K..

Ni iz presretnutih telefonskih razgovora, vođenih između optuženog i Ž.V., ne može se sa sigurnošću zaključiti da je postupanje optuženog kao člana komisije bilo protivpravno, odnosno da je izdvojio svoje mišljenje da bi favorizovao preduzeće „V-G. P.“ niti da bi opstruisao izbor najpovoljnijeg ponuđača za obezbjeđivanje lož ulja za grejnu sezonu. Postupanje optuženog u konkretnom slučaju kao člana komisije, ne može se uzročno posledično posmatrati sa nedostatkom zaliha lož ulja i obezbjeđivanje istog u otvorenom postupku, bez obzira što je isto nabavljeno od firme „V-G. P.“. Optuženom nije moglo biti poznato ko će u postupku hitne nabavke biti najpovoljniji ponuđač goriva, a ni da li će uopšte doći do hitnog postupka obezbjeđivanja goriva. Takođe ne može se zaključiti da je optuženi svojim ponašanjem doveo do toga da bude povrijeđeno pravo preduzeća „B. G.“ kao prvorangiranog u postupku izbora najpovoljnijeg ponuđača za nabavku lož ulja za potrebe Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Teško se može prihvatiti kao objektivnim da je optuženi mogao da predvidi šta će se dešavati u postupku izbora najpovoljnijeg ponuđača za nabavku goriva za potrebe Vlade Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ukoliko izdvoji svoje mišljenje, pa da je sve preduzimao u cilju opstrukcije postupka i s namjerom da se favorizuje firma „V-G. P.“.

Imajući u vidu dokaze, odnosno saslušane svjedoke i pismenu dokumentaciju koji su provedeni tokom dokaznog postupka u pogledu tačke 10. izreke prvostepene presude, kojom se optuženi oglašava krivim za Nesavjestan rad u službi iz člana 381. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, te žalbene prigovore iznesene u pogledu te tačke odluke u potpunosti se opravdava sumnja u pogledu postojanja činjenica koje ukazuju na krivicu optuženog. Takva situacija ukazuje na potrebu i opravdanost primjene načela *in dubio pro reo* iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, koji propisuje u stavu 2. da sumnju u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježje krivičnog djela ili od kojih zavisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva sud rješava presudom na način koji je povoljniji za optuženog. Radi toga, u konkretnom slučaju u nedostatku dokaza koji sa sigurnošću ukazuju na krivicu optuženog, a uz primjenu pravila *in dubio pro reo* iz člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, ovaj sud je na osnovu člana 284. stav 1. tačka c. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oslobodio optuženog od optužbe za navedeno krivično djelo, jer nije dokazano da je isto počinio.

Sve pravnorelevantne i odlučne činjenice koje terete optuženog moraju biti sa sigurnošću utvrđene, i ne mogu ostavljati prostora ni mogućnosti za eventualno neki drugi zaključak u pogledu krivice optuženog. Pretpostavke da je optuženi počinio krivično djelo ne mogu biti valjana osnova za utvrđivanje krivice, pa ni u konkretnom slučaju.

Na osnovu člana 188. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je optužene obavezao da solidarno plate troškove krivičnog postupka u iznosu od 1.743,84 KM i paušal za rad suda u iznosu od po 200,00 KM, u roku od 15 dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja. Iako je ovaj sud optužene oslobodio optužbe za određene tačke optužbe, kako je to opisano u oslobađajućem dijelu odluke iznos troškova za koje je obavezao optužene da snose, ostao je nepromijenjen, jer troškovi nisu nastali u radnjama iz oslobađajućeg dijela odluke, tako da je iznos troškova ostao nepromijenjen.

Imajući u vidu naprijed navedeno ovaj sud je odlučio kao u izreci odluke, a na osnovu člana 314. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Iljo Klaić